

چاپی یەکەم

ڕۆمان

بمفرانبار و کۆتایی خەونەکان

ئەسیر عەبدوللا نەشمی

عیسا عوسمان

له عەرەبییهوه کردووێه به کوردی

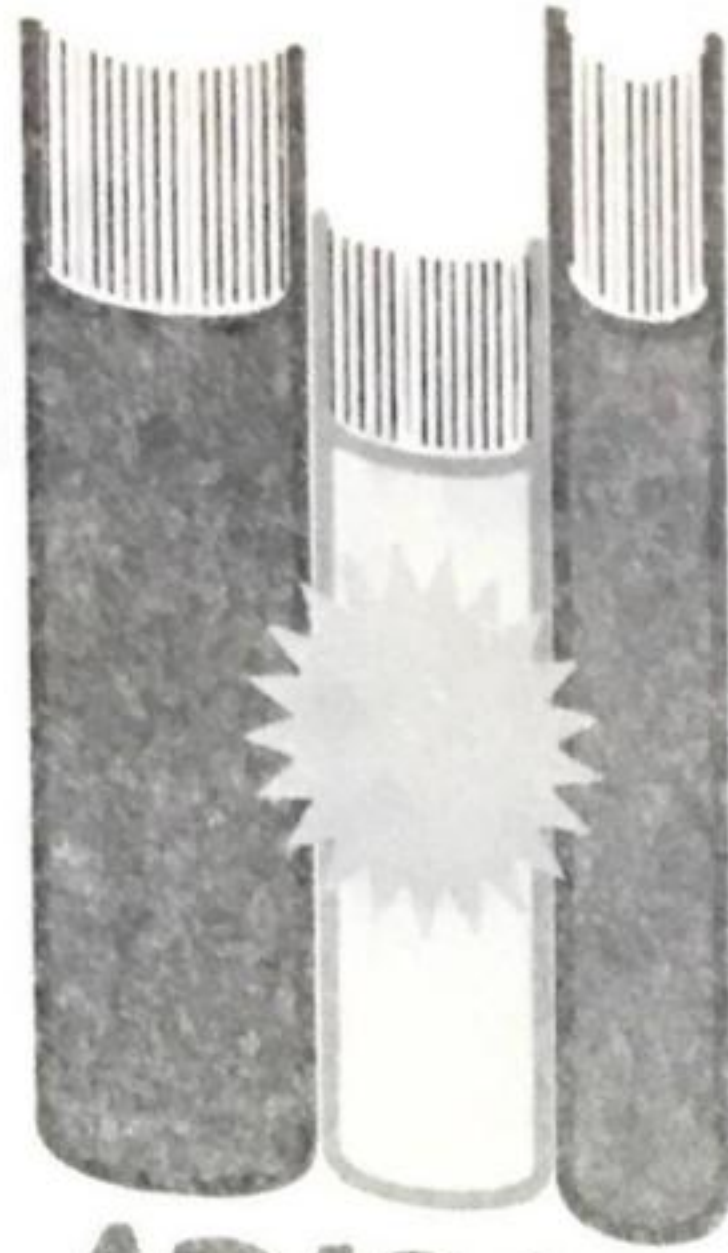
بەرفرانبار و کۆتایی خەونەرکان

ئەسیر عەبدوللا نەشمی

عیسا عوسمان
لە عەرەبییەوه کردووێه بە کوردی

ADIBAN

ئەبلاوكر اوھكانى ناوھندى رۇشنىبىرى ئەدىبان
بەرپۇھبەرى گىشتى: ئارامى مەلا محەممەد

ئاسنامى كىتەپ

ئاونىشان: بەفرانبار و كۇتايى خەونەكان

نووسەر: نەسىر عبدوللا نەشى

بابەت: ئەدەبىياتى غەربى - سەدەى ۲۱م

ژانر: رۇمان

وەرگىزەن: عىسا عوسمان

پىداچوونەو: كەيوان ھەورامى

دىزايىنى دەق: ئارام مەلا محەد

دىزايىنى بەرگ: عىسا عوسمان

پەخشانگە: ناوھندى رۇشنىبىرى ئەدىبان

سالى چاپ: ۲۰۲۳ مىلادى، چاپى يەكەم.

بەيوھندى:

07731974646 - 07501571818

bookadiban@gmail.com

ئاونىشان:

نووسىنگەى سەرەكى: سلىمانى، شەقامى ئىبراھىم پاشا، فولكەى گوزەكان، سەرورى
ئامادەى سلىمانى كچان، نىك ناوھندى رۇژھەلاتى كوران.

پیشکەش بە

ئێوە...

هەرگیز لە بالەندەییەکی لانهواز مەپرسن، کە بۆ هەلفری!...

فاروق جەویدە

دەروازە

«نوو سەر لە رپی رۆمانەوه، لە چیرۆکی دلخواری خۆیدا
دەژییتەوه و ئەو کەسەش بە نەمری دەهیلێتەوه کە خوشی
ویستوو.»

— ئەحلام موستەغانمی

ئەم ئافرەتە سەرئاسیمە ی کردووم. شیرزەیی ژیا نی و هەستە
 سەرشیئانەکانی تاساندوو میان. «هیچ شتیکیش» ئەو بە شتیک، یاخود
 کەسیکەو نەبەستیتهو! نازانم هەر ئەمەیه منی وابەستە ی ئەو
 کردوو یان چی، ئەوەندە دەزانم کە ئافرەتییکی کەموینهیه، لە
 «قورپک» ئافرینراوە کە لە هی هیچ بەنیئادەمیک ناچی و هەر ئەمەش
 منی سەرسام کردوو، بگرە زۆریش سەرسامی کردووم. مەیلی
 ئەزموونیک دەکەم کە لە هیچ ئەزموونیک تر ناچی، چارەنووسی کە
 فری بە هیچ چارەنووسیکی ترەو نییه، ئافرەتیک کە بی ترس،
 چاونه ترسانە قوماری لەسەر بکەم.

هەست دەکەم لەگەڵیدا سەرچلیی زۆر دەکەم. گرەو لەسەر شتیک
 نادیار دەکەم و جگە لە باوەرپیک نەینی کە پیم دەلی مەتەلگەلیکی
 ئاسمانی زۆری لە خو گرتوو، هیچ شتیک تر بەووە نامبەستیتهو.
 خو دەزانم هەولەکانم بو هەلەینانی ئەم مەتەلەنە بیهوودە دەبن و
 وەلامی پرسیارەکان هەر وا بە نادیار دەمیننەو، بەلام دەبی بلیم کە
 سەوداسەری ئەم هەموو وەلام و مەتەلەلەینانە نیم. پیویست ناکات
 دەرک بە بەهای ئەو بکەم، چونکە لە هەموو شتیک تیدەگەم و
 هیچیشی لەبارەو نازانم.

لام گرنگ نییه کێ و کێ نییه و بە کوی دەگەین، هیندەم گەرەکە
 وەک پەرستنی ک لێ بروانم، وەک یاسا و ئایین و هیلکی سوور لە

ژیاندا بمینیتته وه! به لام ئه و، پابه ندی هیچ یه ک له مانه نییه، بروای به
کۆسیومۆسپ نییه.

بیرمه رۆژیکیان پێی وتم:

— یاساکان بۆ ئوۋە دانراون، ھەندىك پەيرەويان بگەن و ھەندىكى
تریش بيانشكىنن.

جا منیش لیم پرسى:

- تۆ كاميانى؟

— من ئەسلەن ناچمە ژۆر باری هیچ یاسایە کەوێ تا پەڕەویی لی
بکەم، یاخود بیشکینم. با بلیین ئەوێ من ناگریتەوێ!

ٺه وڪات خه ندهيه ڪم ڪرد، چونڪه دهمزاني ڪه ٺافره ٿيڪي وا، له گشت
ياسايه ڪ و سيسته ميڪ به ريبه ڪه حڪمووراني بڪات، له ولاشه وه ٺاين
په لوپوي نه به ستووه و ته نيا باوهری به خوي ههيه.

زۆرۈم پى سەيرە كە پۇژى لە پۇژان ناومى نەپرسى! زۆر لام
سەيرە كە منىش قەت زاتم نەكرد بلىم ناوت چىيە، وەك بلىيت لە ناو
بترسىن، وەك ئەوەى ناو ئاماژە بەو جەوھەرەمان بدات كە ھەرگىز
نامانەوئى حەقىقەتەكەى بزانين. ھەردووكمەن لەسەر ئەوە كۆكىن كە
ئەوئى تر بە نەينىيەكانىيەوە جوان بىت و نامۆيىيەكەى سەرنج بكىشىت.
ھەردووكمەن عاشقى ئەم يارىيەين، بەم شەيدايى و عىشق و
ئارەزووئەوە، تا سەرتىسقان نغروئى يەك بووين. بئى ئەوەى
جەوھەرىك ھەبئ جيامان بكاتەوە، ياسايەك كە فەرمانرەوايىمان بكات
و ناويك كە پىي بناسرىنەوە!

ده زانم شتيك هه يه كه پيكه وهى گري داوين و پاش ئه وه موو
 كاته، ئيمه ي لاي يه كه هيش تو وه ته وه. ياخي بوونيكي سه سه ختانه،
 شيتيه كي بيراده، خه ونكه ليكي قه ده غه و زمانكي رچه شكين ئيمه ي

کو کردووه ته وه. من و ئه و، تا خوا هه ز بکات سه رشیت، تووره و به له سه، دوو مروقی یاخی بیسنوورین. سه رگه ردانی شتیکن که خوشمان نازانین چیه، هه لبه ت بی ئه وه ی نه خشه، پلان، یاخود بیروکه یه کمان هه بیت!

ئاخر چون ده کریت ئاوا عاشقی بم و هیچی له باره وه نه زانم! چون هیچی له باره وه نازانم، له کاتیکدا له پی ئه وه وه یه که هه موو شت ده زانم.

بو «جاروبار» بیتاگاییم له ناو و ته مه ن و شوینی له دایکبوون و پیشه که ی، نیگه رانم ده کا!؟

تو بلیت بیخه به ری «ئه و» له من، تا راده یه ک وه ک بیه والی «من» له «ئه و»، کاریگه ری جی هیشتییت! راستیه که ی سه ری لی ده رناکه م، به لام ده زانم که وه ک یه ک نین، ده زانم که ئه وه سو سه کانن کومان ده که نه وه و هه قیقه ت لای ئیمه جی نابیته وه.

من هه ر وای بو ده چم که له خاکیکی دووره وه هه له اتییت، خاکیکی دلره ق که ئه م خانمه ی وا «یاخی» کردووه، به لام زمانه بیته ندازه «سپییه»^۱ عه ره بییه که ی، ناچیته وه سه ر هیچ شوینیک.

سیمای «هه میشه» گوراوی، هی ته مه نیکی دیاریکراو نییه! هه موو جار که چاوم پی ده که ویت، سه رم له سیمای سوور ده مینی و ده لیت یه که م جارمه ده بیینم. هه ر لایه کی روخساری به نمونه وه ربگریت، ته مه نیکی هه یه، هه ر زه رده خه نه یه کی تاییه ته مندییه ک و هه ر نیگایه کیشی چیروکیک! نازانم له سپییه کاندایه، یان ئه وه تا سالانی

---

۱. زمانی سپی، یاخود شیوه زاری سپی، شیوازیکی قسه کردنه که ئاخیه ره به زوری پشت به زمانی دایکی ده به ستیت، به لام له پال ئه مه شدا چه ند شیوه زاریک تیکه ل ده کات و لیتره و له ویش وشه ی بیگانه به کار ده هینیت. «و. ک»

چلی ته مه نی له شـساغانه دهگوزهرینیت! ئیدی تا ئاماژهی دواتر،
ته مه نی هەر وا له سۆسهکانمدا به نه زانراوی ده مینیتته وه.

***

وام ده زانی بو نووسین ئافرینراوین، چونکه نووسینی لی ده رچیت،
باکم به هیچ شتیکی تر نه بوو. دایمهی خوا مه راقی پیته کان له که لاهمدا
بوو، چونکه لای من نووسین له پیداو یستییه سه ره کییه کانه. خولیا یه ک
نه بوو که له کاته به تاله کانمدا خووی بده می، به لکه له و ئاره زووه
به تینه بوو که سه رباری چیریش، برستمان لی ده برن و ناتوانین
به ریان پی بگرین، یاخود جله ویان بکهین.

هه رده م پیم وا بوو، سه رم به دیار کاغه ز و قه له مه وه سپی ده که م،
لام وا بوو ده زانم چاره نووسم به کوی ده بریت و ته نیا پیته کان
خه فه تم بو ده خۆن، به لام که ئه و هات، چیتر مه رگ بیزاری نه ده کردم،
چیتر پیته کان تینوویه تییا نه ده شکاندم و بیرم له وه نه ده کرده وه که
چی له پشت مه رگ و وشه و شته کانی تره وه خوی حه شار داوه.

به رای من، که ئه و دیته گو، فه یله سووفه کان شکست دین، زاناکان
سه ریان لی ده شیویت، شاعیران زمانیان ده که ویتته ته ته له و هه موو
مروقیکی مه زن جگه له ئه و، تیک ده شکیت. ئه و ساتانه ی که لای ئه وم،
هه ست ده که م جیهانم داگیر کردووه و هی منه! هه ست ده که م ده توانم
ده ست به سه ر هه موو شتیکی بگریم! شیتوشووریکی وه ک منیش،
هیوا یه تی زالبوون، ده سه لات، جله وگرتن، توندوتیژی و...
ده سته سه رداگرتنه! ئه و جیگره وه ی هه موو ئافرینراوان و جیهانه بو
من، هەر له بهر ئه وه شه که به ته واوی بوونمه وه بو خۆم برد، چونکه
بیکو تایه، ئافره تیکه که ئه وسه ری دیار نییه.

گه ر ده تزانی چه نیک هوگریم! چه نیک عاشقی یه ک به یه کی
باره کانیم! له به رده م ئه ودا، پروتوقووت ده بمه وه، هەر ئه ویشه به

چه شنیک که هیچ بوونه وه ریک نه توانیت بهری بگریت، وهک خوریکی بهتین هه لدیت. ئافره تیکه ته نیا هیژیکی خودایی سهروئاسایی ده توانیت بهری پی بگری، ئافره تیکه ته نانهت ده توانی سنووری ئاسمانیش تیپه ریئیت، به لام ئه و کاتانهی بیرم دهکات، دهگه ریته وه و بی ئه وهی توسقالیک ههست به تاوان بکات، سه ر دهخاته سه رم و پیم راده بویریت.

تیکه له یه کی چیژ به خشه، هاوزه مان پیکهاته یه کی سه یر و سه رنجراکیش. به یانیان که خوی لیم راده پسکیئی و له جیخه وه که ده چیته ده ر تا خیرا خوی بشوات و دوا ی شه ویکی دوور دوریژ له چیژی قه دهغه نویژ بکات، ته ماشای ده که م. یه کسه ری نویژ داده به ستی، وهک بلیت هیچ شتیک نه توانی ئه و له خودا دوور بخاته وه. جا دهگه ریته وه لام، تا به جوړیکی تر به رده وامی به په رسته که ی بدات. په رستنی که ئه م جارهیان، من تییدا ده بمه خودا و یاسادانه ر.

هه میسه هه ست ده که م که ئه و ده زانیت چۆن به خودا بکات، چونکه جاریکیان به سه رخووشی پی گوتم که ئیمه داوا ی ریئوینی له خودا ناکه ین، به لکه خودا ده که ینه ریئوین. تا هه نوو که ش، نازانم که چۆن ئافره تیکی زور مه ست، ده توانیت فهرمووده ی قوودسی به ینیته وه!

مه راقمه له میراته نائه قلانییه که ی تیپگه م، ده رک به پاشخانی دژیه کییه نه براوه کانی بکه م و، شه هوته کانمی له گه لدا به ش بکه م، هه موو جوړه شه هوته تیک! وهک چۆن ملکه چیکردنی خودا که ی سه رنجم راده کیشیت، ئه و خودایه ی که له میژره په یوه ندیم له گه لیدا پچراوه.

له وه ته ی ناسیومه، ته نیا و ته نیا ترسی له ده ستدانیم هه یه. ده ترسیم وهک چۆن کتوپر ده ر که وت، ئه و هاش له ناکاو شوینبزر بیت و هه ر

بهو جوړه ی که له نادیاریهوه سهری دهرهینا، به هه مان شیوه
بچینهوه باوهشی!

رهنگه خویشی نه زانی که چهند پرسپاری لا ورووژاندووم! باکم به
رابردووی نییه، نه سلن گویم لی نییه له گهل چهند پیاودا بووه و دلی
بو چهند کهس لینی داوه، به لام زهندهقم لهوه چووه که میردی هه بیت!
نه هم فکره توقاندوومی، ناشتوانم لینی بپرسم، چونکه رینک کهوتین (بی
نهوهی رینکهوتنیکیش له نارادا بیت) که هه موو راسستیهکان هه ر وا
به نه زانراوی بهیلینهوه، خومان بدهینه دهست هه لکهوتهکانی
چاره نووس و بی ناو و نیشان، عاشقی بهک بین، به لام ئافره تیکی
یاخی وهک نهو، چاوه ربی هه موو شتیکی لی دهکریت! ئافره تیکه له
نیستدا ناسرهوینت، دهکری له هه ر ئانوسساتیکدا بیت بروا و
نهگه رینهوه، کهسانی وهک منیش ناتوانن ببه کوسپی بهردهم
رویشتی.

جاریکیان که هه ندیک پرسپارم لی کرد، له پر بزر بووا! به جیهیشتن
سزای دام، له هه موو جیهک بوی دهگه رام، له هه رچی کونوقوژبنه
ویلی ئافره تیک بووم که نه ناوی هه یه، نه نیشان. چهندان هه فته هه ر
وا سه رگه ردانی بووم و نهوی لی دهرچیت، دهستم له هه موو شتیک
شتهوه. له و کاته دا هه ستم کرد لووتبه رزیم خه ریکه نامینیت و هیچ
لاشم گرنگ نه بوو، چونکه نهوکات جگه له دوزینه وهی نهو، باکم به
هیچ شتیکی تر نه بوو.

نه و کاته هم بیره که پاش ماوهیه کی دریژی دابران، سه رنجم
له سهری گیرسایه وه. بینیم له یه کیک له و قاوه خانه کراوانه ی که بو
ژوان سه ردانمان دهکردن، دانیشستوه. به هیمنیه کی هه ژینه ره وه

جگه ره دهکیشیت، کوپیک قاوه و کتیبیک که وینهی قۆلتیری^۱ له سه ره نهخشینرابوو، له بهردهمیدا بوون و چاوهکانیشی بهخشدانه به ئاراستهی من نیگیان دهکرد.

بهدهم نزیکبوونهوهوه بهره بهره دهکه وتمه هه ناسه برکی، وهلی نه مویرا هیچ بلیم، بارهکانی روخساریم پشکنین تا بزانه ههروهک خویهتی یان نا. هه رچه ند سه رنجهکانی ئالۆزتر بوون، بهلام هه ره دهتگوت دویشه و جیی هیشتووم.

له کاتیکدا که دهزوولهیهک دووکه له بهینی لیوهکانیهوه دزه ی دهکرده دهی، پیی گۆتم:

— هیشتاش پرسیارت ههیه؟! —

توند قۆلیم گرت و به گویمدا چپاند: «با برۆین!»

له گهلم هات! سوو کوئاسان سوار سه یاره کهم بوو، وهلی به دریزایی ریگه هیچمان نهگوت. به تووردهیهوه سهیری کتیه کهی قۆلتیرم دهکرد که له کۆشیدا نوستبوو. بیرکردنهوه و زیرهکییهکی وای نه دهووست تا تیبه کهم که کتیه کهی بو من هیناوه، چونکه خوی حهزی له قۆلتیر نییه و بهس بو منی دهخوینیهتهوه. وای زانیوه دهتوانیت بهمه ئاشتم بکاتهوه. ئه و رۆژه خوینم بو قۆلتیر کولابوو! قینم لئی ههستابوو، چونکه پیی وا بووه دهکریت قۆلتیر بۆشایی ئه و چه ند رۆژه دوورییهی له من بو پر بکاتهوه!

بو شه وه کهی، توند بووم له گهلی، بهس لۆمه م نه کرد، چون دهترسام جیم بهیلتیه وه. ئه ویش نه پرسی که بو وا توندم له گهلی،

---

۱. Voltaire (1694-1778): فرانسوا ماری رووناکبیر، نووسه ر، میژوونووس، فهیله سووفیکی فه ره نسی بووه. قۆلتیر به ره خنهکانی له مه سیحیهت، ئازادیی راده ربهرین، ئازادیی ئایین و جیاکردنه وهی ئایین له ده سه لات ناوبانگی ده رکرد. «و. ک»

رەنگە خۆى ھۆكارەكەى زانىيىت! زۆر دەترسام، چونكە دەمزانى كە
بە ئەندازەى دوو كەوان، يان كەمترىش، لە ديارنەمانىيەو دەورم!

پاش چەند رۆژىك لىم پرسى:

- چۆن شتىكى وا دەكەى؟ چۆن لەپروون دەبى و دەرد دەكەويتەو؟
بە گالتەو گوتى:

- بە جادوگەر تىم گەيشتووى؟

- بۆچى بە پرسىار وەلامى پرسىار دەدەيتەو؟

- ئەى بۆ مەگەر قۇلتىر نالى كە دەبى لە رۆى پرسىارەكانەو
برىار لەسەر كەسەكان بەدەين نەك وەلامەكانيان؟

- بۆ تۆ وا بىرت دەكرەو دەمن لە رۆى وەلامەكانتەو برىارت
لەسەر دەدەم؟

- كەوايە بۆ ھىندە پرسىار دەكەى؟

- چونكە خەرىكە گومان لە بوونت دەكەم! بروات ھەبى، لە راستى
و ناراستى بوونت كەوتوومەتە گومانەو.

- گومان لە شتى دەكەى كە بەرھەستى دەكەى؟

- نازانم، تۆ ھاوكار بە و لەم گومانە دەرم بىنە.

- ئەى تۆش وەك ھاوڕۆى فەيلەسووفەكانت بروات بەو نىيە كە
ھۆكارى شلەژان و دوودلىت، سووربوونتە لەسەر زانىنى شتەكان؟

- تۆ بروات بە چى ھەيە؟

- بروام وايە كە يەقەن تەنيا درۆيەكە! شتىك بە ناوى ھەقىقەتى
پشتراستكراو لەم ژيانەدا بوونى نىيە، گومان لە بوونى ھەموو
شتەكانى دەورووبەرمان دەكرى.

- تهنانه تۆيش؟

- تهنانه تۆيش!

به گالته وه گوتم:

- به لام تو به گشت ههسته کانت، ههستم پي دهکهي!

- قهت وشهي وه همت نه بيستوو؟

توند له ئاميزم گرت و دهسته کانم جهسته بيان دهپشکني:

- تو راسته قينه ي؟

- ئهي تو راسته قينه ي؟

- دهزاني له پرسيارکردندا دهستيکي بالات ههيه؟

- ئهي توش دهزاني که من تواناي وه لامدانه وه ي هيچ پرسيارکي
نبيه؟

- تهنيا وه لامي يهک پرسيارم بده وه، جيا له وه هه پرسيارکي
ترم کرد خوتي لي نه بان که.

- ناتوانم وه لامي پرسياره کانت بدهمه وه!

- ناته وي سهره تا بزاني پرسياره کهم چيه؟

- وا دهزاني نايزانم؟

- ئهي تو چي؟ ناته وي وه لامي پرسيارکت بدهمه وه؟

- جا وه لامم دهدهيته وه؟

- پيم وايه به لي!

- پيم وا نيه بويري!

سهرم خسته سهر سينه ي و گوتم:

- جەستەت بۇنى ھۇنراۋەي لى دى!

- بۇ مەگەر ھۇنراۋەيش بۇنى ھەيە؟

- تەنيا ھۇنەرەن دەتۈن بۇنى ھۇنراۋە بىكەن.

- تۈيش يەككىلى لەۋان؟

- مەن قەلەمم، تەنيا قەلەمىك و بەس! ئەي تۇ؟

- مەن چىرۋىكىم!

- لەگەل مەن قەت ۋاز لە يارىكردن بە وشە ناھىنى ۋايە؟

- تۇ ۋاز بىنە.

سەرىم ماچ كىرد و گوتىم: گوتى مەدەرى! بەم جۆرە خۇشم دەۋى!

بەم ھەموو نەپنى و مەتەلەنەتەۋە!

بە بىدەنگى خەندەيەكى كىرد و مەنىش ۋەك چىرۋىكى كىتېبى ھەزار

ۋ يەك شەۋ دەمبىنى! يان چىرۋىكىك كە بەيدەبا بە تايىبەت بۇ

دەبىلىمى! ھەلگرتىت و جگە لە مەن كەسى تر چاۋى پىنى نەكەوتىت.

***

ئەم جارەيان ديارنەمانەكەي درىژەي كىشا.

بەلام نە دەمەۋى بىر لە ھۆكارەكانى رۈيشىتنى بىكەمەۋە، نە لە

ۋادەي ھاتنەۋەشى. ئەسلەن بىر لەۋە ناكەمەۋە كە لە بىنەرەتدا

گەرەنەۋەيەك بوۋنى ھەيە يان نا، ھىندە دەزانم ھەرچۈننىك بىت،

ھۆكارى خۇي ھەيە! كۆمەلىك ھۆكار كە پىدەچى ھەرگىز نەيانزانم.

---

۱. دەبىشەلىم پاشايەكى كۈنى ھىند بوۋە كە بەيدەباي فەيلەسووف رادەسپىرى تا
كتىبىكى پر لە پەند و ھىكمەت و ئامۇزگارى بنووسىت. «و. ك»

دهمهوى خوى ئه و بگرم و بهمهش قهره بووى دوريه كهى
 بكه مه وه، منيك كه هه رگيز خوى كه سم نه گرتو وه، كه چى ئه وه تا هى
 ئه وم گرتو وه، وهك بلييت بمهوى بهم كارهم هانى گه رانه وهى بدهم.
 وام لى هاتو وه هه موو به يانييهك به دهنگى سازى سىتا هاكوبيان^۱
 خه به رم ده بيه وه و به هى خه مهينى سه عدوون جابريش^۲ خه
 ده مباته وه. نازانم چ شتيك ئه م دووانه به يه كه وه ده به ستيته وه و،
 بوچى ئه و هينده پيوستى پيانه.

رهنگه گه ر بليم وهك ئه وم لى هاتو وه و، له هه موو شتيكدا له و
 ده چم، بروام پى نه كا. ئيسسته بو ناشتا^۳، چهند دهنگى تووترك و
 كوپيك شير ده خومه وه، ژه مه كانى تريش جگه له سه وزه ي كوولاو
 هيچى تر ناخوم و جيا له مهش، ده م له خوراكيكه وه ناده م كه به زه يتى
 زه يتوون لينه نرابى، به لام هيشتاش هه ر وهك ئه وم، هه ر وا فيشكه ي
 جگه ره م دييت و هه موو شه ويك پيش خه وتن، بوتليك شه راب
 ده خومه وه! ده مه وييت له م شيتى و دژيه كييه تيگه م كه ئه وى تيدا
 ده ژى و منيشى په لكيشى ناوى كردو وه!

۱. سىتا هاكوبيان: گورانبيژيكي عيراقى به ره چه لهك ئه رمينيه، له سالى ۱۹۵۰ له
 به سره هاتو وه ته دونيا وه. سالى ۱۹۶۸ ده ستي به گورانبيگوتن كردو وه، تا واى لى
 هاتو وه به «فه يرووزى عيراق» ناسرا وه. «و. ك»

۲. سه عدوون جابر: سالى ۱۹۵۰ له ميسان له داىك بو وه. سه ره تا كه چو وه ته
 دونياى هونه ر و گورانبيژى، به عه بدولحه ليم حافز سه رسام بو وه. سالانى ۱۹۸۶ تا
 ۱۹۹۰ گرنگترين قوناغى ته مه نى سه عدوون جابر بوون. له و سالانه دا به مه به ستي
 خويندن ده چيته لهنده ن و دواتريش بو خويندن دكتورا روو له ولاتى ميسر دهكات.
 جيا له گورانى، له نواندنيشدا ليها توو بو وه و له زنجيره يه كدا كه سه بارهت به ژيانى
 نازم غه زالى بو وه، به شدار بو وه. «و. ك»

۳. ناشتا: نانى سه ره له به يانى، به رچايى. «و. ك»

بەريئوھبەرى تەحرير «بە تايبەت» پەيوەندىي پيئوھ كردىم.
پيرەميردىكە كە گەر ئەو نەبووايە، ئەم پياوھى ئىستە نەدەبووم! «يانى
ئەو پياوھ نەدەبووم كە - ھەر وا بە ئاسانى - ئەو پشتگويى بخت».

زۆر توورە گوتى:

- ئەوھ چىتە كاكە! گەر اويىتەتەوھ بۆ ژيانى سەعالىكەكان؟

- مەن ھەردەم سەعلووك بووم گەرەم.

- ئەم گەرەيە چىيە پىتەوھ لكاند؟ مەگەر تۆ نەبووى دايم دەتگوت
گەرەم نىيە!

- بىر وات ھەبى جىھاد، گەر گەرەيەكم ھەبى ئەوا تۆى.

بە دەنگىكى راپاۋە گوتى:

- چىتە ھوزام؟ لە سەرەمەرگداي؟

- سەرەتا تۆ تىم گەيەنە، بۆچى پەيوەندىت بە سەعلووكىكى ۋەك
منەوھ كىرد؟

- نىگەرەنم كە لە نووسىن داپراۋى. لەپەر قەلەمجاھەكەت وشكى
كىرد.

- بگرە خويىنم وشكى كىردوۋە جىھاد!

---

۱. سەعالىك ياخود سەعلووك، دەستەيەك بوون كە پىش ئىسلام ژيان و
جوولانەوھ و كار و چالاكىيەكانى خويان لە دورگەي عەرەبىدا راگەياندوۋە. زۆربەي
ھەرەزورىان سەر بە خىل ياخود ھۆزىك بوون، بەلام ھىچ وابەستەيى و
پابەندىيەكيان بۆ ھۆزەكەيان نەبوۋە و لىي جيا بوونەتەوھ، بەم جۆرە دەركرائى
ھۆزەكان يەكيان گرتوۋە و كۆمەلەيەكيان بە ناۋى سەعالىكەكان دروست كىردوۋە
ھاۋكات زۆربەي ئەندامەكانىشيان شاعىرى مەزنى سەردەمى خويان بوون. «و»
ك»

- نیگه رانت بووم کاکه! با کاتژمیریکی تر له قاوه خانهی به رانبهر
بینای جه ریده که یهک ببینین!

- له وی ده بم.

پویشتم. بینیم چاوه ریمه. وهک خووی هه می شهیی خووی که
تووشی دله راوکی ده بیته، خیرا خیرا پیی به زه ویدا ده کوتی.

به دهنگیکی گر پیی گوتم:

- قسه م بو بکه نه فره تی! چی بووه؟

جگه ره یه کم بو راداشت و پرسیم:

- تو بهس پیم بلی، هاوسه ره کهت چۆن بهرگهی ئه م زمانه زبرهت
ده گری؟

- نازانم، ههست ده کهم ئا فره تان هه زیان له زمانی زبر بی!

منیش به گالته وه پیم گوته:

- ماد لینیش هه زی لییه تی؟

- بروات هه بی، نازانم ژنه کهم هه زی له چیه و له چی نییه.
ئا فره تیکه کهس لیی تیناگا.

- ههست ده کهم هاوسه رگری کردن جو ریکه له باجدان جیهاد.

- هه رچونیک بی! واز له ماد لین بیته و پیم بلی، یه کهم جاره
له گه لم باسی ئه وه بکه ی ئا فره تان هه زیان له چیه و له چی نییه! چیت
لی قه و ماوه برا! ئا خرییه که ی ئا فره تیک پیوه ی کردی؟

- ههست ده کهم ئالووده ی بووم.

- ئه مه چ نه فره تییه که که تو ی گیروده ی خو ی کردووه؟

- نازانم جيهادا! بروا بکه نازانم! ئافرهتيکه هه موو دنيا ديني،
پراوپره له ژيان، به لام من هيچي له باره وه نازانم.

به دوشدامانه وه پرسى:

- ناوى نازانى؟

- هيچي له باره وه نازانم!

- جا ئه مه ده چيته ئه قله وه؟

- سهيره ها؟

- ئاخر چون ده بى؟

- دواندم، گويم بو گرت، له گه لى نوو ستم. چه ند رۆژيک له خانووه
زستانه ييه که مدا له گه لم مايه وه، به لام هيچ شتيكى له باره وه نازانم
جيهادا، ئه ويش هيچ له سه ر من نازانى! بروا بکه هيچ له باره ي يه که وه
نازانين.

- باشه ئه مه چ شيتييه که؟

- بلى ئه مه چ چاره نووسيکه!

- ناچيته ئه قله وه که نه تناسى، تو به ناوبانگترين سه رنووسه رى
رۆژنامه ي عه ره بيت، ئه مه چ گيژيکه که ناتناسى؟

- ده زانى چ شتى سهيره جيهادا؟ ئه و کاتانه ي له گه ليم، بوئى
ئه ده ب ده که م. له دهنگى نووساويدا، هوئراوه ي خنكاو هه ن، له
دهماره كانى ده ستيدا، وشه ديت و ده روا. که ديتته گو، ئاواز فواره
ده کا، که بيده نگيش ده بى، وه ک شاژنيكى خو به زلزان بيده نگ ده بى!
ئه م ئافره ته زور سهيره جيهادا! ناچيته ئه قله وه! ده زانى، هه ندى جار
هه ر به راستى گومان له بوونى ده که م، جار جاره خه يال ده که م که

ئەمە وەھمىكە و خۆم سازم داو. خەرىكە شىت دەبم جىهاد! نازانم
ئەم ئافرەتە ھەر بە راستى ھەيە، يان زادەي خەيالەكانمە.

پىرەمىردەكە بە سەرنجەو ھەيە دەروانى، چەناگەي لەسەر لەپى
دەستى گىرساندبوو ھەيە، جا بى ئەو ھەي چاۋ بىرۈوسكىت، گوتى:

– ئەم ئافرەتە چ بەلايەكى بەسەر ھىناۋى برا؟ يەكەم جارە بىينم
بلەرزى!

– دەترسم راستەقىنە نەبى جىهاد! دەترسم ھەموۋى خەيال بى!

– تۆ سەبر كە برا! پىم بلى، ژمارەكەيت لايە؟

– ھىچ لەبارەي كار و ژمارە و ناوئىشانىيەو نازانم!

– ئەي چۆن يەك دەبىين؟

– بە ھەلگەوت! يان لە قاۋەخانە، يان كىتەبخانەيەكى ەرەبى، يانىش
شانۋى ئۆپىرا. گەر بىرى بىكەم، لەم جىيانەدا بۆي دەگەرپىم، زۆر بەي
كاتىش لە يەككىياندا دەيدۆزمەو.

پىرەمىردەكە لىم ورد بوو ھەيە، جا بە ھىمنى گوتى:

– ھوزام! بۆچى سەردانى پزىشك ناكەي؟

– تىكايە جىهاد! ئەم گالتانەم لەگەل مەكە! تۆش ئەوندەي تر مەمخە
گومانەو.

– برا، تۆ تەنيايى خىكاندووتى، نامۆيى سەختە، ئاسان نىيە مەوۇف
بە تەنيا لە ولاتىكى غەرىبدا بى!

بىدەنگ بوو، منىش بىدەنگ بووم، چۆن دەمزانى كەس بروام پى
ناكات. دەمزانى تا ئەو كاتەي پىشتراست دەبىتەو، ياخود ھەك
حەقىقەتەي داني پىدا دەنىم، ھەك وەھمىك دەمىنەتەو.

***

ئەو مەتەلەكە، مەتەلەك كە كەس ناتوانى ھەلى بەيتى، بەلام عىراقىيە
و كەسش ناتوانى ئەم بىر كۆردنە و ھەم بگۆرئ، تەنەت گەر ھەولى
شاردنە و ھەشى بەم.

لەو شوقەيەدا كە بەكرىم گرتبوو تا تىيدا چاومان بە يەكدى
بگەوى، بۆ يەكەمىن جار گويم لە دەنگى سىتا ھاكوبىيان بوو و لىم
پرسى كە خاوەنى ئەم دەنگە سازە كىيە، ئەویش گوتى گورانىيىژىكى
كۆنى عىراقىيە! لەسەر قەنەفەكە راکشابووين و «خواردنە وە تايبەت و
سەير» ەكەى ئەومان دەخواردەو: چاى ئىنگلىزى، كەمىك گولەو و
كەوچكىكى بچووك زەنجەفیلی تى كرابوو.

تەماشای يەكمان نەدەكرد، ھەر يەكەمان ھاوئاھەنگ لەگەل دەنگە
سازەكەى سىتادا، خەيالى رۆيشتبوو. بە دەنگىكى خوش، لەگەلى
كەوتە گورانىگوتن:

مندال بووم و ئەویش ھەر وا

بە نىگای چاو، ئاشناى عىشق بووين

گوتيان: سەيركەن و بزەنن

ھەر لە مندالىيەو تا گەورە دەبن، عاشقى يەك دەبن

و ەك ئەستىرە و مانگ

عیشقەكەمان گەورە بوو و درەوشايەو

بە چاوى تۆ ئەزىزم

رێگەى سەفەر دەگرىنە بەر

به دهم تيفكرينه وه سهرم نايه سهر راني. كه قسه مان ده كرد، به
 عهره بيه كي كه م تا زور پاراو ده دواين، به لام كاتيک ياخي، تووره،
 يان ده چووينه جيگه، وشه كان به ئينگليزي ده رده بران، وهك بليت له
 ياخي بوونه كاندا خومان له عهره ببوون دامالين! زور كات به نه جيديتي^۱
 ده دويم، به لام ئه وه به شيوه زاري سپي، ئينگليزي، ياخود زمانكي سپي
 كه هي هيچ جييهك نييه، وه لام ده داته وه. وهلي من له هه ناسه كانيدا
 هه ست به بابل ده كه م، بووني سو مه ري لي دي، له چاو ه كانيدا ئاكار
 ده بينم و له ليكي دا تامي ئاشوور ده كه م.

هه موو ئه مانه ته نيا خه ملاندين بوون، ته نيا خه ملاندين، به لام ورده
 ورده لام بوون ده بوونه وه. وا راهاتبوو له «شوقه كه مان» دا دهنگي
 سيتا هاكوبيان، له ميعه توفيق،^۲ زهوور حسين^۳، سه عدوون جابر، نازم
 غه زالي و ئيسماعيل فهرووجي^۴ بيت. ئه وه كتيبخانه يه كي له كتيبي

---

۱. نه جدي: شيوه زاريكي عهره بيه كه له هه ري مي نه جددا باوه. ئه م شيوازه به
 دريژايي ميژوو له ژير فه رمانه وايي عهره بدا ماوه ته وه و هه ر له بهر ئه مه شه كه
 پاراوي و ره سه نبي خوي پاراستوو و به يه كي ك له پوخترين و ره سه نترين
 شيوه زاره عهره بيه كان داده نريت، ئاخر زور به ي دهنگ و ياساكاني زمان ي عهره بيه
 «پاراو-فه سيح» ي له خو گرتوو. «و. ك»

۲. له ميعه توفيق (۱۹۳۷-۱۹۹۲): خانمه گورانيبيژيكي عيراق ي بووه. له شاري به غداد
 له دايك بووه، به لام خيزانه كه ي ئه سل خه لكي عه ماره بوون و دواتريش
 پويشتوو نه ته به غداد. له ميعه له ديارترين گورانيبيژاني ئه و كاتي عيراق بووه و به
 شيوه گوي به غدادي گورانيي گوتوو. «و. ك»

۳. زهوور حسه ين (۱۹۱۸-۱۹۶۴).

۴. ئسماعيل فهرووجي: گورانيبيژ و ئاواز دانه ريكي عيراق يه، سالي ۱۹۶۳ له به غداد
 ها تووه ته دونيا وه. «و. ك»

ئاخنيبوو، پر بوو له ديواني سياب^۱، عەبدولوهاب بەياتي^۲، مەعرووف
رەسافي^۳، لەميعة عەباس عماره^۴، نازك مەلائيكة^۵، بلند حەيدەري^۶،

۱. بەدر شاکر سياب (۱۹۲۶-۱۹۶۴): له گوندي جەيکووري پاريزگای بهسره له
دايك بووه. له گرنگرين شاعيراني عيراق و نيشتماني عەرهبي و رابه راني شيعري
ئازاد بووه. «و. ك»

۶. عەبدولوهاب بەياتي (۱۹۲۶-۱۹۹۹): هەروەك سياب، له رابه راني شيعري ئازاد و
گرنگرين شاعير و ئەديبه كاني عيراق بووه. له بواري پەروەردە و پوژنامەوانيدا
كاري كردووه و بەرەوام لەنيوان عيراق، كوهيت، بەحرەين، سوريا، بەيرووت،
قاھيرە، ئيسپانيا، ئوردن و ئەمريكادا گەشتي كردووه. «و. ك»

۷. مەعرووف رەسافي (۱۸۷۵-۱۹۴۵): مەعرووف رەسافي شاعيريكي عيراقى بووه،
له بەغداد چاوى به دونيادا ھەلەيناوه، باوكى كورد بووه و دايكى عەرهب. بنەچەى
خيزانەكەى دەگەریتەووه بۆ ھۆزىكى كوردى به پيشە عەلەوى. له لادىيەكى نيوان
پاريزگانى سلیماني و كەركوكدا ژياوه. «و. ك»

۲. لەميعة عەباس عماره (۱۹۲۹-۲۰۲۱): خانمە شاعيريكي عيراقى نوێخواز و له
رابه راني شيعري ھاوچەرخی عيراقى بووه. له سەردەمى حكومراني سەدام
حوسیندا نيشتمان جى دەھيليت، له ئەمريكا نيشتەجى دەبیت و ھەر لەویش كۆچى
دواى دەكات. «و. ك»

۲. نازك مەلائيكة (۱۹۲۳-۲۰۰۷): خانمە شاعيريكي عيراقىيە، له كەشيكى رۆشنپيردا
گەرە بووه. دەرچووى خانەى بالاي مامۆستايان بووه له سالى ۱۹۴۴دا. دايكى
شاعير بووه و باوكى نووسەر. سالى ۱۹۴۹ بەشى مۆسیقای كۆلیژى ھونەرە
جوانەكانى تەواو كردووه. له سالى ۱۹۵۹دا پروانامەى ماستەرى له ئەدەبى
بەروردكاري، له ئەمريكا بەدەست ھيئاوه. دواتر وەك مامۆستای زانكو له بەغداد،
ئینجا بەسره و دواتریش له كوهيت دەستبەكار دەبیت. له سالى ۱۹۹۰ ھو ژيانى له
میسر بەسەر دەبات و ھەر لەویش كۆچى دواى دەكا. «و. ك»

۳. بلند حەيدەري (۱۹۲۶-۱۹۹۹): شاعيريكي عيراقى به رەگەز كوردە. باوكى له
سوپای عيراقيدا بووه و دايكيشى فاتمە ئىبراھیم ئەفەندى حەيدەري بووه كە
ئەوكات له ئەستەنبول كاري كردووه. كیپرکتيەكى توند لەنيوان بلند و سەفای
برايدا ھەبووه. كە براكەى بریاری داوه بپیتە یاريزانى بۆكسین، ئەمیش بووئە
یاريزان، دواتر كە ئەو دەبیتە شاعیر، ئەمیش خوی له مەيدانى شيعري عەرەبیدا
دەبينیتەووه. «و. ك»

ئەحمەد مەتەر^۱ و ئیبراھیم عوبدیا^۲. ھەموو ئەمانە بە ئاشکرا ھاواریان دەکرد کە ئەو عێراقییەکی تا سەرئێسقان کلاسیکییە.

جاریکیان و لە کاتیکیدا کە سیتا وەک ھەمیشە گۆرانیی دەگوت، ئاماژەم بە کتێبخانە کە دا و پرسیم:

- سەیر نییە نیشتمانی ئەو ھەمووی پیکەو کۆ کردوووەتەو؟

ئەویش خەمساردانە وەلامی دایەو:

- چ شتیکی سەیرە؟

- سونە، شیعە، ئەرمەن، کوردەکان، عەرەب، مەنداری، جوولە کە و مەسیحی!

- لە ناخی ھەموو مروۆقیکیدا، نیشتمانیکی ھەبە کە ھی خۆیەتی! مروۆف بە خاکیکەو گری نەدراو، مروۆف تەنیا وابەستەیی ناخی خۆیەتی.

- تەنیا ناخی خۆی؟

- من و تۆ تەنیا وابەستەیی ناخمانین.

- دەزانی نوێژکردنت سەیرە؟

- یانی سەیرە نوێژ بکەم؟

---

۱. ئەحمەد مەتەر: لە گرنکترین شاعیرەکانی عێراق و سالی ۱۹۵۴ لە گوندیکی پارێزگای بەسرە لە دایک بوو. ئەحمەد لە ژێر کاریگەری بیستان و کەشوەھا و دارخورما و شوینەکانی ئەو گوند و ناوچەیەدا بوو کە تێیدا گەورە بوو. لە چوار دەسالییەو دەستی کردوو بە شیعەنووسین و شیعەکانیشی ھەر لە بواری غەزەل و شیعری پۆمانسیدا بوون، بەلام بە ھەری ئەحمەد لە پۆلی سێی ناوەندیدا دەر دەکەوێت کە قەسیدەییەکی ھەقە بەیتی دەنووسی. «و. ک»

۲. ئیبراھیم عوبدیا: شاعیر و پەرخەگریکی عێراقییە، سالی ۱۹۲۴ لە بەغداد لە دایک بوو. «و. ک»

- نوڙکردنه كهت سهيره، سرووتی نوڙهكه، شيوازهكهی،
چونیتییهكهی، ههمووی سهیره! كهسم نه دیوه وا نوڙ بكا.

به لاقرتیهوه گوتی:

- دلنیا م كه نه دیوه.

لیم پرسى:

- به نوڙکردن بى موسلمانى، به لام نه وهك سونه نوڙ دهكهی،
نه شیعہ. تو سهر به كام مهزه بهی؟

- ئه ی پیم نه گوتی ته نیا وابسته ی ناخمانین؟

- دهلین ئاین ریگه ی مروقه به ره و ناخی!

- وا مه زانی بی دینی!

- گوتم دهلین، نه موت خوم بروام پییه تی.

جگه ریه کی پی کرد و مژیکی قوولی لی دا، جا پرسى:

- پیت وایه خوشه ویستی گوناخ بى؟

- واسینی ئه عره ج دهلیت: خوشه ویستی تاكه گوناخه كه خودا
چاوپوشی لی دهكا، پالپشتی ئه م قسه ییه ی دهكه م.

- قسه له ئه دیبان وهرده گری؟

- وهك خوم ته نیا شوین قسه ی ئه وان دهكه وم!

- بلی بزائم، بوچی رقت له دین و یاسا هه ستاوه؟

- چونكه پاشماوه كانیان هیشتا له ناخمدما ماوه ته وه، به لام كه توم
دی، ههموو شت گورا. توورپه ییم دامرکایه وه، دهتگوت له ئاوی
رووباری به یدهخت هه لکیشراوم و دواتر وهك ئه وه ی هه رگیز روژی
ئازار نه درابم، لی هاتبیتمه دهر.

- يانی وام لی کردووی؟

- ئەسلەن منت دووبارە ئافراندهوه، نغرووی ئاوێکت کردم که ئەوهی پێی بلێی دین تێیدا نییه، له پاشماوهی ئەو ئایینانهی که هیشتا که له ناخمدا مابوونهوه، پاکت کردمەوه. منت کرده پیاویک که دین و ئیمانی تۆ بێ!

- ئەی رێک نهکهوتین که تهنیا وابهستهی ناخمان بین؟

- وابهستهیی! وابهستهیی چیمان دەداتی؟

- پێم وایه «جاروبار» مهودایهکی کهممان له سهلامهتی بۆ فهراههه دهکا.

- وابهستهیی نیشتییمان، ئایین، خێل، خیزان و یاساکان تهنیا کوتوبه ندمان دهکا. ژيانمان سهخت و ئالۆزتر دهکا.

- ئەی نهتگوت من بوومهته دینت؟ ئەلهوهیا تۆ وابهستهی منی و لهگهڵ ئەوهشدا نهفرهت له وابهستهییته دهکهی؟

- بگره نهفرهت له ههر وابهستهیهکه دهکهم که بۆ تۆ نهبی.

بزهیهکی کرد و گوتی:

- دهزانی چهنده زمانشیرینی؟

- ئەی تۆ دهزانی چهنی زمانم شیرین دهکهی؟

خهندهیهکی کرد و منیش له وردهکارییهکانی ئەو خهندهیهدا بزر بووم.

***

نزیکهی نو مانگ له مهوبهر هاتمه لهندهن، چونکه له دهست ههموو شت رام کردبوو. لهوه ههلاتبووم که دهیان کهس لهبری خۆم، ریارم بۆ بدهن. له تروپکی ناکوکی سیاسی و سهربازیدا ریارم جی

هیشته. سه‌روهختی شه‌ری که‌نداو و دوو مانگ پیش تارا‌دک‌ری
کوهیت، له‌و کاته‌دا هه‌ستم کرد نیش‌تیمانی‌په‌روه‌ری و خیل‌چییه‌تی و
ئاین، جگه له‌ کومه‌لیک درو هیچی تر نین. نیش‌تیمانی‌په‌روه‌ریکی
ده‌مارگیر بووم و چاره‌کیکی ته‌مه‌نم هه‌ر وا به‌ری کرد. لاویکی
بیستوشه‌ش سالان بووم، دوا‌ی به‌ده‌سته‌نیانی پروانه‌ی ماسته‌ر له
پوژنامه‌وانی و راگه‌یان‌دندا، خه‌ریکی نانی یه‌که‌مین هه‌نگاوه
شه‌رمنا‌نه‌کانم بووم به‌ره‌و دنیا‌ی نووسین. ئەو ده‌مانه، لیوانلیو بووم
له‌ خوشه‌ویستی، هه‌موو شت و هه‌موو که‌سیکم خوش ده‌ویست.
وه‌فادار بووم بو نیش‌تیمانم، شانازیم به‌ ئاینه‌که‌مه‌وه ده‌کرد،
که‌له‌ره‌قانه به‌رگیرم له‌ بنج و بناوانی خیزان و هۆزه‌که‌م ده‌کرد،
کور‌ی خیزانیکی گه‌وره بووم. به‌ کورتی باشت‌ترین نمونه‌ی گه‌نجیکی
سه‌عوودی خوینده‌وار و دیندار بووم که‌ باوه‌شی به‌ دابونه‌ریتدا
کردووه. تا ئەو کاته‌ی له‌یلام ناسی.

له‌یلا هاو‌پیی پوژنامه و هاوکات له‌ یه‌که‌مین پوژنامه‌نووسه‌کانی
سه‌عوودییه‌ش بوو. له‌و سه‌رده‌مه‌دا تاوان بوو ئافرته‌ بیته
پوژنامه‌نووس و ئیدی به‌ هه‌موو شیوه‌یه‌ک کومه‌لگه‌یه‌کی وه‌ها له‌پای
ئەو تاوانه‌دا، سه‌زای ئافرته‌که‌ی ده‌دا. له‌یلا زور منال نه‌بوو و هه‌ر
سی سالیکی لێ گه‌وره‌تر بووم. به‌لام به‌ پای من، پروبه‌پروو بوونه‌وه‌ی
کومه‌لگه‌یه‌کی نیرس‌سالاری داخراوی وه‌ک سه‌عوودییه له‌ لایه‌ن ئافرته‌تیکی
بیستوسی ساله‌وه، هه‌ولیکی خوکوژی «سه‌رکه‌وتووانه» بوو، وه‌لی
ئەمه نه‌بووه کۆسپ له‌ به‌رده‌م له‌یلادا تا‌کوو بویرانه له‌پیناو ئازادی
خویدا نه‌جه‌نگیت، بویرییه‌ک که‌ ئەوکات له‌ ئافرته‌تیکی سه‌عوودی
نه‌ده‌وشایه‌وه.

هاتنی له‌یلا، پرووداویکی ناسایی بوو له‌ ژیان‌دا. ئەم‌پروکه ده‌زانم
که‌ ناسینی ئەو، سه‌رله‌به‌ری ژیا‌نی گۆریم. گه‌ر ئەوم نه‌ناسیبا، ئەمه‌ی
ئیس‌ته نه‌ده‌بووم. ئەو پیک‌دادانه‌ی که‌ له‌نیوانماندا پروویان دا، کاتیکی

هیشته. سهروهختی شه‌ری که‌نداو و دوو مانگ پیش ئازادکردنی
کوهیت، لهو کاته‌دا هه‌ستم کرد نیش‌تیمانه‌روه‌ری و خیل‌چیه‌تی و
ئایین، جگه له کومه‌لیک درو هیچی تر نین. نیش‌تیمانه‌روه‌ریکی
ده‌مارگیر بووم و چاره‌کیکی ته‌مه‌نم هه‌ر وا به‌ری کرد. لاویکی
بیستوشه‌ش سالان بووم، دوا‌ی به‌ده‌سته‌ینانی پروانه‌ی ماسته‌ر له
پوژنامه‌وانی و راگه‌یان‌دندا، خه‌ریکی نانی یه‌که‌مین هه‌نگاوه
شه‌رمنا‌نه‌کانم بووم به‌ره‌و دنیا‌ی نووسین. ئەو ده‌مانه، لیوانلیو بووم
له خوشه‌ویستی، هه‌موو شت و هه‌موو که‌سیکم خوش ده‌ویست.
وه‌فادار بووم بو نیش‌تیمانم، شانازیم به ئایینه‌که‌مه‌وه ده‌کرد،
که‌له‌ره‌قانه به‌رگیرم له بنج و بناوانی خیزان و هۆزه‌که‌م ده‌کرد،
کور‌ی خیزانیکی گه‌وره‌بووم. به کورتی باشت‌ترین نمونه‌ی گه‌نجیکی
سعوودی خۆنده‌وار و دیندار بووم که باوه‌شی به دابونه‌ریتدا
کردووه. تا ئەو کاته‌ی له‌یلام ناسی.

له‌یلا هاو‌ری پوژنامه و هاوکات له یه‌که‌مین پوژنامه‌نووسه‌کانی
سعوودییه‌ش بوو. لهو سه‌رده‌مه‌دا تاوان بوو ئافره‌ت بیته
پوژنامه‌نووس و ئیدی به هه‌موو شیوه‌یه‌ک کومه‌لگه‌یه‌کی وه‌ها له‌پای
ئەو تاوانه‌دا، سه‌زای ئافره‌ته‌که‌ی ده‌دا. له‌یلا زور منال نه‌بوو و هه‌ر
سێ سالیک لی گه‌وره‌تر بووم. به‌لام به‌پای من، پروو به‌پروو نه‌وه‌ی
کومه‌لگه‌یه‌کی نیرس‌الاری داخراوی وه‌ک سعودییه له لایه‌ن ئافره‌تیکی
بیستوسی ساله‌وه، هه‌ولیکی خۆکوژی «سه‌رکه‌وتووانه» بوو، وه‌لی
ئەمه نه‌بووه کۆسپ له به‌رده‌م له‌یلا‌دا تا‌کوو بو‌یرانه له‌پیناو ئازادی
خۆیدا نه‌جه‌نگیت، بو‌یرییه‌ک که ئەوکات له ئافره‌تیکی سعودی
نه‌ده‌وه‌شایه‌وه.

هاتنی له‌یلا، پروو‌داویکی نا‌اسایی بوو له ژیان‌دا. ئەم‌پروکه ده‌زانم
که ناسینی ئەو، سه‌رله‌به‌ری ژیا‌نی گو‌یریم. گه‌ر ئەوم نه‌ناسیبا، ئەمه‌ی
ئیس‌ته نه‌ده‌بووم. ئەو پیک‌دا‌دانه‌ی که له‌نیوانماندا پروویان دا، کاتیک

بۇ يەكەم جار لە بەرھەيوانى بىناي رۆژنامەكەدا چاومان بە يەك
كەوت، تەواو بىروباوەرەكانمیان سەرەوژیر كردهو، هەرچەند زۆر
هەولم دا بەر بەم گۆرانكارىيە بگرم.

لەيلا لە هەر كچىكى تر نەدەچوو، پراوپر بوو لە ژيان. بە ماناي
وشە جياواز بوو، هيندەش جوان نەبوو كە مەوۆف شىت و شەيدا
بكات، بەلام خاكەرايىيەكەى هەر لە يەكەمىن گەتوگۆماندا، دلى منى
«برد»، ئەو گەتوگۆيەى كە ئىستەش هەموو وردەكارىيەكانىم بىرە.
ئەو رۆژە لە بىناي رۆژنامەكەدا دەچوومە دەر و لە پارەوى
چوونەدەرەوهدا تووشى هاتم. بىرمە كاتىك بىنىم كچىك لە بىناكەدايە،
شاگەشكە بووم. حىجابى پۆشيبوو، وەلى رۆوخسارە خنجىلانەكەى
بە دەرەوە بوو، ئەمەشيان هەر بۆ ئەو سەردەمە دەگمەن بوو، هەلبەت
گەر «سەربازە ئەمرىكىيەكان»ى لى دەرەكەين.

كە بە لايدا تىپەرىم، لەيلا وەستاندى و گوتى:

- ببوورە، تۆى ھوزام عاسم؟

منىش بە سەرسامىيەو وەلامم داىەو:

- بەلى! منم.

چاويلەكە پزىشكىيەكەى رىك كردهو و گوتى:

- ئەم راپۆرتەى كۆتايىت ناوازە بوو.

بە تاسانەو گوتم:

- بۆ ئەو راپۆرتە ھاتووى كە ئامادەم كردنبوو؟

- نا نا، من لەيلام، ھاوئە نوێكەتان.

- ھاوئە نوێكەمان!

بە لاقرتییەو گوتى:

- سهیره ها؟!

که می‌ک ته‌ریق بوومه‌وه و گوتم:

- شتی وام نه‌گوتووه!

جا به گالت‌ه‌وه گوتی:

- به‌لی، بی گومان حه‌رامه!

هه‌ستم کرد ئاره‌قه ده‌که‌مه‌وه، جا به در‌دو‌نگی که‌سی‌که‌وه که
یه‌که‌م جاره قسه له‌گه‌ل کچیک ده‌کات گوتم:

- ئیسته کتومت چیت له من ده‌وی خوشکه له‌یلا؟

- ره‌گه‌زپه‌رست و خو‌به‌زلزان مه‌به له‌گه‌لم، ئیستا هاوه‌لی یه‌ک‌دیین
و له مافدا یه‌کسانین.

- چیی تریش؟

شانی راته‌کاند و زور به ساده‌یی گوتی:

- باقییه‌که‌ی بۆ دوا‌یی! به‌م زووانه یه‌ک ده‌بینین، مالتاوا.

هه‌ر وا سه‌رسامانه به پیوه وه‌ستابووم و سه‌یرم ده‌کرد که
پو‌یشت، به جو‌ریک هه‌نگاوی ده‌نا که ئیسته ده‌زانم ها‌که‌زایی نه‌بوو!

یه‌که‌م چاوپیکه‌وتنم له‌گه‌ل له‌یلا، به مانا باوه‌که‌ی تاس‌ینه‌ر نه‌بوو،
چونکه و‌یرای سه‌رپاستی و بو‌یریه‌که‌ی، زور له‌گه‌لم نه‌وت، وه‌لی دلم
خه‌به‌ری دابوو که ئەم ئافره‌ته کاریگه‌رییه‌کی له‌بیرنه‌کراو له ژیاندا
جی ده‌هیلی. هه‌ر بو‌یه‌ش، دواتر که له کو‌بوونه‌وه‌یه‌کی سه‌رده‌سته‌ی
ته‌حریردا چاوم پیی که‌وت، نه‌متوانی گو‌یی بۆ نه‌گرم و، هه‌ول نه‌ده‌م
لیی تی‌یگه‌م و نه‌رمونیا‌نانه له‌گه‌لی نه‌جوولیمه‌وه. یه‌که‌م پو‌ژنامه‌نووسی
ئافره‌ت بوو که له پو‌ژنامه‌کاندا کاری ده‌کرد. هه‌رچه‌ند راپو‌رته‌کانی
تایبته بوون و ئافره‌تیکی بی‌که‌سایه‌تی نه‌بوو، به‌لام ئه‌وانی تر سووک

لییان دەرپوانی و منیشت ههستم کرد پیوستی به کهسیکه تاکوو پیش
کاری رۆژنامه‌وانی، داکۆکی له مافه‌کانی بکات، ئه‌مه‌ش له پیناو ئه‌وه‌دا
که وهک مرقیکی ئاسایی بژی. له یه‌که‌م کۆبوونه‌وه‌ماندا به‌رگرم لێ
کرد، چونکه هاوه‌لیکمان به‌ شیوه‌یه‌کی ناراسته‌وخۆ گوتی که ئه‌و
ئافره‌تانه‌ی مال جی ده‌هیلن تا خویان له کاروباری پیاوانه‌وه
هه‌لبقورتین، له‌م دوو شته‌ تیپه‌ر ناکهن: یان ئه‌وه‌تا سۆزانین، یانیش
په‌نا به‌ خودا کورانی!

بیرمه قسه کانیم پی بری و گوتم: هه موو کهس له خویه وه له وانی
 تریش دهروانی! ئیمه چاو له ئه خلاقى خو مان ده کهین و بریار له سه ر
 ئه وانی تر ده دهین.

هه‌رچه‌ند ئه‌م قسه‌یه خراپ به‌سه‌ر په‌یوه‌ندییه‌کاندا شکایه‌وه و
هه‌ر له‌و پوژده‌دا پشتگیری زو‌ریک له‌ هاوه‌لانم له‌ ده‌ست دا، چونکه
منیان وه‌ک که‌سیکی شه‌هوه‌ت‌باز ده‌بینی که‌ له‌پیناو سو‌زانیه‌که‌دا پشتی
براکه‌ی خو‌ی له‌ عه‌رد داوه‌، به‌لام هه‌ر ئه‌و پوژده‌، خو‌م و له‌یلاشم
به‌ده‌ست هی‌نا. له‌و پوژده‌دا بو‌م ده‌رکه‌وت که‌ ئافره‌ت له‌ ولاتی مندا
جه‌نگاوه‌ریکی مافخو‌وراوه‌. هه‌ر بو‌یه به‌رپرسیارییه‌تی پال‌پشتیکردنیم
له‌ وه‌رگرتنی مافی خو‌یدا له‌ ئه‌ستو‌ نا، یان گوتم لانیکه‌م ده‌توانم
به‌شداری دژایه‌تیکردنی نه‌بم، که‌ ئه‌مه‌ش نزمترین پله‌ی ئیمانه‌!

كۆبۈنەنە ھەتتە ھات ۋە كە رۇش-تەن، لەيلا پەي گۈتم:
سوپاس بۇ داكۇكىيەكەت ھوزام، خەي رەتە رەت!

له شهرمان هه ستم ده کرد خویڻ هورووژم دینیتیه روخسارم، پیم
گوت:

— من به تایبہت داکو کیم له تو نه کرد، به لکه به گشتی له ئافره تم کرد.

- برّوا بکه، گەر بهس بۆ من بووایه، پئی دلخۆش نه ده بووم.
دلخۆشم که بهرگری له لاوازهکان دهکهی و ئهمهش له خۆیدا
نیشانهیهکی باشه.

نازانم بۆ ئهوکات خۆم لهوه دزییهوه که بلیم بهرگریکردنه که لهو
بووه، نازانم بۆچی ئهویش نهیگوت دلخۆش بووه بهوهی که پشتی
ئهوم گرتووه، پیم وایه لهوه ترساوین که سۆزیک له قوولایی ناخماندا
بورووژینیت. وهک خۆم، ههستم دهکرد گهر وام بوتایه، ئهوا نیازخراپ
دهردهکهوتم که واش نهبوو، لام وایه ئهویش دهترسا که دلخۆشییهکهی
به داکۆکییهکهی خۆمهوه بههستهوه، چونکه زۆر کات پیاوانی لای
خۆمان بهم جۆره له ههستی ئافرهتان تیدهگهن. ئاخر له
کۆمه لگه کهماندا ههموو ئافرهتیک سۆزانییه، تا ئهوکاتهی پیچهوانهکهی
دهسهلمینریت.

دوای یه کهم کۆبوونهوه، ماوهیهکی زۆر چاوم به لهیلا نهکهوتهوه،
بهلام ئهو راپۆرتانهم دهخویندنهوه که ئامادهی دهکردن و زۆربهی
ههره زۆریان له بهر بابته و نووسینه بویرانه کهیان، بلاو نه دهکرانهوه.
هیچ کاممان نه ماندهتوانی له ئاست زیرهکی لهیلا دا خۆمان له گیلی
بدهین، لانی کهم له نیوان خۆماندا! لهیلا ههر دهتگوت بۆ ئهوه له دایک
بووه ببیته رۆژنامه نووس، زیرهک، تیکۆشه، چالاک و ورد، له
چاودیرکردن و بلاوکرنهوهی ههوالیشدا باش بوو.

به ره به ره لهیلا فکری داگیر دهکردم، خویندنهوهکانم دهگۆران و
ورده ورده بیرکردنهوه کۆنهکانم له ژیر فشاری گۆرانکاریدا تیک
شکان. وام لی هات له گهل ئافرهتاندا نه رمونیان بم و گهشته
دوورودریژه کهم له گهپان به شوین عیشق، مروّف و ئیمان و بووندا
دهستی پئی کرد.

له سایه ی سههری لهیلاوه، تیگهیشتهکانم بۆ ژیان و
بیروباوه رهکانم به تهواوی گۆران. سهیرم لی دههات که بیستوشهش

سال، پیاویکی پووکه شیین بووم، هرچه ند پروانامهی به رزی زانکوم
هه بوو، به لام دواجار پیاویکی کولتووری ساده بووم و به چاو
شته کانم هه لده سه نگاندن.

له و ماوه یه دا، سه رم به جیهانی فهلسه فه دا کرد، سه ره تا به
ئه رستو، هیگل، ئه فلاتوون و سوقرات ئاشنا بووم. ئاخر ئه و سه رده مه
ده ستختنی کتییی فه یله سووفانی تر له ریازدا ئاسان نه بوو و پیی
کافر ده بوویت. هاوزه مان که سیکم له ده و روبه رم شک نه ده برد که
گرنگی به فهلسه فه بدات، هر بویه له کو بوونه وهی دووهمماندا،
پرسیارم له له یلا کرد که له کوئ ئه و کتیبانه ده ست بخم. له یلا زور
که یفی بهم پرسیاره هات و هه ستم کرد زور به هندی و هرگرتوو،
چونکه دواي دوو رۆژ بریکی زور کتییی دامی. ئه لیروه وه گه شتی
ئازادبوون و قوناغی گه شه سه ندنی من ده ستی پی کرد. په یوه ندیشم
له گهل له یلا، شیوه یه کی تری و هرگرت.

***

په یوه ندیه که مان له نیسانی ۱۹۹۰ دا ده ستی پی کرد، پیش ئه و
جهنگی که له پر هه لگیرسا و نیشتمانی په روه ریتی له دلی مندا
نه هیشت و لای زوریکیش زیندووی کرده وه. له وه ته ی له یلام ناسیبوو،
بیروباوه ره کانم هیدی هیدی داده رزان، دواتر جهنگیش هه لگیرسا و به
جاریک داروبه ردی له ناخمدا هه لته کاند و، گشت باوه ره کو نه کان
سه ره و ژیر بوونه وه. بابه ته که ئه وه نه بوو که له یلا له من جیاواز بیت
و ته و او، به لکه مرقبوونی لی ده رچیت، له هه موو شتیک خوی
دامالیبوو، هیچ شتیک کوتوبه ندی نه کردبوو، ئازاد بوو، تا خوا هه ز
بکات ئازاد. سه رم لهم ئازادییه سوور مابوو، باوه رم پیی هیئا و له
دواي ئه و، نه متوانی باوه ر به هیچ شتیکی تر بینم.

ئیسسه ده زانم که ئه وه ئافره ته پیاو ئازاد ده کات، ته نیا ئافره ت
ده توانی له کو یلایه تی نه جاتمان بدات و هاوزه مان تاکه که سی شه که

بتوانیت بمانکاته کویله. ئەمه ئەو هاوکیشە ئالۆزە ی ژیاڤه که کەس
ناتوانی شیکاری بکات. ئافرەت مەتەلی ژیاڤه، نەینییە کە یەتی،
دژوارترینی دژوارەکانە و کەس سەری لی دەر ناکات!

چەندان کاتژمێر بە تەلەفۆن لەگەڵیدا قسەم دەکرد، چونکە هیلکی
تایبەت بە ژوورەکە ی خۆی هەبوو و ئەمەش بۆ ئەو سەردەمە
ئاسایی نەبوو. ئاخر تەنانت منیش هیلکی تەلەفۆنی تایبەت بە
مالەباوانم بەکار دەهێنا کە نزیکە ی حەوت ئەندامی خێزانە کەم
هاوبەشیان پێوە دەکرد.

پە یوەندییە کە مان پە یوەندییە کە ئاسایی نەبوو، لە پە یوەندییە هیچ
کور و کچیک کۆمەلگە کە مان نە دەچوو، چونکە ئەوە خوشەویستی و
شەهوەت نەبوو کە سەرهەتا کۆی کردینەو، بەلکە ژیاڤه بە یەکی
گە یان دین، پۆسیارە کانمان، گومانە کانمان، خەونە کانمان، هەولدان بۆ
گە یشتن بە یەقینیک لەم ژیاڤه دا. بەلام من لە عیش قیدا توابوو مەو،
هەستم دەکرد هیدی هیدی، پۆژ دوا ی پۆژ و گفتوگو دوا ی گفتوگو
لە دەریای ئەودا نغزو دەبم، نغزو کردنی پیاویکی وەک من بۆ لە یلا،
ئاو خواردنەو بوو.

پاش چەندان سال لە دابراڤ و وێرای ناسینی چەندان کەس لە
ماوە ی ئەو دوو دە یە یە دا، کەچی جگە لە لە یلا، ناوەکانیانی لی
دەرچیت، وردەکاری یە ک کەسیانم ناییتەو یاد. تەنیا لە یلایە کە ورد
و درشتیم لە یادە. تا ئێستەش نازانم کە بۆچی وردەکاری یەکانی لە
زەینمدا چەسپیون، تو بلایت هی ئەوە بیت کە کچیک کە موینە بوو،
یان لە بەر ئەو یە کە یە کەم ئافرەتی ژیاڤه بوو. بە زۆری وایە، پیاو
قەت یە کەم ئافرەتی ژیاڤه ی بیر ناچیتەو، با بە چەندان تریش ئاشنا
ببیت!

من و لە یلا، تا ئە یلوولی هەمان سال لە پە یوەندییە دا بووین. شەش
مانگیک بە سەر پە یوەندییە کە ماندا تیپەریبوو و، ئەم ماوە یەش بۆ ئەو

بهس بوو که بریاری هاوسه رگری له گهل بدهم. سه ره تا وتم رهنگه
 بیرۆکه ی هاوسه رگریه که ی به دل نه بی، به لام پشتگیری کرد و
 زوریش پی دلخوش بوو. له و کاته دا هه ستم کرد ته وای دونه
 مولکی منه، له ژياندا سه رکه وتووم، چوو زانم که ئه م بیرۆکه ی
 هاوسه رگریه ده بیته گه وره ترین ته نگره ی ژيانم، ته نگره یه ک که تا
 هه نووکه به دهستییه وه ده نالینم.

هه ندیک رووداو و پیشهات که تووشمان دین، به ته وای ژيانمان
 ده گورن، به جورئ که دواتر هه ست ده کهین تازه له دایک ده بیته وه،
 ده بیته کومه لیک به نیاده م که هیچمان له وانه ی پیشوو تر ناچین!
 له یلاش کاره ساتبارترین پیشهاتی ته مه نم بوو و برینگه لیک به سه ر
 جهسته مه وه هه لکولی که تا ئه م ساته ش ساریژ نه بوون.

نازانم چون ناوی خیزانه که ی له یلام پشتگوی خست. تا
 سه ر ئیسقان خیله کی بووم و له هه ر نیڕیکی تر زیاتر پابه ندی خیل
 بووم! نه بیرم له ناوی خیزانه که ی کرده وه، نه ئه وه شی که ناوی
 خیزانه کانمان پیکه وه ده گونجین یان نا، تیناگه م که بو و بووم! وا
 بزنام کاتیک عاشق ده بین، چیتر ناوه کان ناسینه وه، بیرمان
 ناکه ونه وه و جگه له ناوی یه که ممان، باکمان به هیچ شتیکی تر نییه.
 ئه مڕۆکه ده زانم که به نیشتیمان و خیزان و دوو ده یه ی ته مه ن، باجی
 ئه م بیرچوونه م دا.

له یلا بو من شیاو نه بوو (هه لبهت وه ک هوز)، ئه م بابه تی هوزه ش
 گه وره ترین به ده ختی سۆزداریه که مروف هه ر ئه وه ندی پی که وته
 ناوی، ئیتر مه حاله لی ده ربجیت. ته نانهت گه ر ئاسمانیش په رجوو
 بیارینیت، ئه م کیشه یه هه ر به چاره نه کراوی ده مینیتته وه، به لام عیشق
 وامان لی ده کا ده ست به سه رابی ئه گه ر و وه می په رجوو وه بگرین.
 عیشق وامان لی ده کات تا مه رگ بیر له هیوا و ئازار بکه ینه وه،

ئاسمانیش منی لەم ئازارە بێبەش نەکرد، چونکە بێهیا نەبوو بووم لە
هاتنی پەرچووویەک.

بەرپووداوەستانەوێ خێزانەکەم ئاسایی نەبوو و بۆ هیچ کاممان
بە خوشی و شادی کوتایی نەهات. لە ژیاڵی هەر یەکیکماندا پووداویک
هەیه کە تێیدا کێچیک دەکریت بە گایەک، بەلام ناکوکی من لەگەڵ
خێزانەکەمدا بەم جۆرە نەبوو، چونکە پێشتر لەگەڵ هیچ یەکیکیاندا
کێشەم نەبوو بوو. لەیلا تاکە داواکاری من بوو، یەکەمین و دواوەمین
داواکاری کە نەهاتە دی و منیش لە هەر کەسیک زیاتر یاخی بووم. لە
پووی هۆز و نزیکترین کەسەکاندا وەستامەو، تا کار لە ناکوکیدا
نەما و چوو قوناغی ترازانەو! گەیشتینە قوناغیک کە یان دەبوو
لەیلا هەلبژێرم، یان ئەوان. هەرچەندە قورسە لە بەینی دوو کەسدا کە
خۆشت دەوین، یەکیان هەلبژێریت، وەلی من بە تەواوی برپاوە،
پاستگۆیانە لەیلام هەلبژارد و دەستم لە هەموو ئەو شتە بەردا کە
بە خێزانەکەمیانەو دەبەستامەو، ئەو خێزانە ی کە خەفەتی من
کۆشتبوونی! بەس دواجار بەم کارەم نەتوانی دلی خێزانەکە ی ئەو
بەدەست بەینم، باوکی رازی نەبوو کە بە دەستی خۆی کچەکە ی
بخاتە دۆزەخیکەو کە من خۆشیم چاک دەمزان ی هەرگیز لێی دەرباز
نابیت، چونکە کەس ناتوانیت بە پووی هۆزیک ی دەمارگیردا
بوەستیتەو، جا با پشتیشی هەبیت و خۆی لە کێشە لا بدات و بە
هەموو توانای خوشییەو بەرگری بکات.

دوا شەوم بیرە کە لەگەڵ لەیلادا قسەمان لەسەر ئەم بابەتە کرد،
پێی گوتم: «گۆی بگرە هوزام! من دەتوانم خێزانەکەم رازی بکەم،
بەلام دەبی دلنیا ییم بەدیتی کە تۆ سووری لەسەر ئەم بریارە. گەر
دەزانی لە کوتا ساتەکاندا چۆک داوەدی، منیش شەرمەزار مەکە،
چونکە ئەوکات هەرگیز لیت خوش نابم.»

راستییه که ی زور له م کاره دترسام! ویرای ئه و عیشقه به تینه ی
 که بۆ له یلام هه بوو، ویرای گرژیم له گه ل خیزانه که م که به راده یه ک
 قول بووه وه، له مال دهرکرام و په یوه ندیم به باوکه وه نه ما، که چی
 له قوولایی ناخدا هه ستم ده کرد وره م ده ته پی! شتیک پی ده گوتم که
 ناتوانم لیان دابریم. زور له وه لاوازتر بوو بووم که به پووی ئه و
 هه لمه ته دا بوه ستمه وه که کرابووه سه رم. گه نج بووم، که مئه زموون و
 سه رسلامه ت، ژیانیش هیشتا پشتی له عه رد نه دابووم.

زور له خه می له یلادا بووم و له و جه نگه دترسام، ئاخو ئه و
 خه ونی خوی هه بوو و داهاتوویه کی گه ش چاوه پی بوو، نه ده کرا
 به هوی منه وه ئاسه ته نگ بکه ویته ژیانیه وه، هه ر له به ر ئه مه ش بوو
 هاتمه ژیر باری ئه وه ی که ده سته به رداری شادمانیم بم و به ناچاری
 واز له ویش به ینم. هیچ دلنه واییه ک له م ناچاریه دا نه بوو، نه بۆ من و
 نه بۆ ئه ویش.

باش ده زانم که وازه ینانم له له یلا، منی لای خیزانه که م
 خوشه ویست نه کرده وه، به لام ئه م بریاره یان قبول کرد تا به ته وای
 له ده ستم نه دهن، یان بۆ ئه وه ی بیروکه ی هاوسه رگرییه که له که لله م
 نه داته وه. ده زانم باوه شیان بۆ کرده وه، تا له بیروکه ی
 هاوسه رگریکردن له گه ل له یلا بمسله میتنه وه، به جوړیک مامه له یان
 له گه ل ده کردم، وه ک بلیت ته نیا بۆ ئه وان ئافرینرابم! ئه م هه ولانه شیان
 هه سته گه لیکی زوری گالته جارانه یان به رانه ر ئه وان لا دروست
 کردبووم. هه ستم ده کرد شتیک له نیوانماندا شکاوه و هیز نییه چاکی
 بکاته وه.

له یلا داوای لی کردم هه مووی به بادا بده م و دووباره ببینه وه به
 هاوپی یه کدی، به لام من مانگیک پشووم وهرگرت و به ته وای لی
 دوور که وتمه وه. نه مده توانی نه بیدوینم، نه بشییینم، نه متوانی ئه وه

له بیر بکهه که رووی دا، نازانم چۆن چاوه‌ری ده‌که‌ن پیاویک ی
رۆژگاریک عاشقی کچیک بووه، ئیسته وهک هاویری لی بپروانیت!

خهه و خههت سه‌راپای ته‌نیبووم، له مال مامه‌وه و به درێژایی
پشووه‌کهه، نه‌متوانی بچمه‌ ده‌ر. بیرم له ژیا‌نی بی له‌یلا‌یی ده‌کرده‌وه،
چۆن خۆم له ته‌ماشاکردنی لا بدهم، چۆن دوور له‌وه‌وه ژیا‌نم
بگوزهری‌نم. سه‌دان پرسیار دزه‌یان ده‌کرده سه‌رمه‌وه، ئه‌م پرسیارانه
هیچ وه‌لامیکیان نه‌بوو و هه‌ر ئه‌وه‌ بوو که شه‌که‌ت و خه‌مگینتریان
ده‌کردم. تا ئه‌و کاته‌ی له‌یلا ته‌له‌فۆنی کرد.

دوا‌هه‌مین ته‌له‌فۆنی له پینجی تشرینی دووه‌می ۱۹۹۰ دا بوو.
کاتژمیر نزیک چواری به‌یانی بوو کاتی‌ک زه‌نگی ته‌له‌فۆنه‌که‌ رای
چله‌کاندم، به‌لام وه‌ک عاشقی‌ک، زانیم که ئه‌وه! به‌ له‌رزه‌ له‌رز و
ده‌له‌کو‌تیوه، به‌ره‌و ته‌له‌فۆنه‌که‌ رام کرد.

به ده‌نگی‌کی پارێزکارانه‌وه گوتی:

— هوزام، له‌یلام!

منیش به ده‌نگی‌که‌وه که تالاوی خه‌هت گری کردبوو، وه‌لام
دایه‌وه:

— وات ده‌زانی ده‌نگتم بیر ده‌چیته‌وه؟

— واز له‌م قسانه‌ بی‌نه هوزام. پیاوه‌تییه‌کم له‌گه‌ل ده‌که‌ی؟

— له‌ خزمه‌تتدام.

— ده‌بی بزانی ئه‌مه‌ی که پیت ده‌لیم، زۆر ترسناک و نه‌هینیه!

به‌ چپه‌ و سه‌رسوو‌رمانه‌وه گوتم:

— گو‌ی‌قولا‌غم!

- سەرەتا بەلەينم بەدەينى كە ئەم قىسانە تەنیا لەنێوان من و تۆدا دەمێننەوێ هوزام.

بەرە بەرە دلەراوێ دای دەگرتم و پێم گوت:

- پێویست ناکا بەلەين بەدەم لەیلا، بەلام دەى، بەلەين بى!

جا هێزى دایە بەر خۆى و گوتى:

- باشە! باش گویم بۆ بگرە هوزام، سەرنجى لەسەر قسەکانم بى،

چونکە دەبى بە تەواوى سەرنجى لام بى.

- زۆر باشە.

- سەبەى خۆپیشانداىكى ژنانە ساز دەدەين، دەیان ژنى مال و

ئەكادىمى و خویندكار بەشدار دەبن، جا ئیمەش لەم خۆپیشانداىەدا پێویستمان بە تۆیە.

بە سەرسامییەوێ گوتم:

- مەبەستى چىيە لە خۆپیشانداى؟

- خۆپیشانداىكى ئاستەوايانە، داواى مافى لێخوڕين دەکەين.

- لێخوڕينى چى؟!

- سەیارە.

- تێنەگەيشتم!

- سەیارەى خۆمان لێدەخوڕين هوزام، تۆيش دەبى خۆپیشانداىەكە

تەسوير بکەى.

- گالتە دەکەى!

- لە گالتە دەچى؟

- خوشست دهزانی خه ریکی چیی؟ دهزانی بهم کارهت دهکری
تووشی چ به لایهک بی؟

- هیچ ئازادییهک بی شوړش به دهست نایهت هوزام!

- ئه مه شوړش نییه، خو کوژییه.

به گالته وه گوتی:

- با بلین شه هیدبوونه!

- نه خیر له یلا، تکایه ئه م کاره مه که. ئاخر تو نازانی که دهکری

ئه م شیتیه چیت به سهر بیئی.

- ناتوانم وهک تو ترسنوکانه سهر کز که م هوزام! من ئافره تیکم

دهتوانم داکوکی له ماف و ئازادیی خو م بکه م. ئاماده شم باجه کی
بدهم.

هیچم بو نه مایه وه و گوتم:

- ئیسته چیت له من دهوی له یلا؟

- پیویستم به یارمه تیه هوزام. پیویستم به که سیکه ئه م

خوپیشانده ته سویر بکا. منیش جگه له تو متمانهم به که سی تر نییه.

دهترسم گهر یه کیکمان داوا له پیاویکی تر بکه یین، هه واله که پیشوه ختا

بلاو بیته وه و نه هیلن خوپیشانده که بکه یین.

- بو لات وایه ریتان لی ناگرن؟

- ری له ته واوکردنی دهگرن، به لام گهر یارمه تیمان بدهی، ناتوانم

بینه کوسپی به ردهم دهستپیکردنی.

ئاره قه م دهکرده وه و پیم گوت:

- تاکه پیاوم که به شدار ده بی؟

- يه كه م تو به شدار نابى، تو ته نيا ته سویری دهكهى، دووه مېش
هاوسه رى زوړيك له خو پيشانده ران به سه ياره به شوينمانه وه ده بن،
هر بويه، له هيچ مه ترسى.

به هه لچوونه وه پيم گوت:

- نه مه ياساشكينييه له يلا! تو نازانى نه م خو پيشانده چي لى
دهكه ويته وه.

هه ته رانه گوتى:

- هوزام، داواى چا كه يه كم لى كردى، يان نه وه تا دهكهى، يان
وهك نه وهى نه بات ديبي و نه بوړان، له بيرى دهكهى و به و جوړه
كه به لينت دا، به كه سى نالئى.

كه ميك بيدهنگ بووم و له و كاته شدا بيرم له له يلا دهكرده وه. بيرم
له م ئافره ته چه له نكه دهكرده وه كه له بهر ترسنوكى و لاوازم
دهستبه ردارى بووم. بيرم له ياخي بوونه كهى، چاونه ترسييه كهى
دهكرده وه، له هه وله كانى كه باكى به وه نيه به چي باجه كه يان ددا و
هر سووره له سر به ديھتاني ئامانجه كهى. له يلا ريك پيچه وانهى من
بوو و دهمزاني كه قهت روژيك پي ناگه مه وه.

ميشكم ساف كرد و پيم گوت:

- با و ابى، له بهر تو دهيكه م.

- هوزام، چاك بزانه كه نه مه خو پيشاندانيكى ئاشته وايانه يه، به لام
دهكرى شتى ترى لى بكه ويته وه. كه سمان نازانين كه سبهى چي
دهقه ومى.

- گرنگ نه وه يه تو ئاگادارى له يلا.

- زور باش ئاگادارم، له بهر نه مه شه به توى دهليم.

- باشه له یلا، به یه که وه ده یکه یین، له پیناو تودا، ته سویره که ده که م.

- به لکه له پیناو کومه لکه که تدا هوزام، له پیناو یه کسانیدا. له پیناو خوشک و دایک و نه و کچانه ی که رۆژیک ده تبن.

- به لکه له پیناو تودا له یلا، هه می شه بیرت بی که من نه مه م له بهر تو کردو وه.

نه و شه وه خه و نه چو وه چاوم، ده مزانی که شه شی تشرینی دووهم به ته وای ژیانم ده گورپی، یان ئالوزتری ده کات، یان یه کجاری کوتایی پی دینیت! وه لی هه ولم دا نه م بیروکانه له می شکم ده ر بکه م، چونک خواستی جوشسه ندووم بو نه نجامدانی شتیک له پیناو له یلادا، زور له ترس و دله راوکی و هه ر هه ستیکی دی به هیتر بوو.

کامیره ی قیدیو کردنه که م ده ره ینا و کردم به شه حنه وه. به در یژایی شه و بیرم له وه ده کردو وه که سبه ی چی ده قه ومیت. هه رچی هه ست سه ری تی کردبووم و یه که مین ختوورهم له یلا بوو. له خوم زیاتر خه می نه وم بوو، بیرم له وه ده کردو وه چ کاره ساتیکی به سه ر دیت و نه م شیتیه ی په لکیشی چیی ده کات. نه مده زانی چیی له سه ر دایه، هیندهم ده زانی که به سه یاره که م شوین له یلا ده که وم و له مه له ز یه ک ده گرن. دلنیا بووم که نه مه خوکوژییه کی کومه لایه تییه، که چی و یژای نه مه و هه رچه ند ده مزانی که ته سویرکردنی خوپیشاندانه که شایه نی لیخوشبوون نییه و له ئافره ته کان خراپتر به سه رمدا ده شکیته وه، چونکه تاکه پیاو ده بم له ناویان، به لام هیچی ریگر نه بوو له وه ی که له و کاته دا که له سه ری ریک که وتبووین، به ره و مالی له یلا به ری بکه وم.

به ره و مالیان چووم و دارونه دارم خوشه ویستییه ک و کامیره ساده که م بوو. ویستیکی زوری قه ره بوو کردنه وه دنه ی ده دام، قه ره بوو کردنه وه ی له یلا!

ئەمروڭكە دەزانم ھەموو ئەو شىتەنەى كە كردم، لە ھەستى
پەشيمانىيەو ھەچاوەيان دەگرت و پىم وا بوو ھە كە بەم كارە
گەمزانەيەم، دەتوانم دلى لەيلا بەدەست بەيئەمەو ھە و خۆم لە تاوانى
ترسنىو كىيەكەم بەرى بكەم، واتە بەم يارمەتيدانەم خۆم لە
بيئەمەد كەردنى لەيلا پاك دەكەمەو ھە.

سەيارەكەم لە بەردەم مالى لەيلا دا راگرت و لە شلەژاندا دەلەرزىم.
ھەموو شىتەك برووسكەئاسا تىپەرى، ھەر لە ساتەو ھەختى
تەلەفۆنەكەيەو ھە تا گەيشتنەماليان، دەتگوت لە خەونىكى تىژتىپەردام و
تەنيا كاتىك مروڤ دەكرىت لى تىگا كە كوتايى دىت.

كاتىك لەيلام لەگەل كچىكى تر لە بەردەم مالىاندا بينى، ھەلچووم.
منى بينى، جا ئاماژەى بە ھاوړىكەى دا سوار سەيارەكە بىت و
خۆيشى سلاوى لى كردم و، ھەر كە نزىك بوو ھەو، دابەزىم. سەرى
قسەى كەدەو ھە و گوتى:

- ئاخىرى ھاتى ھوزام!

- بۆ وات دەزانى نايەم؟

- راستىيەكەى بەلى، ئەزموونى رابردووم لەگەلتدا، پىي دەگوتم
كە نايەى!

- ھىوادارم ئەمەيان تۆزىك قەرەبووى بكاتەو ھە.

كەمىك بىدەنگ بوو، جا دەستى درىژ كرد، قولى گرتم و گوتى:
«سوپاس ھوزام! پىي دەزانم.»

كە لەيلا لە پشت سووكانەو ھە دانىشت، ھەستم دەكرد دلم خەرىكە
لە لىدان دەكەوئىت، ھەزاران روخسارى ريشن بە كوتەكەكانى
دەستيانەو ھە و سەدان كەلەپچەى پياوانى ئاسايىش، پەرىنە زەينەو ھە.

له میثکمداسا بوو بووه دیوه زمه و هه سستم دهکرد تا دی
چاونه ترسیم له کزی ددها.

دیمه نه که توقینه ر بوو! بینینی سه یاره ی ئافره تان که یهک له دوا ی
یهک شوین کاروانی سه یاره کانی تر ده که وتن. پوخساری تاساوی
سه رنشینانی سه یاره کانی دیکه ش که تیده په رین، زیاتر منی ترساند.
له به رده ممداسا سه یاره یه کی پر له گه نجم بینی که هه ولیان ددها سه ر
بخه نه سه ری ئافره ته کان و ناچار یان بکه ن سه یاره که بوه سستین و
دابه زن. نه له و کاته دا بوو که زانیم بارودوخه که زیاتر ده شله قی و به
باشی کوتایی نایه ت.

به دهستی له رزو که وه هه ولم ددها کامیره که وه رسو و پرینم، به لام
هر که سه یاره ی پولیس ه کانم بینی، له ژیر کوشنه که دا شار دمه وه. دوو
ئوتومبیلی پولیس ده وری کاروانی ئافره ته کانیان دا و به ره و بنکه ی
پولیس ی نه و گه ره که یان بردن.

تا بنکه ی پولیس شوینیان که وتم، ئافره ته کانم بینین که دابه زین و
چوونه بینا که یه وه. نه مده زانی ده بییت چی بکه م! نه متوانی
خوپیشان دانه که ته سویر بکه م و دهمزانی گهر به شوین له یلاشدا بچه
بنکه، نه و ده یان که یسم بو دروست ده کریت و که س نازانیت
سزاکه یان چی ده بییت، هر له به شدار یکردنی ریکه سستی
خوپیشان دانه وه، تا پشیوی و هاوده می کردنی کچیکی بیگانه. هه روه ها
وه ستان دنی ئوتومبیل له نزیک بنکه ی پولیس بو ماوه یه کی دریز،
گومانی دروست ده کرد. بی نه وه ی پلانیکی دیاریکراوم هه بییت،
گه رامه وه مالی له یلا. هر وا نیو سه عات له به رده م مالیاندا وه ستام و
بیرم له وه ده کرده وه که ده بییت چی بکه م.

زاتم دایه بهر خوم و زهنگم لیدا. باوکی ده رگهی کرده وه و به
بینیم شاگه شکه بوو. به لام هر زوو و پیش نه وه ی بیر له هوکاری
هاتنم بکاته وه، پیم گوت که سه رچاوه یه کی روظ نامه وانی په یوه ندی

پیوه کردووم و ئاگاداری کردوومه ته وه که له یلا له بنکه یه کی پۆلیس گیراوه، چونکه له گهل دهیان کچی تر، به شرداری خۆپیشاندانیکی ئافره تانه ی کردووه. تا ئهم ساته ش سیمای باوکیم له بهرچاوه و پیم وا بوو زانیویه تی کچه که ی به ته مای چیه، چونکه له مالیکی ئازاد و تا خوا هه ز بکات کراوه دا گه وره بوو بوو. بۆ یه ک ساتیش له و بره وایه دا نه بووم که بێ پرسی خیزانه که ی به شرداری خۆپیشاندانی کردییت، چونکه ده مزانی که بێ پرسی ئه وان یه ک هه نگاو نانیت. ئاخو ئه وان هه ر له سه ره تای سه ره تاوه، ئاگاداری ورده کارییه کانی په یوه ندیه کورتخایه نه که مان بوون.

باوکی ده تگوت به سه ر دنیا وه نییه، ئه مه ش زیاتر منی په شوکاند. هه ر وا ده سه ته وه ستان سه یری یه کترمان ده کرد و پرسی: «چون، که ی، له کوێ، بۆ پێی نه گوتم، بۆچی وای کرد، مه سه له چیه، بۆ کوێ بچین؟» پیشیارم کرد په یوه ندی به یه کیک له برا گه نه که کانییه وه بکات و به زووترین کات، له گه لیدا سه ردانی بنکه ی پۆلیس بکه ن.

هه مدیس کلکی شه ره مزاریم به شوین خۆمدا کیش کرده وه و گه رامه وه مال!

ئه و شه وه، درێژترین شه وی ته مه نم بوو. چه ند جارێک هه ولم دا په یوه ندی به مالی له یلاوه بکه م و هیوام ده خواست که وه لام بده نه وه. زهنگی ته له فونی مالیان بۆ ساتیک بیده نگ نه ده بوو، به رده وام لێی ده دا. خامۆش نه ده بوو و که سیش نه بوو هه لی بگرییت.

هه والی خۆپیشاندانه که وه ک ئاگری ناو پووش ته شه نای سه ند، له ماوه ی چه ند کاتژمێرێکدا هه موو ریاز به هه واله که ی زانی. به ره به ره ناوه کان بلاو ده بوونه وه، له شارێکی بیسه ره وه به رده که له هه ر شارێکی دی زیاتر راستیه کان ده شیوینی. وه لی من سووچیکی ژووره که م گرتبوو و چاودیری ته له فونه که مم ده کرد که له هۆلی

خانوو ده که مانه وه دريژ بوو بوو وه، له خوا ده پارامه وه په يوه نديم پيوه
بکات و ئه م کاره ساته به که مترین زیان کوتايی بیت.

هر که زهنگی ته له فونه که لیی دا، دلم راجه نی. برادره ریکی
رؤژنامه م بوو و داوای لی کردم خیرا سهیری که نالی سسی ئین ئین
بکه م. یه کسه ری دام خست و خستمه سهر که ناله که و بینیم چند
دیمه نیکی خوپیشاندانه که نیشان ددها، ئه وکات نه مده زانی که ئه م
که ناله چۆن ئه مه ی به ده ست گه یشتوو. به لام دواتر بوم دهر که وت
وینه گریکی مه زن و شاعیریکی داهینه ر، توانیبووی ته سویری بکات و
هر خویشی دواتر باجه که ی دابوو.

هر به راستی که دووباره له ته له فزیوندا چاوم پیی که وته وه، دنیا
بوو مه وه که خوپیشاندانه که هه رای ناوته وه، به تایبته له بهر ئه وه ی
که له کاتیکی زور هه ستیاری سیاسیدا کرا و ئه وکات هه موو
سه رنجه کان له سهر سه وودیه بوون. ئه و شه و هم به کوکرنه وه ی
زورترین زانیاری له باره ی چاره نووسی ئافره ته کانه وه به سهر برد.
پشتم به زور رؤژنامه نووس و هاوپی و هزاره تی ناوخو به ست، به لام
به دهرئه نجامیکی جیاواز نه گه یشتم.

بو شه وه که ی، به لی دروست له و شه ودها، به جدی که و تمه بیی
ژیان و چاره نووسم. بیرم له و ژیا نه کرده وه که ده یگوزهرینم و له و
کومه لگه یه ش که ده وری داوم و به ناچاری به رگه ییم گرتوو، شکسته
ئابروو به ره کانم بیر هاتنه وه و بیرم له وه کرده وه که له چند رؤژی
داهاتوودا چی له ده ست ددهم. ده مزانی له کومه لگه یه کی وادا، هیچ
شتیک چاوه ریم ناکات. هیچ مروقیک ناتوانیت به ئازادی له ژینگه یه کی
وادا بژی که له رووی کومه لایه تییه وه کو یلینراوه، کومه لگه ی ئیمه
مازوخترین کومه لگه یه، چیژ له ئازاردانی خوی ده بینیت، که یفی به وه
دی تاکه کان کو یله ی یه ک بن. نه مده توانی له و خاکه دا به رده وامی به

ژیان بدهم، خاکیک که ئیسته دهزانم بۆ یهک رۆژیش خوشی
نهو یستووم.

بۆ شهوهکهی، ههستم کرد خهریکه وابهسته ییم بۆ هیچ شتیک
نامینیت، بۆ ئهو نیشتمانهی که قهت خوشی نهو یستم، بۆ خیزانیک که
راگرتنی دلی هۆزی پیش خوشبهختی من خست، بۆ هۆزیک که
نهیهشت هوسه رگری له گهل ئهو کچه دا بکه م که به دل و به گیان
عاشقی بوو بووم!

ئهو شهوه هه ر وا بیدار مامه وه و چاوه ری بووم له یلا خه به ریکم
بداتی. به لام ته نیا له لایه ن رۆژنامه نووسه هاو پیشه کانه وه په یوه ندیم
پیوه ده کرا تا هه والی به شداریکردنی هاو پیشه نه یاره که یانم پی
بگه یه نن که دژایه تییان ده کرد. هه والی ده سته رسه رکردنی له یلا بۆ
ئهوان، مژده یه ک بوو و له ئاسمانه وه باریبوو، دلخۆش بوون پی و
ئه وهنده ی تریشیان پیوه ده کرد. ئهو شهوه شتیک به ناوی راستگویی
له ئارادا نه بوو و منیش قینم له هه موو ئهو شتانه هه لده گرت که به
جۆریک له جۆره کان په یوه ندییان به کۆمه لگه که مه وه هه بوو. تا
سه ر ئیسقان رقم لی بوو.

جهسته ی گفت و ماندووم که دوو شهو تامی خهوی نه کردبوو،
دارما و که میک خه وتم. له نیوان خه و بیداریدا بووم و کاتژمیر
نزیکه ی ده ی به یانی بوو که له یلا ته له فۆنی کرد.

به دهنگیکی هیلاکه وه پی گوتم: به یانی باش هوزام!

منیش به دهنگیکه وه که له ماندوو یه تییان وهخت بوو بپریت، گوتم:

- له یلا! ئیسته له کوئی، چیان لی کردی؟

- تکایه هاوار مه که هوزام، تا وهلامی پرسه یاره کانت بده مه وه. له
دویشه وه وه خه و نه چو وه ته چاوم و هیش تاش ژاوه ژاوه که ی له
سه رمدا یه و وهخته به قی.

- پيم بلي ئىسته له كويى؟

- من له مالم هوزام، خەمت نەبى.

- سەلامەتى؟

- باشم، بەلام زۆر ماندووم.

- چيان لى كردى؟

- هيچيان نەكرد هوزام، پەيوەندييان بە خيزانەكانمانەوہ كرد و
هاتن بمانبەنەوہ. وەك بلييت منال يان كۆمەليک گيژ بين!
- ببوورە كە چوومە لای باوكت لەيلا، بەلام هيچى ترم بە بيردا
نەهات. زۆر خەمى تۆم بوو و خۆنەخوازنە خۆم لە بەردەم مالتاندا
بينيهوہ!

- پيويست بە داواى لايووردن ناكا هوزام، ئەسلەن كاريكى باشت
كرد. راست دەكەى، پەشيمانم لەوہى كە بە باوكمم نەگوت، چونكە
دەترسام ريگەم نەدا و بيرم لەوہ نەكردەوہ كە پاش ئەوہى دەزانى
بى پرس و مۆلەتى ئەو كاريكى وام كردووە، هەلويستى چۆن دەبى
بيرم دەكردەوہ كە شايەنى ئەوہىە لەپيناويدا سەركيشى بكەم، خۆم
لەپيناو ئافرەتانى ولاتەكەمدا بكەمە قوربانى.

- هەر دەمزانى كە پەنجەى پەشيمانى دەگەزى لەيلا، بەلام
نەمويست ريت لى بگرم.

- پەشيمان نيم كە بەشداریى خويشاندانەكەم كرد، پيشم وانى
رۆژى لى پەشيمان بم، بەلكە داخى ئەوہمە كە پرسم بە باوكم نەكرد
دەبوو پرسـوجۆيهكى لەگەل بكەم، چونكە ئەمە پەيوەنديى بە من
هەموو ئەو ئافرەتانەوہ هەبوو كە دوينى بەشداریيان كرد.

- ئىسته چى؟

- وا بزانم دەرگهی دۆزهخ خراوته سەر پشت! ئهوهی دویشهو،
تهنیا سههرهتایهک بوو هوزام! دلنیام که دامودهزگا و ههریم، ههندی
یاسامان بۆ دهردهکهن.

- گهر دهزانی چهند لهسهرت دهکهوی لهیلا!

- هوزام، واز لهمه بیته، خۆپیشاندهکهت تهسویر کرد؟

به شلهژانهوه پیم گوت:

- نهمتوانی لهیلا، سههیارهکانی پولیس چواردهوریان گرتم و
نهمتوانی!

به هیوا بر او ییهوه گوتی:

- سههیارهکانیان دهوری ئیمهشیان دا و بهرهو بنکهشیان بردین،
کهچی ههر ملمان نهدا هوزام!

- من ملم نهدا لهیلا، بهلام دهمزانی که بیهوودهیه تهسویری
خۆپیشاندانهکه بکهیم، چونکه دهمزانی پولیس دهمگری و ئاخری
تهسویرهکهش دهرنهوه. دهوریان دابووم!

- تا کهی ترسنوکانه وهک مشک لهم کونهت نایهتته دهر هوزام؟
بروا بکه تا ژیاوت بهو جوهره پر له ترس و لاوازی و دابونهریت بی،
هیچ مانایهکی نابێ!

- ههست دهکهم لهم ولاته سههری خۆم ههلهدهگرم و دهپۆم لهیلا.
چیترا ناتوانم تییدا بژیم.

- کهوایه برۆ هوزام، برۆ و خۆت بدۆزهروه. تا نهگهتته حهقیقهت،
سههر بیڕهدا نهکهیتتهوه.

- بهلین بی لهیلا، تا ئازاد نهبم، ناگه پیمهوه.

ژیانم بیت که هرگز نه توانم له بیرى بکه‌م، به‌لام ئەو ئافرته
 بێگانه‌یه‌ی که له شوباتی ۲۰۰۹ دا هاته ژيانمه‌وه، بێ چه‌ندوچۆن
 عیشقی ژيانمه! نازانم هاتنی ئەم ئافرته له مانگی شوباتدا،
 پشتر استکردنه‌وه‌ی بیروباوه‌ره‌کانی پیشوومه، یان ئەوه‌تا عیشق ته‌نیا
 له شوباتیکی به‌جۆشدا له دایک ده‌بیت؛ مانگی عاشقان.

به‌لام ئێسته زوو زوو خه‌موخه‌فه‌ت شالاو دینه‌ ناخ. تا زیاتر له
 کۆتایی سال نزیك بینه‌وه، زیاتر هه‌ست ده‌که‌م ترس خه‌ریکه
 ده‌مخکینیت. دلم هه‌والی داوه که له به‌فرانباردا ون ده‌بیت، وه‌ک
 شاریکی جادویی، که شه‌ویک ده‌رده‌که‌ویت و بۆ شه‌وی دواتر
 شوینبزر ده‌بیت. من پیاویکم ماندووی ده‌ستی کۆتایی و سه‌ره‌تاکنم،
 پیاویک که ده‌یه‌ویت بێ هه‌بوونی کۆتاییه‌ک، داسه‌کیه‌ت، به‌بێ ماته‌می
 به‌فرانبار و شادیی کانوونی دووهم. پیاویک که ئیتر ده‌بیت بژی و
 یاری به‌ چاره‌نووس نه‌کات، وه‌ک چۆن هه‌ر مه‌کیانه بیست سال
 یاری له‌گه‌ل کرد و به‌ درێژایی ئەو کاته گویی به‌ سوپرایزه‌کانی نه‌دا.

نازانم بۆ وام، به‌لام ئەم چاره‌یان چاره‌نووس هه‌تره‌شی بردووم.
 هه‌ست ده‌که‌م بۆیه لێی ده‌ترسم، چونکه خۆشه‌ویسته‌که‌شم
 ئافره‌تیکه له هه‌ناوی چاره‌نووسه‌وه هاتووه‌ته‌ ده‌ر، باشتر بلیم،
 تاقانه‌کچی یاسایی چاره‌نووسه‌. هه‌ر له‌به‌ر ئەمه‌شه هه‌ست ده‌که‌م
 هه‌ر کات بیت، ده‌توانیت له منی دابیرینی و به‌ به‌رچاومه‌وه بزری
 بکات. ده‌توانیت دووری بخاته‌وه، یاخود لیمی بسه‌نیت.

که باسه‌که دێته سه‌ر ئاره‌زوو و پێویستی، ده‌بیت بلیم که هه‌میشه
 بروام به‌ فه‌لسه‌فه‌ی گاستون باشلار^۱ هه‌بووه. باوه‌رم وا بوو که ئەوه

۱. gaston bachelard (۱۸۸۴-۱۹۶۲): فه‌یله‌سووفیکی فه‌ره‌نسییه، زیاتر له
 بواری جوانی و فه‌لسه‌فه‌ی زانستدا کاری کردووه. «جوانییه‌کانی شوین» ناوێشیانی
 یه‌کیک له‌ گرنگترین کتێبه‌کانی ئەوه که له‌ سالی ۱۹۵۸ بلاو کراوه‌ته‌وه. «و.ک»

ئارەزوو جەلەوی مەرۆف دەکات نەک پێویستی، بەلام هەنووکە هەست
 دەکەم کە هێندە پێویستم پێیەتی، هێندە ئارەزووی ناکەم. ھاوژەمان
 بۆم یەکلا بووئەتەو کە ئەم پێویستی منی دیل کردوو، جەلەوی
 کردووم و بە دلی خۆی هەلم دەسوورپینی. ئەمڕۆکە دەزانم کە قوناغی
 ئارەزووم خراپ تێپەراندوو، دەزانم کە چەندێک پێویستم پێیەتی و نا
 چ رادەیه کیش تێگەیشتم لەبارە ی چەمکی پێویستی و ئارەزوو
 گۆراو! ژیان بۆ هەردوو کمان جگە لە قومارخانە یەک هیچی تر نییە،
 کۆمەڵێک سەرکێشایی یەک لە دوا ی یەک، گرەوی جیاوازی جیاوازی،
 رۆخساری نوێ، دۆرانی کتوپر و بردنەوێ دوودلانی. ژیان ئافەرەتێکی
 ناپاکیکەرە کە هەر پۆژەو خوشەوێستێکی هەیه، ئافەرەتێکی پارا کە
 ئەسلەن برۆای بە خوشەبەختی نییە، بەلام ئێمە رێک کەوتووین کە
 هیچ شتێک نەمانترسین، نە چارەنووس زراومان بەریت و نە
 داها تووش هیاکمان بکات. جا بۆیە، هەول دەدەم زۆر بیر لەو شتە
 نەکەمەو کە تووشی دەبم و خۆم لەم گێرەو کێشە یە چارەنووسەو
 نەگلیتم.

بیرمە یەکەم دیاری کە پێی دام، بەردەزار بوو. لێم پرسسی چ
 مانایەک لە پشت ئەم دیارییەو هەیه، بیرمە خەندە یەکی تەمومژاوی
 کرد و وەلامی نەدامەو. ئیدی لەو پۆژەو لێم نەپرسییەو، چونکە
 هیچ یەکی کمان حەزمان بە پرسسیاری دووبارە نییە، ھاوکات چونکە
 هەردوو کمان زۆر مەزاجیین و پاتەکردنەوێ پرسسیاریش هەم جوا
 نییە کە ی دەکوژیت، هەم مەزاجی ئێمەش تێک دەدا.

بەلام هەموو جار کە دوورییە کە ی توول دەکێشیت، سەیری
 دیارییە کە ی دەکەمەو. دوو زارە کە کە لە کریستالی رۆوت دروست
 کراون، هەلدەدەم و چاودیری ژمارەکان دەکەم کە بەردەوام و جار
 لە دوا ی جار، دەگۆرین. هەست دەکەم ژیا نی منیش شتێکی لەو
 چەشنە یە، بەردەوام بارودۆخەکانی گۆرانکارییان بەسەردا دیت.

ئەویش لە زارەکان دەچیت، دەگوریت و لەسەر یەک رەوت ناپرات. هەموو پوژ دوودلی و کەلکەلە ی جیاوازی. لەگەڵ ئەوەشدا دەزانم کە هەرگیز شەرمەزارم ناکات. من مەرقیەکم بڕوام وایە کە شەرمەزارکردن جگە لە رەفتاریکی نێرانی رەوت هیچی تر نییە. ئەوە بەس ئێمەین کە خۆمان شەرمەزار دەکەین، بەڵی خۆمان شەرمەزار دەکەین، هەر ئێمەشین کە ئافەرەتان شەرمەزار دەکەین. هەر لەبەر ئەمەیه کە قەت لە ئافەرەتان ناترسیم. پیاویکم لێیان نەتوقیوم، چونکە کاتیک خیزان شەرمەزاری کردم، هۆزەکەم منیان فرۆشت و نیشتییمان ناپاکی لی کردم، تەنیا و تەنیا دەستی پیاوانی تیدا بوو و ئافەرەتان لەم نیوەندەدا هیچ کاریگەری و دەسەلاتیکیان نەبوو. وەک پیاویک ژیانم بەرێ کرد کە جگە لە پیاوان، کەسی تر شەرمەزاریان نەکرد، جا چی لە ستمی پیاوانیش قیزەونتەر!

زۆر کەیفم بەوە دیت بیر لە مەبەستی پشت ئەو دیاریانە بکەمەو کە بۆمی دەهینن، چونکە هەر دیارییهک لە خۆیدا چیرۆکیکە و، هەموو دیارییهکیش پەیامی خۆی هەیە. بەلام زۆر بیر لە مانای ئەو شتە ناکەینهوە کە دەیکەنە دیاری بۆمان. لە جەژنی دایکانی سالی رابردوودا، بازنیکێ ئالتوونی ناسک کە بە تاییەت لە بەیرووتەو داوام کردبوو، بە دیاری پێ دا. لەسەر بازنەکە بە پیتگەلیکی جوانی عەرەبی نووسرابوو «من». ئەوی پوژێ ئەو وا گومانی کرد کە مەبەستم لەم «من» —خۆم بوو! وای بۆ چوو و شەبی منم بەکار هێناو، تا ئاماژە بە خۆم بدهم، چونکە ناوی یەکتەر نازانین. بەلام ئەمە لە مەبەستی منەو زۆر دوور بوو، چونکە مەبەستی من لەم «من» —خۆی ئەو بوو، تا هەمیشە بیر لە خۆی بکاتەو و ئەوان و ئەو لە بیر بکات. تەنیا بیر لە خۆی بکاتەو، تەنیا لە خۆی.

ئەو پوژە زۆر بەم بیروکەیه پیکەنی کە لە جەژنی دایکاندا دیاریم بۆ کریو. منیش بۆم پوون کردەو کە چەندە حەز دەکەم هەموو

ئافره تىك له جه ژنى ئافره تاندا پىرۇز راگرم، چونكه جه ژنى دايكان
ته نيا تاييه ت نيه به دايكان، به لكه جه ژنى هر ئافره تىكه كه جه سته
هورمۇنى ئىستروجن دهر دىدات. به تاسه وهم كه هه موو ئافره تىك
به رز بنرخىتم، چونكه پياويكم ئافره تم لا پىرۇزه، نه ده يانخه له تىتم، نه
سووكايه تيشيان پى ده كه م.

ئەمرو ههنگاوه خاوخليچكه كانم به رهو نيوه ي دهيه ي چوارهم
هه لىتم. جگه له هه زاران وتار، چوار رۇمان و چه ندسه د هه زاريك له
هه ژماره بانكييه كه م و بروانامه يه كي دكتورا، هيچم به هيچ نه كردوه.
ئەمروكه خه ريكه رۇمانى پىنجه ميشم ته واو ده كه م. پىته كان
كه وتونه ته كيپر كي تا ته واو بكه م و هوروژمى بىروكه كانىش
ماندوو يان كردووم. رسته و وشه كان وهك كۆمه ليك ئەسپى به له سه
غار دىدەن و كه س ناتوانيت جلەويان بگريت و خوشيان دليان به
وهستانه وه نيه. هه ست ده كه م تاكه نووسهرم هه ولى خاوكردنه وه ي
بىروكه كانم دىدهم، ناشزانم بو به رده وام وام!

ئىسته ده زانم كه كتيبه كان ته نيا له گه ل ناؤمىديدا له دايك دىبن،
ئەوه ته نيا ناؤمىدبوونه له چاره نووس كه به رهو نووسين پالمان پيوه
ده نيت. منيش خه ريكه له م سـرووتى نووسـينه وه رىز ده بم، چىتر
نووسين سه رنجم راناكيشيت و وهك جارى جاران برسپى پىته كان
نيم. ئاخىر كتيبه كانم ته نيا له گه ل لادانه كانمدا يهك ده گرته وه و پياويكى
وهك منيش كه پراوپرم له سه ره رپويى، چىتر خه مه كانى دلنه واى
ناده نه وه.

ئەو رسته يه ي عه لوان سه وه يمىم به رچاو كه وته وه كه له وه ته ي
خويندبوومه وه، له يادگه مدا به نه مرى مابوو وه. عه لوان له كتيبه
كه موينه كه يدا (زه وى كه سى خوش ناويت) ده لىت: كاره ساته كانى
دواپوژ دووباره ده بنه وه. عه لوان دروى نه كرد، چونكه كاتيك تووشى
كاره ساتيك ده بين، ئىدى قيامه تى دونياى هه لده ستيت و كاتيكيش

دهه ستيته وه، بۆ ئه وه يه هه ناسه يه ك بدهينه وه و خومان بۆ قيامه تيكي تازه تر ئاماده بكه ين.

ئيسستاكه ده زانم كه مالنوايي له خه ميك ده كه ين، تا به خير هاتني دانه يه كي تر بكه ين. به خته وه ريش ته نيا مه ودايه كي كاتييه كه خه ميك له يه كيكي تر جيا ده كاته وه. ژيان دزيوه، له گهل مروقه ژيره كاندا به دفه ره، وهك بليت له پاي هه ولدانيان بۆ تيگه يشتن له رازه كانى، سزايان ده دات. ژيان ته نيا سزاي ئه وانه ده دات كه به شوين نه ينييه كانيدا ده كه رين، ته نيا ئه مانه و كه سي تر نا. له به رانه ردا له گهل هه موو مروقه پروو كه شي و گيژه كاندا هاوسوزه، دلخوش و رينو ينيان ده كات و هه رگيز داواكانيان ره د ناكاته وه، چونكه هه رگيز نه يانو يراوه به پرويدا بوه ستنه وه. ئيسسته ده زانم كه ژيان به منه وه گرتوويه تي، يه كيكم له وانه ي كه چيژ له ئه شكه نجه دانيان ده بينيت. ژيان تا دوور ترين سنووري ئاسمان به رزم ده كاته وه، جا به رم ده داته وه سه ر عه رد، تا دلخوش به ئازاره كانم، نه گيريسانه پيم پييكه نيت.

پياويكي وهك من، ده زانيت كه زور له وه لاوازتره ئالنگاري چاره نووس بكات. ده زاني كه جهنگي ئه و له گهل چاره نووس به شكست كوتايي ديت و هه موو ئالنگاريه كانى پيشووتريشي، ته نيا كومه ليك هه ولي «نيرانه» ي به سته زمانانه بوون. چاره نووس هه ر وا بالاده ست و سته مكار ده مي نيته وه و تويش شه هيديكي زيندووي كه هه ر به راستي نازانيت كه ي چاره نووس دلي پيت ده سووتيت و دوا هه مين فيشهك به ته پلي سه رته وه ده نيت و ئه رخه يانت ده كات.

من دلته نگم، هينده دلته نگم نه بيته وه! به زوريش له كاتي نووسيني كتييكا تووشي ئه م دلته نكيه نابم. ئاخو من هه رده م عاشقي قوناغي نووسينم، پياويكم چيژ له ورد و درشتي ئه و قوناغه پروو كي نه ره ده بينم كه پراوپره له هилаكى، ئازار و هه ستي دژبه يهك، به لام، هه ر ئه وه نده ي كتييه كه م چاوي به دنيا هه له ينا، دلته نكي دواي نووسين

لیم دیدا. به رادهیهک رق له کتیبه «ساوا» کهم هه لده گرم هه لده گرم
ده کهم له ناوی بهرم و یهک یهک هه مووی هه لاهه لا بکه م. وه لی ئه م
جاره یان دلته نگیه که زووتر دهستی پی کرد. هاته مانگی سه رماوهرز
و پیش رۆمانه تازه که شم کهوت. نازانم تا کانوونی دووه می دواتر،
یاخود تا کاتی بلاو بوونه وهی رۆمانه کهم خۆم ده گرم یان نا.

هه ست ده کهم ژیانم هه می شه بیهووده بووه، ده زانم که هیچ شتی
له دوا ی خۆمه وه جی ناهیلیم. ئافره تیکی عاشق له پاش خۆمه وه جی
ناهیلم، یاخود مندالیک که به شیک له منی هه لگرتووه، یانیش خیزانیک.
هیچ نیشتیمانیکیش پاش جیهیشتنی، بیرم ناکات، من له م دنیا یه ده رۆم
و ته نیا وشه کان له دوا ی خۆمه وه جی دیلم، ته نیا وشه کان. وای له
سه ختی باجی وشه کان!

وهک سوو قرات له سه ره مه رگدا ده یگوت، ژیان بو من ته نیا
نه خوشیییه کی کوشنده یه. ناشزانم که چۆن هاتوومه ته ئه م
گیچه لوو که وه! رهنگه ئه و منی په لکیشی ئه م گیچه لوو کی دلته نگیه
کرد بیت. دوورییه که ی درێژه ی کیشا و وهخته له به ینم به ری. ئه وه ی
خۆشه ویستی به سه رمانیدا دینیت، هیچ شتیکی تر به سه رمانیدا
ناهی نیت. هیشتاش حالی ئه و دۆسته م له به رچاوه که به ناچاری له
هاوسه ره که ی جیا بوو بووه وه. بیرمه که چۆن هه موو دوو خووله ک،
سی خووله ک جاریک سه یری مۆبایله که یی ده کرد و ئاواته خواز بوو
نامه یه کی بو هات بیت. به درێژایی کات خه یالی دهنگی مۆبایله که ی
ده کرد. له خه و راده چله کی و وای ده زانی ته له فۆنی بو هاتووه.
سویندنی ده خوارد که گوئی له و ئاوازه ی مۆبایله ی بووه که تایبته
بووه به هاوسه ره که ی، به لام هه موو جار بیدهنگی مۆبایله که
دهیتاساند. ئه م هاوړییهم، یه کیکه له شه هیده کانی عیشق و
قوربانیه کانی کۆمه لگه. ئه م پیاوه وای لی کردم بو ماوه یه کی درێژ
رق له خوشه ویستی هه لبگرم. هه ر جار ئه وم له و حاله دا ده بیینی، بو

ماوهیهکی زور سیکسم له گهل ئافره تان نه ده کرد، چون دترسام شتی
لهو دهردهی ئهوم تووش بییت. ته ماشا کردنی ئهو، که بیئومیدانه
فرمیسی عیشقی دهباران، دلی مروقی ده کرد به ئاو. بیرمه نامه ی
به تالی بو دهنارد، بیرمه که فرمیسی له چاوانی قهتیس دهما کاتیک به
نامه یه کی به تال، وهلامی نامه که ی دهرایه وه، نامه یه ک که ته نانه ت
یه ک پیتیسی تیدا نه بوو! به دریژی ریوژ نامه ی به تالیان ده گورییه وه،
ئه م بوی دهنارد و ئه ویش وهلامی دهرایه وه، بوی دهنارد و ئه ویش به
بیدهنگیه ک که ته نیا ئه و لی تی ده گیشته، وهلامی بیدهنگیه که ی ئه می
دهدایه وه.

له چیشخانه یه کدا نانی ئیوارهمان ده خوارد، کاتیک نامه یه کی بو
هات. ئیسته ش بیرمه که چون سه ری نایه سه ر میزی نانخواردنه که و
که وته هه نسکدان! ئه م دارمانه کتوپره ی منی ترساند، موبایله که م لی
سه ند و بینیم نامه یه کی به تاله. به سه رسوورمانه وه لی م پرسى:

- ئه م نامه به تاله واته چی؟

ئه ویش به دهم به رهه لستیکردنی فرمیسی که به سویکانیه وه گوئی:

- هه ر که بیرى ده که م نامه یه کی به تالی بو دهنیرم، ئه ویش کاتی
بیرم ده کا نامه م بو دهنیری. که می پیش ئیسته نامه یه کم بو نارد
چونکه زور زور بیرم ده کرد، ئه ویش به دوو نامه ی به تال وهلامی
دامه وه!

- دوو نامه یانی چی؟

- وا بزانه ئه و زیاتر بیرم ده کا!

بو شه وه که ی، به ئاوات بووم که بمتوانییا دارونه دارم له ژیاندا
بکه مه قوربانى به س به و مهرجه ی خوشه ویسته که ی بگه ریته وه. هه ر
ئه و شه وه زانیم که چه نده سه خته سه یری دابرانی دوو عاشق بکه ین،
چ کاره ساتیکه که دوو عاشق به ناچارى له یه کتر جیا بینه وه و

ئېمەش نەتوانىن دەستى يارمەتییان بۇ درىژ بکەین. ھەر ئەو شەھەر
 پروم لە قىبلەى بەختەوهرى و عىشق وەرگىرا و تا ئەو کاتەى
 «ئەو» م ناسى، ئەم متمانەيەم بۇ نەگەراییەو. دەترسم چارەنورس
 ئەو شتەم لى بستىنیتەوہ کہ بەم دواييانە بەدەستم ھینایەو، چونک
 باش دەزانم کہ گەر ئەم جارەيان پروام بە عىشق نەمىنیت، ئەوہ ھیز
 نىيە بتوانیت دووبارە وام لى بکات پروای پى بهینمەوہ. دەزانم ک
 ئیدی دەست لە سۆزداری دەشۆمەوہ و دواى ئەوہش کہ دەستم لى
 شتەوہ، پىم وا نىيە بتوانم بەردەوامى بە ژيان بەدەم.

لەو شەوہ بەجۆشەدا چوومە شوقەکەمان و لەسەر ئەو قەنەفەى
 راکشام کہ لە دواھەمین شەوى عىشقادا، باوہشى بە جەستەماندا
 کردبوو. قەنەفەکە بۆنى ئەوى لى دەھات، منیش وەک ئەوہى لە پەنا،
 ياخود بە دەورمەوہ بىت، بۆنەکەيم ھەلدەمژى. جا نازانم کہ ھەر بە
 راستى بۆنەکەى لەوى مابووەوہ يان منیش وەک برادەرەکەم کہ
 خەيالى ئاوازی ھاوسەرەکەي دەکرد، تووشى خەياللات بووم.

ئەمروکە زۆر لەو عىشقە تىدەفکرم کہ لە تاسە و ھیوادا،
 دەمانگەيەنیتە سنوورى وەھم! بىر لەو عىشقە دەکەمەوہ کہ لە ماوہى
 دوو دەيەى تەمەنمدا، لەگەل دەيان ئافرەتدا نووستم، کہ چى منى کردە
 دىلى تەنيا يەک دانەيان. ئافرەتیک کہ پىم وایە ھەموو ئافرەتانی دونیا
 دىنیت و جى ھەموویانى پر کردووەتەوہ.

من پیاویکم کہ توورە دەبم، وشەکان لە ناخیدا یاخى دەبن. دەلین
 پیاو بە جگەرەکیشان و سیکس و خواردنەوہى کحوولى رقى خۆى
 ھەلدەرپىژت، بەلام من تەنيا بە خوشەويستى و نووسین دەرى دەبم.
 بەس گەر ئەم جارەيان عىشق ھۆکاری ياخیبوونم بىت، ئەوا بە چ
 شتیک ئەم ئاھى سىنەيە دەربېرم؟

جار نا جاریک ئەو پاوہندە دەردەھینم کہ لە جەژنى پارسالدا پى
 دام. وەک شوینەوارىکى پىروژ، دەستى لى دەدەم.

ئەوى پۇژى لە شوڧەكەماندا بووين، چلېسانە چوكلاتەمان
دەخواردەو و هېشتا لەسەر قەنەفەكە راكشابووين. ئەوكات تەنیا
دوو منداڵ بووين كە لەسەر قەنەفەكە راكشابوون و زارۇكانە
قاچيان بەرەو مېزەكەى بەردەم درېژ كەردبوو. بەدەم لېسانەوہى
چوكلاتەى پەنجەكانمەوہ پېم گوت: «دەزانى ئەمە يەكەم جەژنى
ئايىنىيە كۇمان بكا تەوہ؟»

لە كورسىيەكەى تەنىشت، جانتا دەستىيەكەى راكېشا و پاوہندىكى
دەرھینا، جا بۆمى راداشت و گوتى: «بېرم چووبوو كە ئەمرو جەژنە،
كەوايە جەژنت پېرۇز!»

پېكەنېم و منىش لە جزدانەكەم پاوہندىكم دەرھینا و پېم دا:
«هەموو پۇژ لە شادیدا بى!»

ئەو پۇژە زۆر پېكەنېم بە «جەژنانە»كەى هات، بەلام گەلى بە
پاوہندەكەى دلخۆش بووم و خستەم گىرفانىكى شاراوہى
جزدانەكەمەوہ، ئەویش پاوہندەكەى منى لە جانتاكەيدا شاردەوہ. ئەو
پۇژە هەستمان دەكرد تەنیا بە دوو پاوہند، بووینەتە خواوہنى هەموو
سەروەتى دونیا، وەلى هەموو جار كە دابراڤانەكەى درېژە دەكېشى،
دەترسم كە جگە لەو پاوہندە، هېچى ترم لەوہوہ بۆ نەمايىتەوہ.

عېشق ئەو ديارىيە خودايىيەكە ناكېرىت، عېشق حالەتېكى
پۇحانىيە، حالەتېك كە شانازيمان تا ئەوپەرى سنوور دەفرېنى،
شانازيمان دەگاتە ئاستىكى نەزانراو. لە عېشقدا، هەست بە پېرۇزى
دەكەين، پېرۇزىيەكى بېرادە. هەست دەكەين خەرمانەيەكەى سېپى
دەورەى داوين و خودا توند توند باوہشى پېماندا كەردووە و ژيانىش
زۆر لەوہ جوانترە كە تەنیا وىستگەيەك بېت. لە هەموو چىرۆكىكى
عاشقەنەدا، هەست دەكەين يەكەم جارمانە عاشق بېن، مەست دەبېن،
وہك بلىيت يەكەم جارمان بېت مەست بېن، بەلام عېشق سەختە، تا

بلیت سهخته! ته مه نم هه لکشا تا بهرگه ی خوشه ویستییه کی وا بیدهنگ بگرم، وهک ئه و خوشه ویستییه ی که منی به وه وه به ستو وه ته وه.

ئه و حاله تیکی سهیره، ئافره تیکی دانسقه یه. ئاماده ییه که ی به جوشه، به شانازییه وه دده ویت، ئافره تیکی دلنیا، کاریگر و به هیزه. ئافره تیکه چاره نووس بو منی نارد، له کاتیکدا که چاوه پری هیچ سوپرایزیک نه بووم له چاره نووسه وه. ئه م هاتنه کتوپره ی سه ری لی شیواندم و زیاتر خستمیه گومانه وه.

هه ر ئه م سه رلیشیوانه یه که منی وا لی کردووه، پیاویکی مه زاجی، سیخناخ له دژیه کی و هه لبه زودابه ز بم، وه لی دهرده داری ئه وم و هیچ شتیکیش چاره ی ئه م دهرده م ناکات. هه ست ده که م مه زاجیبوونم نه فره تیکه که دوا ی جیهیشتنی نیشتمان تووشی هاتم، نیشتمان ئه و پارچه خاکه یه که نه فره ت له هه موو جوا نییه کانی ده کات، وهک چۆن نه فره ت له هه موو ئه وانه ش ده کات که جی ده هیلن. ته تیا دوو بژارده مان له به رده مدایه، یان ئه وه تا له نیشتماندا ئازار ده چیژین؛ یان دوور له نیشتمان. وه لی من به نیئاده میکم بیژ له نیشتمان ده که مه وه، زۆریش بیژی لی ده که مه وه و مادام لییه وه دوورم، ئاماده م بهرگه ی هه موو نه فره ته کانی دونیا بگرم. هیچ شتیکیش من به ئه و، یان به شتیکی ناویه وه نابه ستیته وه.

پیش هاتنی، ته نیا پیاویکی «که موینه» بووم، به لام دوا ی هاتنی، بوومه په یامهین، په یامهینی که سرووشی بو هاتووه. په یامهینیک که پیشتر جگه له کتیب و جگهره و پیاوویهک که ژیا نی له گه لدا به ش ده کرد، هیچ شتیکی تری نه بوو.

ويليام جيمس^۱ دهلي: بازار كليلى داهيان و زيره كيبه. ههلبهت
هاورايم، بهلام بازار كه زور بوو دهمانخنكيتيت و چيتر تواناي
تهنجامداني هيچ كارىكمان ناميتيت. منيش كه تهو ليمهوه دور بيت،
همموه هست و بيروكهكان له ناخدا دهشيويين و جگه له تهو، ناتوانم
ببر له يهك شتي تر بكهمهوه. به كورتي ناتوانم تهو تالييه قووت
بدهمهوه كه تهوكى گرتووم!

پياويك كه ليوريژه لهم همموه تالاوهي ژيان، ناتوانيت رووبهرووي
تهو سهختيه بيتتهوه كه ژيان دهيهيتته ريي. ئيسسته زور ببر لهوه
دهكهمهوه كه تهو ئافردهته چي له مندا جي هيشتووه، زندهقم لهوش
چووه كه دهكرت چيم تيا بچيتيت، چونكه دهزانم هر تهوهنده
كتوپر جي هيشتم، ئيدي هيچ شتيك تاههتايه ناتوانيت جي پر
بكاتهوه.

له ژياني هر يهكيكماندا، داويك ههيه كه ئيمهيه به ژيانهوه
بهستووتهوه، بهلام هر كه بهندي تهو داوه پسا، ئيدي حهز ناكهين
ههناسه بدهين، له خهو بيدار بينهوه، ببر بكهينهوه و بريين! هر تهو
داويه كه مني به زيندوويي هيشتووتهوه، كهوايه چون ژيان
بگوزهرينم بي تهوهي بهستهريك مني بهوهوه بهستيتتهوه؟

نامهيهكم بو نووسي و له گيرفاني پالتوكه مدا ههلم گرت، وتم بهلكه
پوژيك ناوونيشانهكهى بدوزمهوه و بوي بنيرم. له نامهكهدا نووسيم:
«بوچي ناگهرييتهوه؟»

۱. William James (۱۸۴۲-۱۹۱۰): فهيلهسووف، ميژووناس و دهروونزانيكى
ئهمريكيه. ويليام جيمس به يهكيك له گرنگرين فهيلهسووفهكاني كوتايي سهدهي
۱۹ى ئهمريكا دادهنريت. جيا لهمه و لهپاي تهو ههول و ماندووبوونانهي كه تهو
فهيلهسووفه له بواري دهروونزانيدا خستبوونييه گه، ناوي باوكى دهروونزاني
ئهمريكي لي نرا. «و. ك»

به لām نامه که هەر وا مایه وه و گیرفانی جی نه هیشت. دلشیم هەر
 وا نالاندی، له ئازاردا ترپهی هات و له چه سره تان فرمیسیکی باراند:
 «بۆچی ناکه پیتیته وه؟»، وهلی جگه له دهنگدانه وهی ئەم پستهیه، هیچ
 وه لامیک نه بوو. کات دامن ده برینیت و منیش جگه له پۆژه کان و
 ئەوانه ی که وهک «من» گازنده ی دابرانیان کرد و وه لām نه درانه وه،
 نه مزانی یه خه ی کێ بگرم!

***

لیزه و له وی ئەو شتانه ده خوینمه وه که له یلا له پۆژنامه یه کی
 سعوودیدا ده یاننووسییت. وینه که ی به سه ره پهره ی پۆژنامه کانه وه
 ده بینم که سه ره که وتوانه پیده که نیت، وهک بلیت له پیتی وینه که یه وه
 -که ئەوه ته نیا چهند سالی که ده توانیت له سه ره وتاره کانی بلاوی
 بکاته وه- هاوار ده کات: «دوای ئەوه ی کۆمه لگه و یاسا بۆ دوو ده یه
 منیان شارده وه، ئەوه تا ئەمڕۆ وینه یه کی جوانم له سه ره پهره ی
 پۆژنامه کان ده رده که ویت.»

له یلا که سالانی دووری ئاسه واری پیربوونیان به سه ره سیمایه وه
 جی هیشتووه، دوای نزیکه ی ده سال دهستی کرده وه به نووسین.
 پاش ئەوه ی به شداریی خۆپیشاندا نه که ی کرد، بۆ چهندان سال دهستی
 له نووسین هه لگرت، به لām که گه رایه وه، خاوه ن هه مان هه لویست بوو
 و بیروباوه ره کانی پیشووتریشی هیچ گۆرانیکیان به سه ردا نه هاتبوو.
 دهستی له نووسین هه لگرت و سزاش هیچی له ودا نه گۆری.

ریک سه د پله پیچه وانه، که گه رایه وه، زیاتر باوه ری به دۆزه که ی
 هه بوو. به تینوتاویکی نه به ردا نه وه هاته وه مه یدان و سوور بوو له سه ره
 ئەو گۆرانیکارییه ی که هه میشه هوتافی بۆ کیشابوو و له پیناویدا خۆی
 خستبووه مه ترسییه وه.

بیرمه رۆژتیکیان له ئابی پارساڵدا نامه‌ی بۆ ناردم. ئەو ئیمەیلەم
کردهوه که تایبەت بوو بە رۆژنامه و بینیم نامه‌یه‌کم بۆ هاتوو که
ئەمه ناوێشانە که یه‌تی: بزنام ده‌زانی! تییدا نووسیوی:

ئازیزم هوزام عاسم، وتارنووسه به‌ناوبانگه‌که‌ی عه‌ره‌ب!

چه‌نده گۆراوی! ئەمڕۆ وتاره‌که‌تم خوینده‌وه و بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه
که داخۆ به‌ مێشکی هیچ یه‌کیماندا ده‌هات که ئەو کۆره‌ له‌ره
شه‌رمه‌ی به‌ هه‌لکه‌وت له‌ بینای رۆژنامه‌دا بیست ساڵ له‌مه‌وبه‌ر
چاوم پێی که‌وت، بێته به‌ناوبانگترین وتارنووسی عه‌ره‌ب و له
باشترین رۆماننووسه‌کانیشی؟

بروات هه‌بی، به‌ مێشکی هیچ یه‌کیماندا نه‌هاتبوو!

نازانم گه‌ر من هۆکاری سه‌ره‌کی گۆرانت بووبم، به‌لام دلنیام
یه‌کێک بووم له‌ هۆکاره‌کان.

ده‌کرێ ئەو هۆکارانه‌ له‌بیر بکه‌ین که له‌ پشت گۆرانمانه‌وه بوون
هوزام، یاخود هۆکاره‌کان هه‌ر وا به‌ نه‌مری له‌ یادگه‌ماندا ده‌میینه‌وه؟

ئێسته‌ش بۆ من مایه‌ی شانازییه‌ که رۆژی له‌ رۆژان له‌ نزیکترین
که‌سه‌کانت بووم، هه‌رگیزیش ئەوه‌م بیر ناچی که رۆژگاری خه‌ریک
بوو بینه‌ خێزانی.

به‌هه‌رحال، مانگیک له‌مه‌وبه‌ر سییه‌م منداڵم بوو، ده‌مویست ناوی
تۆی لی بنیم، به‌لام وام به‌ باشتر زانی ناویکی تازه‌ی بۆ هه‌لبژێرم، بۆ
ئوه‌ی ژيانیکی تازه‌ ده‌ست پێ بکات.

باش به‌ و هۆکاره‌که‌ت له‌ بیر مه‌که‌!

له‌یلا قه‌ندیل

که نامه‌کە ی له یلام خوینده‌وه، بزە یەکم کرد. بزە ی خوشی نه‌بوو،
به‌لام ناتوانم هۆکاری پشت ئەم خەنده‌یه روون بکه‌مه‌وه.

هەندیک یادگاری که یادگەمان داگیر دەکەنه‌وه و که‌سانیک ی
سەر به «رابدوو»مانن، کتوپر لیڤه و له‌وێ له ژیانماندا
دەردەکەونه‌وه، وامان لی دەکەن بزە بکه‌ین، هەلبەت نه له خوشیدا، نه
له خەفەتیشدا، به‌لکه له‌به‌ر ئەوه‌ی که شتیکی جوانی رابدوو، زۆربه‌ی
جاریش ناخۆش، کتوپر و له کاتی‌کدا که چاوه‌ری نه‌بووین شتیکی له
دوینی دووره‌وه بیه‌وه ریمان، سەردانمان دەکاته‌وه.

رەنگه له‌به‌ر ئەوه بزەم کردیی‌ت که هیشتا منی له یاده، یان ده‌شی
پتی شاد بووبم. دلخۆش بووم که بووه‌ته دایک و خیزانیکی پیکه‌وه
نابوو. یان رەنگه بۆ ئەوه بزەم کردیی‌ت که پیویستم به ده‌ستیکی نیان
بووه تا له‌و رابدوووه پر چه‌رمه‌سه‌رییه‌دا، به پشت‌مدا بکیشیت.

مم، راستییه‌کە ی نازانم بۆ بزەم کرد. به‌لام نامه‌کە ی له‌یلا،
جوانترین نامه بوو که له ژیانمدا بۆم هاتی‌ت و نه‌مزانی چیی وه‌لام
بدەمه‌وه، گەنجینه‌ی پته‌کانم بزر بوو و وشه‌کانیشم مایه‌پووج.
هەرچه‌ندم کرد نه‌متوانی شتیکی بۆ بنووسم که ئاماژه به ساکارترین
ئەو هه‌ستانه بدات که روون ناکرینه‌وه و له ناخ‌مدا خول ده‌خۆن.
دوای دوو کاتژمێر هه‌ول‌دان، به کورت‌بیرییه‌کی پاساونه‌دراوه‌وه بۆم
نووسی:

نازیم له‌یلا

به‌لینت ده‌دمی که هۆکاره‌کانم له‌بیر ناکه‌م و تۆش وه‌ک
نموونه‌یه‌کی گشت هۆکاره‌کان، له ژیانمدا ده‌مینیت‌ه‌وه.

باش به، ماچی مندا له‌کانت و تازه له‌دایک‌بووه‌که‌ش ده‌که‌م.

هوزام عاسم

هەر که کتیبخانه مەم جی هیشت، بەرەو ئەو شوقە یە کەوتە پێی که
من و ونبوو هەم تێیدا یەک دەبینین. پێویستە بە جێیەک بوو تێیدا
هەست بە خوشەوێستی بکەم. مالهەم هەرگیز گەرموگور نەبوو،
ئێجگار چۆل و ساردوسەر، کات تێیدا خاوە، رێک پێچەوانە ی ئەو
شوینە ی که تێیدا بە دیداری یەک گەیشستین، ئاخەر ئەو جێیەکی
بچووک و خوشەوێست و گەرموگور بوو، جێیەک که لیورێژ بوو لە
ئێمە.

تەواوی پۆژە که بیرم لای لەیلا بوو و بیرم لەو شتە دەکردهو که
کۆی کردینهو، لە چیرۆکه که مان، لەو هی که ئێستە ئەو بوو تە چێ و
منیش چێ. بیرم لە دوو دەیه ی رابردوو دەکردهو، لەو هی که چێ و
دەبوو گەر چاوم لە برینه کهم بپۆشیا و لەو بامامه و، ئێستە ژیانم
چۆن دەبوو! یان گەر بامامه و، برینه کهم سارێژ دەبوو یان نا!
هەندیک جار بیر دەکه مه و دوور کهوتنه وەم لە کهسانی نزیک،
هۆکاری زیتەر توورپه بوونمه. هەستی که سیکی ترسنۆک که زەندەقی لە
پووبه پوو بوونەو، چوو، دام دەگریت و بیر دەکه مه و که گەر لەو
بامامه و، ئەو هەم تێدەپه راند که پووی دا.

هەندیک جار هەست دەکه م تاکه هۆکاری پۆشتنم ترسنۆکیم بوو،
دەبوو بمینمه و هەولی گەراندنه وە ی ئەو شتە بدەم که لێم
سەنرابوو، نەک ئەو هی خۆم دوور بخه مه و، یان لە پیناو ژیانکی
سەرسلامه تانه دا دەستبەرداری هەموو شت بێم. هەست دەکه م گەر
بە جەرگتر بوومایه و چاونه ترسانه بە پووی پووداوه کاند
بوەستابامه و، سەر دەکه و تم، با بشمزانیا که ئەو شەپۆله ی من بە
پێچەوانه یه وە وەستاو م نایه لیت لە زه ریای به رین و ئاوه قوول و
بە شەپۆله کهیدا مه له بکه م و ئاخری هەر دەمخنکینیت، یاخود نغروم
دەکات و دەمکوژیت. ئێستە لام پوون بوو تەو که مردن لە پێی

عیشقدا، زور له وه خوشتره كه هه موو ژيانم به سۆزىكى شىواوه وه
به پرى بكهم.

سهيره كه له يهك كاتدا بىرم له لهيلا و ونبووه كه م دهكرده وه.
ناشزانم چى كۆى كردنه وه! ئەسلەن نازانم چۆن بىر له دوو ئافرەت
دهكه مه وه له كاتىكدا يهكيكيان رەدى كرده وه له ژيانم بچيته دەر و
ئىسته خوشم ناوێت، ئەوى تریشيان نهيوست له ژياندا بمىنيته وه و
خوشم دهوێت.

عیشق لهو پرسه ئىجگار ئالۆزانه يه كه ههركىز ناتوانى لى
تېگهين. من تا ئەمڕۆش بىر له وه دهكه مه وه كه پارسال لهنيوان
مادلىن و جيهادا پرووى دا. سههرم له وه سوور ماوه كه چۆن وهك
ئەوهى نه بايان دىيێت و نه بۆران، ئەو ههلهيهيان لهبىر كرد. سهيرم
لهو خوشهويستىيه دىت كه كۆى كردوونه ته وه، بههاكهى، پتهوييهكهى.
ئەمىستاش ئەو شه وه م بىر ناچيته وه كه مادلىن بهئاگاي هينام،
نزيك كاتژمىر دووى شهو بوو كه پهيوه ندى پيوه كردم. له سههر
تهخته خه وه كه م خهريكى خویندنه وه بووم تا خه و بچيته چاوانم، خۆم
رېك كرده وه و هه ر ئەوهنده م زانى ژمارهكهى له سههر شاشه
مۆبايله كه م دەر كهوت. ئاخىر گه ر بۆ كاريكى زور گرنگ نه بووايه،
مادلىن له م كاتانه دا تهلهفۆنى بۆ نه ده كردم.

گوته:

- هوزام، له بهردەرگام، تكايه بۆم بكه ره وه!

منيش به سهرسوورمانه وه پرسىم:

- دەرگه! كام دەرگه؟

به توورپهيهيه وه قىژاندى:

- دەرگهى شوقه كهت هوزام! قابيله چ دەرگه يه كا!

به په له له جيگه کهم هاتمه دهر و گوتم:

- باشه باشه، نه وه هاتم!

له دولا به کهمدا بيجامه يه کی دريژم دهر هينا و به په له له پيم کرد،
جا به ره و دهر که که فرکه م کرد.

به دهم کردنه وهی دهر که که وه پيم گوت: «ببووره مادلين، زور
چاوه ری بووی؟!»

به نه سپایی گوتی:

- هيچ نييه، چ باش بوو که له م کاته دا دهر گهت کرده وه! بهس خو
دلنيا بووم نه نوو ستووی و هر له بهر نه وهش بوو که هاتم.

قاوه که رمکه ره وه کهم دا گیرساند و پيم گوت:

- خوشحال بووم خاتوونم، پيم بلې، چیت لی قه و ماوه؟

به دهم سرینی تنوکه فرمی سکیکه وه گوتی:

- نه وه بو خلیجییه کان له گهل لوبنانیدا به لوبناني قسه ده کهن و
له گهل میسرییه کیشدا به میسری؟

هر چهند بهم رسته يه ی دهیویست په ژاره ی خوی بشاریته وه،
به لام ویرای نه وهش من هر ههستم پیی کرد و گوتم:

- فره به هرییه ئیتر!

به دهم لابر دنی دهسماله که ی ملییه وه گوتی:

- چ چ!

کوپیک قاوه م خسته به رده می و جا هاوکاتی دهستهینان به قزیدا،
پيم گوت:

- بلې بزائم! گو یقولا غم!

ههولێ دەدا بەر بە گریانێ بگریت و گوتی:

- نازانم چیت پێ بلێم!

- بیرێ لێ مەکەوێ و پێم بلێ.

- مەم، چوومە مانچستەر تا هەفتەیهک لەوێ بمینمەوێ، پوێشتم
سەردانی دۆستێک بکەم لەوێ!

- ئێ!

- چووم سەردانی ئیمیلی سەمعان بکەم، تۆ نایناسی!

بە خرۆشانهوێ سەرم لەقاند و گوتم:

- ئێ ئێ!

- بپریار وا بوو سبەهێ بگەرێمەوێ، بەلام حەزم کرد سوپرایزێک بۆ
جیهاد بکەم و هەر لەبەر ئەوەش ئەمڕۆ گەرāmەوێ.

هەستم کرد خەریکە تێدەگەم کە چی پووی داوێ، پێم گوت:

- ئەهێ دواتر چی بوو؟

دایە پرمەهێ گریان و گوتی:

- گەرāmەوێ و سەهیر دەکەم مالهێ هەمووی مۆم و گولە هوزام!
وام زانی بۆ منی هیناوان! نازانم بۆ ئەوێم بە مێشکدا هات، چونکە
جیهاد نەیدەزانی دەگەرێمەوێ، بەس نازانم بۆ وا بیرم کردەوێ کە
رەنگە بۆ منی هینابن! ئای چ گێژۆکەیهک بووم!

توند بە سنگی خۆممەوێ نووساند و بەدەم پرشتنی فرمیسکەوێ،
گوتی:

- لە ژووری نووستنەکە گویم لە دەنگیانەوێ بوو، تۆ بەس بیرێ
لێ بکەوێ هوزام، لە ژوورەکەمدا، لەسەر سیسەمەکەم!

- ئارام بەرەو، ئارام بەرەو! دلگران مەبە، ھەموو كىشەيەك چارەيەكى ھەيە، ئۆقرە بگرە.

- ئاخىر شتى وا لە جيهاد دەوشىتەو ھوزام، جيهاد! شتى واى لى چاوەروان دەكرا! لە ھەموو كەسى دەكرا، بەس جيهاد! ماقوولە جيهاد!

- باشە باشە ھىچ مەلى! ھەستە، برۆ خۆت بشۆ و منىش شتى بو خواردن ئامادە دەكەم.

- تاقەتم نىيە ھوزام! رېك خەريكە دەمرم!

- گەر ئافرەت بەھۆى ناپاكيى مێردەكەيەو ەبمردبا، ئەوا نيوەى ئافرەتانی جيهان دەمردن!

بەدەم فرميسكسرينەو ەگوئى:

- دەتەوئى بلىي كە نيوەى پياوانى جيهان ناپاكيەرن!

- بگرە ھەموويان، بەلام تەنيا ناپاكيى نيوەيان لای ھاوسەرەکانيان ئاشکرا دەبئ!

خەمگىنانە خەندەى کرد و گوئى:

- ئای خودايە! من نازانم ئاوا شتەکان بە فشقيات وەرگرم!

- ژيان زۆر لەو ە فشقياتترە كە بىرى لى دەكەيتەو، ئەو ە ئيمەين كە ئالۆزى دەكەين مادلين!

- تەر و وشك پيکەو ە مەسووتينە، تو چووزانى! تو ھەموو پوژيکى خوا خاتوونى لە ژيانندا ھەيە، يەكئ دئ و يەكئ دەروا. لە مانای پابەندبوون و پەيوەستبوون و عيشق تيناگەى!

ههستامهوه و بهرهو حه مامه كه م برد: «تا خوت ده شۆي، دوو پارووي به له زهتت بۆ ئاماده ده كه م، له دۆلابه كه ي خواره وهش خاويي ليه.»

ناچارانه چوه حه مام و مني له مووبه قه كه جي هيشت. خه م و قه هري ئه و عيشقه مه زنه ي كه له وه دا بوو كو تا يي بيت، سه راپاي دا گرتبووم. نه مده تواني كاره كه ي جيهاد قبول بكه م. ئه وه هيج كه جيهاد هاوړي ته مه نمه و ده كريت هه موو شتيكي لي قبول بكه م، به لام به رگه ي ئه وه م نه ده گرت مادلين بيينم كه ئازار ده چيژييت، هه موو شتيكي لي قبول ده كه م، به س كه هاته سه ر مادلين، نا!

مادلين و جيهاد بۆ من ته نيا دوو هاوړي نه بوون، به لكه خيزانيك بوون له م غه ريبييه دا، وابه سته يي و تاكه په ناگه يه ك كه ده گه رامه وه بۆي. له مالي ئه واندا، هه ستم ده كرد له مالي خو مدام. ئاشنا ي يه ك به يه كي شته كانيان بووم و جيگه كانيانم ده زاني. لاي ئه وان هيج هه ستم به نامۆي نه ده كرد، بگه وام ده زاني به شيك لايان، وهك بلييت هه ر ده بيت له نيوانياندا هه بم و ئه مه يه كلايي بوو بيته وه.

هه رگيز له يادي ناكه م كه چه ندان كچي پي ناساندم تا هاوسه رگزيان له گه لا بكه م. چۆن ئه و پاكه ته كيكانه له بير بكه م كه له هه موو جه ژنيكدا بۆي ده هينام، يان سوپرايزه كان يادي له دايكبوون كه بۆي ده كردم و جگه له و كه سي تر بيري نه بوو. چۆن ئه وه م بير ده چيته وه كه پيش چه ندان سال و كاتيک نه شته رگه ري ريخوله كویره م بۆ كرا، مادلين تاكه كه س بوو كه پاش به ئاگا هاتنم، چاوم پي كهوت. ئه و به رماله له ياد ناكه م كه به ديار ي بۆي هينام تا نويزي له سه ر بكه م! ئه و پوژه به گالته وه لي م پرسى:

- خو تو مه سيحييت، چۆن به رماليك به ديار ي ده ده يته موسلمانيك؟ شه رم ناكه ي؟

گوتی:

- ئاواتەخوازم گەر يەك جاریش بى لە ژيانمدا بىينم نوڤژ دەكەي!
- جا بە تۆ چى؟

بە توورەيىيەو گوتى:

- نامەوئى بچىتە دۆزەخ براكەم!

ئەو رۆژە زياتر مادلىن چووه دلمەوہ. عاشقى دلسافى و
ليبوردهي و باوهرى بووم. خوازيار بووم رۆژيک منيش وەك ئەوم
لى پىت. چىرۆكى عىشقى جيهاد و مادلىن، چىرۆكىكە كە لە كاتى
پەژارەدا ھاناي بۆ دەبەم. ئەم چىرۆكە وام لى دەكات ھەست بکەم
عىشقىك، ئافرەتيك، ھىشتا لە جيئەكى ئەم دنيايەدا بەشوين مندا
دەگەرپىت، ئىتر چۆن دەكرىت ئەم چىرۆكە ناشرىن بکەن؟ بۆ وام لى
دەكەن؟!

مادلىن لە ھەمام ھاتە دەر و خاوليئەكى گەورەي لە خۆيەوہ
پىچابوو، چىشتم دەكرە قاپەكەيەوہ و گوتم:

- چاك پىت لى راکىشاوہ!

ئەو خاوليئەي رىك كردهوہ كە لە قژيئەوہ پىچابوو و گوتى:

- يانى چى!

- يانى خەرىكە ناز دەكەي!

- تىنەگەيشتم.

- بە خاوليئەكەوہ بە مالى مندا دەسوورپىتەوہ؟

- ئەي ھاوار، بۆ مەگەر تۆش بە شۆرتەوہ بە مالى مندا
نەدەسوورپايتەوہ!

- ئەو بەینی بوو، ئیستاکە بەرپۆزم، سەردەمەگە گۆراوە!
- ئیو دايم وان؟ تۆزى خلیجی، تۆزى لوبنانی، گەمى میسری،
گەمى ئینگلیزی، تۆ چیت، ناسنامەت نییە؟!

- جەوازی سەفەرم ھەیه!

گەمیک بیدەنگ بوو و جا بە ھەسرەتەو گوتی:

- ناتوانم بڕوا بەو بەگەم کە پرووی دا.

چیشتەگەم بڕدە سەر ئەو میزی نانخواردنەى کە لەسەرەى
دانیشتبوو و گوتم:

- بیرى لى مەكەرەو، پیاوان سەگى بەرەلان!

بە دلتەنگیەو پیکەنى:

- لەو تەى ھاتووم بەس ئەم قسەى تەم بەدل بوو.

- بڕوات ھەبى مادلىن، چوار بژاردەت لە بەردەمدایە. یان ئەو تە
ھەموو ئەو شتەنەى لەبیر بەگەى ئەو شەو پروویان داو و زۆر
درەنگ نا بەیانى بەگەرپیتەو لای جیھاد و لای خوش بى وەك ئەو
ھیچ نەبووبى، یان ئەو تە بەگەرپیتەو لای و پروون و ئاشکرا ھەموو
پى بلای و ھەول بەدەن لەسەر شتیک ریک بەگەون، یانیش بڕوی ھەموو
شتیکى پى بلایت و بۆ ئەبەد جى بەیل.

- ئەى چوارەمیان چىیە؟

- یان ئەو تە لەگەل مندا ناپاکى لى بەگەى و یەكسان ببەو!

لە دڵەو پیکەنى، خەندەى كەم كەرد و گوتم:

- مادلىن، گەر پەيوەندىیەكەیان راستەقینە بووایە، جیھاد پى
دەگوتم. ئەم كچە تەنیا بۆ ھەوەسىك بوو و بەس، چىژىك كە تەنەن

له پروی نایهت لای منیش باسی بکا. بروات هه بی مادلین، ئەم جوړه
چیزانه زور زوو کوتایان دی.

- هوزام گیان، ئەوهی جاری هه لهی کرد، ملیونی جاری تریش
دهیکاتهوه!

- مادلین، جیهاد ته مهنیکی ههیه، توش هیشتا که منالی. هه ره بهر
ئه مەشە که عه ودالی چیژە، چونکه دهیه وی بو خویی بسەلمینی که
هیشتا پی ماوه و گه نه!

- ٤٦ سالم هوزام، توش دهلی هیشتا منالی!

- ئی ئەو شهست و شتی ساله، هه چهند ته مهنیکیشته هه بی،
به لام لای جیهاد هه منالی.

که می بیدهنگ بوو، جا هاوکاتی بردنی که وچه که وه بو ده می،
گوئی:

- وتت خلیجیه کان بوچی له گه ل لوبنانیه کاندای به لوبنانی قسه
ده کهن؟

- فره به هره یی!

مادلین پیکه نی و توژیک ئاسووده بووم! هه ره بهو جوړه ی که
قسه ی له سه ر کرابوو، بو پوژی دواتر گه رایه وه لای.

گه رایه وه لای جیهاد وه که ئەوهی هیچ نه بوو بیته، هه چهند بریاری
دابوو که وانه یه کی باشی دابدات. ده مزانی مادلین قهت بیر له وه
ناکاته وه ناپاکی لی بکات، بهو جوړه ی که زور بهی ئەو ئافره تانه ی
ناپاکیان لی ده کریته و له کومه لگه یه کی ئازاددا ده ژین، ناپاکی له
یژده کانیان ده که نه وه. ویرای هه ندیک ورده گوناح، باوه پردار بوو و له
هه سیحیه پاریزکاره کان بوو، ئەوانه ی که هه رگیز له وه ها گوناحی
زیک ناکه ونه وه.

ئىستەش روخسارى جيهادم له پيشچاوه كه رۆژ دواى رۆژ زياتر
دەترشا، بەلام نەمدەوئرا له ھۆكاري گۆران و ئەو پەژارەيه بېرسم كه
بە زەقى ديار بوو وردە وردە بەرۆكى دەگریت. ليم نەپرسی، چون
ھەرچەند پەيوەندییەكەشمان پتەو بیت، بۆ وەھا گفتوگۆیەك دەبوو
ئەو دەست پى بكات نەك من.

بەدەنگیەكەى درێژەى نەكیشا، له كتیبخانەكەم بووم كاتیک
پەيوەندیی پئوه كردم، یەكسەرى گوتی: «دەمەوى بتيبنم!»

كه هات، پياویكى لەرى خەمۆكم بینى و دەتگوت دواھەمین مروڤه!
پى گوتم:

— دەبى ئەم قسانە بەس له بەینى خۆماندا بمیننەوه.

— پئویست ناکا داواى وەھا شتیكم لى بکەى، چونكه هەمیشە
قسەكانمان لەنیو خۆماندا ماونەتەوه.

— بەلام ئەم جارەیان جیاوازه هوزام، ئەم بابەتە وەك هیچ شتیكى
تر نییه!

بە لاقرتییهوه پیم گوت:

— مۆساد ئیشی پیتە؟

— ئەم بابەتە بۆ من له هەموو ئەو شتانەى بیریان لى دەکەیتەوه
گرنگتر و گەورەتره.

منیش جدیانە گوتم:

— بیخەم بە و قسە بکە!

— مادلین، مادلین هوزام!

— مادلین چیهتی؟

دوودلانه پەنجەى بە روومەتیدا دەهینا:

- نازانم!

- چیت له دلدايه بیلئ.

- ههست دهکهم مادلین وهک جاران نه ماوه، شتیکییه تی!

- شتی وهک چی؟

- نازانم! نازانم.

- دهی بیلئ.

- ههست دهکهم ناپاکیم لی دهکا.

به گالته وه پیم گوت:

- ئه وه چی دهلیئ!

به توور دهییه وه گوتی:

- ههر دهمزانی گالتهت به قسه کهم دی.

- تو بووه سته، من بهس سهرم سوور ماوه، هه موومان دهزانی
که مادلین چهنده توی خوش دهوی، ئیتر نازانم ئهم بیرکردنه وهیهت
له کوی هیئاوه؟

- هه لسوکه وته کانی هوزام! هه لسوکه وته کانی. ئه وه ژنه که ی من
نییه! زور گرنگی به خوی دها، زور دهگه ری، زور دهر دهکه وی، خو
راسته مادلین هه زی له شتانه یه، بهس بهو راده یه ش نا.
پیم گوت:

- جا خو ئه مه به لگه نییه که ناپاکیی کردووه.

- برؤا بکه هوزام، گهر دلنیا بیمه وه، برؤا بکه دهیکوژم!
پیم گوت:

- وهلا بابا نافهرم! دهېكوزی چونكه گومان دهكهی ناپاكېت لږ
دهكا، بهس خوت ناكوزی له كاتېكدا ناپاكیې لږ دهكهی.

به تاسانهوه گوتی:

- ناپاكیې چې و شتی چې! ثم قسه پت له كوی هیتا؟

نانیشكمم له سهر میزهكهی دادا و بهر و نهو چه مامه وه:

- پیش مانگېك، كه مادلین له مانچستر بوو.

به رزه پا راست بووه وه و گوتی:

- تو چونت زانی؟

- نه و پنی گوتم.

- مادلین؟!

- دهیویست سوپرایزت بو بكا، بهس كه دیته وه مال، سهر دهكا

تو سوپرایزېكی زور گوره ترت بو كړدووه.

- شتی وا نه لینی!

بیڼاگایانه گوتم:

- هات بو مال و كه م تا زور ټېك شسكا بوو، بهس خدمت نهیې.

لاوازی و نازاره كانیم نه قوسسته وه، چون هات، نه و هاش به سه لامه
پوښته وه!

دهستی به سهرییه وه گرت و گوتی:

- مالت كاوول بی هوزام، نه مه چ هه والی یووا

- تو هه له دهكهی و دهیې مالی من كاوول بی!

- نهی خوا هاوار!

- قەت بېرىم لەۋە ئەدەكردەۋە ناپاكى لە مادلىن بگەي.

- تۈۋ خوا ۋا مەلى، خۇت ھەر پۈژدەۋ لەگەل كچۈلەيەكداي، ئىستە
ھاتۋى لۈمەي مەن دەكەي.

- چا خۇت بە مەن بەراۋرد دەكەي، مەن ھاسەرم نىيە! بە ژيانم
خاتۋونىكى ۋەك ئەۋەي تۆم نەبوۋە!

- خوا خىر نەھىننە رەت ھوزام، خوا چى ۋ چىت لى بكا! ئەي بۇ
ئەۋ ھەموو كاتە بىدەنگ بوۋى؟

- مادلىن داۋاي لى كىردم پىت نەلەيم، ئى ھەقى خوشىيەتى كە
داۋاكەي بەجى بگەيەنم.

- يانى ئەۋەي بىرى لى دەكەمەۋە ۋەھم نىيە! مادلىن ناپاكىم لى
دەكا.

- مادلىن شتى ۋا ناكە.

- ئەي گەر شتى لە ئارادا نىيە، بۇ ئەۋ ھەموو كاتە بىدەنگ بوۋە؟
بىچ ئافرەتى نىيە بىيىنى ھاسەرەكەي ناپاكى لى دەكا ۋ بىدەنگ بى.
مادلىن قىۋولى ناكە، چۈن بىدەنگ دەبى گەر شتى لە گۈرپىدا نەبى!

- مادلىن لە مەن ۋ تۈش زىرەكتەرە، تۈانىي ئەم ھەموو كاتە
شكەنجەت بىدا، بى ئەۋەي دىسۈزىي خۋى لەكەدار بكا.

- چى بگەم ھوزام؟ تۈۋ خوا لەگەلم بە...

- سەرەتا پىم بلى، ئەم كچە كى بوۋ لەگەلى بوۋى ۋ چەنىك
يەكەۋەن؟

- بە گىيانى تۈ ۋ مادلىن، لە ماۋەي بىست سالى رابىردوۋدا، ئەمە
كەم جارمە شتى ۋا بگەم.

- پىم نالىي كى بوۋ؟

- کچیکه نایناسی، له فروکه دا ناسیم، کاتی له دواهمین کونگره ی
به پرووت دهگه پامه وه. جگه له حهزیک هیچی تر نه بوو هوزام، بېروا
بکه هر زوو په نجه ی په شیمانیم گه ست.

- چیه تا تیت نه گیرئ نایه ی!

- چی بکه م هوزام؟ پیم بلئ چی بکه م؟

- به رای من پشوویه ک بدن، پیکه وه قسه بکه ن و هه ول بدن
ئه وه تپه رینن که پرووی دا، بو نمونه بیهره مال دیف، یان بالی بچه
جیه ک که بتوانن عیشقی خوتانی تیدا تازه بکه نه وه.

جیهاد که می خه یالی روشت و دواتر گوئی:

- خوا خیرت نه نووسی! خوا خیرت نه نووسی! خو من قوم به
دوستی خوم ده زانی، چون ئەم هه موو ماوه یه بیده نگ بووی؟

- منیش قوم به دوستی خوم ده زانی و پیم وا بوو هه موو شتم لا
باس ده که ی، به س دهر که وت کچومچ و نهینیی خوتت هه یه. به خیر
نه یه یته وه!

- توو خوا وازم لی بینه، دهمه وی که می ته نیا دانیشم.

هه سستامه وه و به ره و دهرگی کتیبخانه که که وتمه ری، له پر به
تووریه یه وه هاواری کرد:

- نازانم بو به لوبنانی قسه م له گه ل ده که ی!

لیوبه خنده ئاوریکم بو دایه وه و گوتم: «فره به هریه ئیترا»

جا به دهم پیکه نینه وه چوومه دهر!

له بهر ئه وه پیکه نیم که جیهاد و مادلین زور له یه ک ده چن، ته نانه
تا زیاتر بچه ته مه نه وه، سیماشیان له یه ک نزدیکتر ده یته وه، و مگ

بهو ئاسووده بیه گه یشتمه وه که هر لهو شهوده وهی مادلین باشکوان
پنی نابوو بهر ده رگه کهم، له ده سستم نابوو بهردهوام و جار دوا
جار بیرم ده کرده وه که چونچونی دوا ی نه م ناپاکی و گولانه
ناپاکی، عیشق پیش نه وهی دوا مه مین هه ناسه ی خوی هه بلکیشیت
سه ر بنیته وه، بهردهوامی به خوی ده دات!

***

هرچهند من بوونه وهریکم باوه رم به چاره نووس هیه، به لام
هرگیز له گه ل مهرگدا ناسازیم.

زور بیر له وه ده که مه وه که «مهرگ کوتایی چیرۆکه که نییه، به لک
سه ره تایه تی»، نه مه نه و رسته یه ی موسته فا مه حموره که زیاد له ده
ساله له کتیخانه که مدا هه لم واسیوه و هیشتا ش نازانم چ مانایه ی له
پشتیه وه خوی چه شار داوه و، زیاتر له باره ی دوا ی مهرگوه
دردۆنگی کردم.

له پرووناکی و تاریکی دوا ی مهرگ راده میتیم، بیر له رینگ
به رزه که ی ده که مه وه، له بو نه که ی، رهنگه که ی، له گرنگی
ته مو مژاویه که ی، له ترسی شاراوه ی.

من هه میشه سه ودا سه ری به های مهرگ بووم، له هه موو ئایینه کانا
له دوی گه رام، وه لی نه گه یشتمه بوچوونیک ی روون له باره ی نه م
نه زموونه وه. هه موو بیروپا کان تا راده یه کی زور مه ودا ی بیر کردنه وه
منیان تیپه راندو وه. هرچهند بروام وایه که نه و بیروپا یانه ی له
نیمانه وه سه رچاوه ده گرن نه قل نایانگریت، به لام هر بهو جور هه
هه ندیک فه یله سووف بروایان پنیته تی، زور له گه لیدا ناکوک نیم، که
سه رباری نه وهش، به شسوین وه لامینکا ویلم که کونجکولیم له باره
مهرگوه که بیتا گاییم لنی شه که تی کردووم، بره وینیته وه.

ئەو رىستە سىلادەيەى جىهاد بىرە كە رۇژىكىيان بەدەم
مىشتومر كوردنى ئەم پرسەو، بىزارانە پىنى گوتىم: «زور بىرى لى
مەكەرەو، ھوزام، كە مردى، ھەموو وەلامەكانت دەست دەكەون.»

ھەرچەند قسەكەى جىهاد تا سەرئىسقان واقىقى بوو، بەس زوريش
دلتەنگى كردم. بەو دلتەنگ بووم كە بۇ ئەوھى وەلامەكان بزانم،
دەبوو خۇم بە ئەزموونەكەدا تىببەرم. ئاخىر من لەو مەوقانەم كە زور
پشت بە تىۋرىيەكان نابەستم، بەلام لەكەل ئەوھشدا خۇم نادەمە بەر
شەپۇلى «ھەموو» ئەزموونىك تا تىۋرىيەكى دىيارىكراو پشتراست
بەكەمەو، بە تايىبەت گەر بابەتەكە پەيوەندىي بە شتىكى شاراوھى وەك
مەرگەو، ھەيىت. مەرگ وەك ژيان نىيە، ئەزموونى مەرگ فرىومان
نادات، بە ھىچ جۆرىك فرىومان نادات!

مەرگ لە ھەموو شتىك بەسامترە، سامەكەشى لەوھدايە كە
قوربانىيەكانى دەنگيان نىيە. چونكە كە يەكىك دەمرىت، ئىدى بۇ ئەبەد
دەنگى نابىستىرەتەو. ئەوھى مرد ناگەرەتەو، مەرگ ھىچ ھىلىكى
گەرەنەو، نىيە، ھىلىكى رۆيشتىنى بىگەرەنەو، رىگەيەكى يەكئاراستە،
پىشوازى لە مەوقەكان دەكات و ناياننىرەتەو، دەيانبات و
نابانگەرەتەو. ئىدى چۆن لە ماناى مەرگ و نەينىيەكەى تىبگەين، لە
كاتىكدا ئەو رىگانەى بەرەو ئەوئى درىژ دەبنەو، رىگەى گەرەنەو نىن؟

من پىاويكم لە مەرگ ناترسم، بەلام رىزى دەگرم، لە ھەموو شتىك
زىاتر رىزى دەگرم. رىز لە سام و ناروونىيەكەى دەگرم،
شكودارىيەكەى كە ھىچ شتىك شان لە شانى نادات! ھاتتەكەى
شكودارە، داخەكەى، رەشىتى و بىدەنگى و ساردوسرىيەكەى، ھەموو
شتىكى مەرگ شكودارە.

ھەر بۇيەش ھەمىشە سەرى رىزم بۇ مەرگ نەوى كردو، چونكە
پىوست ناكات ئەزموونى ئەو شتە بىكەم كە قۇلتىر كردى، ئەو
قۇلتىرەى وەك دەللىن سەرسەختىرىن پىئاوەر بوو و لە دوابەدواكانى

تعمه نیندا قه قهرمت هی له مهرگ کسودووه به لام له کسلی
روویندووه ورویندووه مهرکی به نزیوی و نرسناکیه کی کسودووه
بین شومی شومویشی بگم ریزی دهمگرم بهم ریزگرتم دایم
دعرتیم که مهر روزیک دهگمه خرمه نی به لام شامویش
شازارمووه بهرم و دوری شویش بیشه ندره شازارم
دعرویش دهلیت مهرکارمگانی مردن زورن له نیویاندا شازاری زیار
میش مروقیکم بروام به وشه به وشه ی قسه کانی دعرویش
زوریش بروام بیانه

***

برای

پند چو گوشت گرفته‌کنم زور نیمه‌وه دور بین
به‌لام نیسته، هست دم‌کم لیرمن و نیازی رویشتیان نیی
وای من بروام به دویشتی!

کتاب

سیر دمک م چتر نیو میا و مکی جاران نیم
سیریک به بان سمرمه و میه
وای وای، بوی لاله پر هات
نهو دمی گورانیه کان دمانگریستن، یان له و پیری نیش
نارار دین، یان شهوتا له هه موو کات زیاتر پیوستمان به کسه
ههردوو ههسته کهش پهک له پهک تالترن!
ئای خودایه، چهند سهخته پیاویک که له ناوه راستی چلهکته
تهمه نیدایه، گورانیهک بیگریستیت که تهمه نی ههردو سالیکه به لام

گورانی «دوینی» بیئلز دهمدوینی. باسی حالی من له کانی نامانی
 و دوورکه و تنه و دهی نه و دا دهکات. نه م گورانییه بیئلز، گنجینه
 مرقایه تییه و تا نه و کاتهی مرقف له سسر نه م زهوییه قر دهیت.
 دهمینته وه. وای خودایه، هه سست دهکام بی نه و هیج نیم نه م
 هه سستانه ش نانه قلانین، نه م هه سستانه هرگیز له گال لوزیکدا بهک
 ناگرنه وه. به لام خو عیشقیش بارودوخیکی نالوزیکیه و گومانی تیا
 نییه که دلنه واییه کی تیدایه بو من.

کی پروا دهکات پیاویکی وهک من، هیندهی من، شه و دهکانی له سسر
 قه نه فهیه که به سسر بیات که بونی ئافره تیکی لیوه دیت که ته نانه
 ناوه که شی نازانیت. نه و قه نه فهیه کی که له وه تهی نه و له سسر
 خه و تووه، له وه تهی بون و سووراوی سووری نه وی گرتووه، بووه
 نه شکه وتی من.

نه وه کی بوو وتی عیشق ژیانمان پی ده به خشیت؟ نه سلن عیشق
 سه قامگیریمان ده شیوینی، ده مانگورپی، زور زور ده مانگورپی. پیویست
 دهکات به ته وای له ژیانم بیسرمه وه، فرپی بدهمه دهره وه
 میژوومه وه و نه و به شهی یادگه م له ده سست بدهم که په یوه سسته
 به وه وه. وهلی وهک رۆژی رۆشن ده زانم که توانای وه ها کاریکم نییه.
 نه م ئافره ته که هات، زانیی له ناخمدا هیلانه دهکات. هات و دنیا
 بوو له وهی که پیشتر ئافره تیکی وهک نه و له ژیانمدا نه بووه. هر
 له بهر نه م هۆکارهش بوو که هاتنه که ی به گوپ، تووش و پر هه راوزه نا
 بوو.

من مرقفیکم، که ته نیا و ته نیا زیره که کان ده وروخولی ددهن.
 زیره کیی ئافره تیش له وه دا نییه و له پیاویک بکات خوشی بویت. پان
 له بیرکرانی بکاته کاریکی سهخت، به لکه زیره کییه که ی له وه دایه که
 له بیرکرانی بکاته نه کرده. خوشه ویسته که ی منیش، ئافره تیکی بیته نازه

زیرمه، ئافره تیکه که وهختیک به ژياندا راگوزهر ده بیت، نه ده توانیت
پشتگوینی بختیت، نه تیشی پهرینیت.

سهختترین لایه نی عیشق ئه وهیه خووه کانت به که سی به رانه ره ره
به سترابنه وه، چونکه کاتیک لینی جیا ده بینه وه، ئیدی ئه م خروانه ده
خوره ی گیانمان. به زوری ورده کارییه کان تهنگمان پی هه لده چن، هر
ورده کارییه کانیشن که ده مانتاسین و، منیش پیاویکم که ورده کارییه
زور به ووه که کانم خوش دهوین و عاشقیانم.

له چیشته خانه یه کدا، به خوشه ویستییه کی لیوریژ له بیده منگییه وه
نیگای به کمان ده کرد. ئانیشتکم دادابوو و به دوش دامانه وه لیم
دهروانی، ئه ویش وهک من دانیشتبوو و بیده نگ ئانیشتکی دادابوو.
وهک ئه وهی عیشق زمانی له گو خستین. ئه و رۆژه سه رنجم داب
پینچه وانیه «زۆربه ی هه ره زۆری» مروقه کانه وه، کاتژمیره کی
کردووه ته دهستی راستی. لیم پرسی:

- بۆچی کاتژمیره که له دهستی راستدایه؟

خهندهیه کی کرد و گوئی:

- ئه ی کاتژمیره که ی تو بۆچی چاره کی که له پینشه وهیه؟

دامه قاقای پیکه نین، ئاخه که س رۆژیک له رۆژان سه رنجی
نه دادابوو که من چاره کی که سه عاته که م پینش ده خه م!

وه لامم دایه وه:

- نازانم! هه ست ده که م خووه! رهنگه من له پینش بم، پاخه
که لکه ی داهاتووم بی، ئه ی تو؟

وه لامی دایه وه:

- منیش نازانم! رهنگه هه ره ئه وه بی که پینچه وانیه مروقه کانی

ترم.

ئەو رۆژە كاتژمىره كەم دانا و دەك ئەو كۆرە دەستى راستمەو،
ئەویش كاتژمىره كەى خۇيى دەك ھى من چارەككەك پېش خەست، ئا لە
پېش ھاو لاتيانى لەندەنەو ھى بىن و كاتىكى تايبەت بە خومانمان مەبەت.

بەلام ھەنووكە ئەم كاتە تايبەتەمان ئازارم دەت، چو ھەموو
جارى كە سەيرى كاتژمىره كەم دەكەم، بىر لەو كاتە دەكەمەو كە
دەگەرىتەو ھەلام! بىر لە ھۆكارەكانى دواكەوتنى دەكەمەو و بە ھىچ
ئەنجامىك ناگەم. گورانىيەكەى بېتلىزىش ترس و برسەپپەنى و ئاسە،
زىاتر و زىاتر لە ناخمدە دەورووژىنەت.

نازانم

بۇ دەبوو ئەو بېرو! پنى نەكۆتم

كەشەيك ھەيە و ئەمىستاكە مەيلى دوينى دەكەم

دوينى

عېشق يارىيەكى ئاسان بوو

بەلام ئەمرو، پىويستم بە جىيەكە خۆمى تىدا بشارمەو

واى، چەندە باوەرم بە دوينىيە!

ھەر بە جەدى تىناگەم كە بۆچى دەروا و ئەویش قەت ھۆكارەكانى
دویشتەنم پى نالەت. ھەموو كات عېشقم لا يارىيەكى ئاسان بوو،
وھلى ئىستە پىويست دەكات لە دوورەو ھۆم بشارمەو، زۆر دوور،
لەبەر ئەوھى دەر كەوت عېشق لە من گەورەترە، چىتر ئەو يارىيە
ئاسانە نىيە كە بىرم لى دەكردەو! نازانم ھۆكارەكەى تەمەنمە، يان
بالادەستى خۆشەويستەكەم.

نوسکار وایله دل دهلیت که نازار دووهیندهی چیز کارمان نی دهکات
بیم وایه چاکی پینکاوه.

بیرمه روریکیان لینم پرسسی:

- نهو خوشه ویستییهی نیوانمان گهمژیه یان نا؟

زور به سادهیی وهلامی دامه وه:

- چا گهر واش بی چیه!

- یانی کاری گهمژانه دهکهی و ههست به تاوانیش ناکی بهرانه
خوت!

- من کاری گهمژانه ناکهم، کاری گهمژانه من دهکا!

هر نهو روربه به تهواوی لام پروون بووه وه که نهو شافرهته زور
لهوه زیاتر پروای به خویهتی که من بیرری لی دهکهمه وه، هر شوکان
بوم دهر کهوت که نهمه شافرهتیکه پهنجهی په شیمانی ناگه زیت و ناو
بو نهو شسته ناداته وه که جیی دههیلیت، شافرهتیکه پنی وایه که تاوان
بهروکمان دهگریت، نهک نهوهی نیمه به پیرییه وه بچین، هر لهو
روردهشدا بوو که پروام به فلسفه فقهکی نهو هینا له بارهی مهله و
کاری گهمژانه و تاوانه وه! به دل و به گیان باوهرم پنی هینا.

***

هه میسه له شاتوگه رییه کانی ویست ئینددا، هه ستم به شتیکی
نهو دونه دهکرد. شتیکی له ئارامی و پیشکوتن، شتیکی له سه رکوتن
و سوز و نازادی! دلداره که شم له عاشقانی شاتوگه رییه کانی له ندهن

Oscar Wilde (1854-1900): نووسەر، شاتوانامه نووس، رومانووسهکی ئینگیزی
نیرلمنتیه. له سالانی هفتادا نووسکار وایله دهکات بهکک بووه له دیار ئیرلیندایه کلهی
شاتو، بهلام له نیستهدا زیاتر به وتمکانی بهناوبهنگه. رومانێ «نواهمین وینهی» و «رولان
گرهی» تاکه رومانێ نهو نووسهر مه و بی گومان له باشترین رومانه کانی «بهانیسه
«و.ک»

بوو. شه ونيكيان بانگه‌يشتي يه‌كيك له دلخوازترين شاتوگه‌رييه‌كلني
خومم كرد. شاتوگه‌رييه‌ك كه زورترين كاريگه‌ريشي له‌سهر دانانوم.
ئهو شه‌وه چووين ته‌ماشاي شاتوگه‌ريي بيته‌واياني ئيكتور موكر
بكه‌ين. هرچه‌ند له ماوه‌ي ئهو دوو ده‌يه‌يه‌دا چهندان جار سه‌يري ئهم
شاتوگه‌رييه‌م كردبووه‌وه، به‌لام ئهو شه‌وه جياواز بوو. نمايشي ئهو
شه‌وه له‌هي هيچ كاتيكي تر نه‌ده‌چوو و كه‌موينه بوو!

بیرمه كاتيك ده‌نگيكي به‌سام گورانئي «خه‌ونيكم دي» ي گوت.
توند قولي گرتم، جا كه كه‌يسته ئهو برگه‌يه‌ي كه ده‌ليت:

كه‌نج و چاونه‌ترس بووم

خه‌ونه‌كان چرويان كرد، كه‌شانه‌وه و سيس بوون

بو يه‌كه‌م جار هه‌ستم به‌فرميسكه‌كاني كرد كه ده‌تكانه سهر شانم.
گريانه‌كه‌ي به‌جوش، بلند، شكودار و به‌سام بوو. له‌و ساته‌دا بوم دهر
كه‌وت كه ئارامترين ساته‌وه‌ختي پياو، ئهو ساته‌يه كه باسكه‌كاني به
ده‌وري دلداره‌كه‌يدا ده‌ئه‌لقينيت، ئهو ده‌مه‌ي دلداره‌كه‌ي ئاگر به‌ر ده‌دات
سینه‌ي. پياو كاتي «مه‌عشووق» — كه‌ه‌ي خوي له باوه‌ش ده‌گريت،
هه‌ست ده‌كات ژيان به‌ئهوينه‌وه باوه‌شي به‌مدا كردوو.

قه‌ت نه‌مده‌زاني وه‌ها هه‌ستتيك بووني هه‌بيت كه بو پياو له
سه‌رووي چيژيشه‌وه بيت. هه‌ستتيك كه كه‌سه‌كه تييدا چيژيش
تيده‌په‌ريني و ده‌گاته قوناغيكي روحيي ئارام و سه‌قامگير. ته‌نيا ئهو
واي كرد ئه‌زمووني ئهم هه‌ستانه بكه‌م و وه‌ك چون هه‌ر ئه‌ويش بوو
كه مني به‌م مه‌ودا به‌ر فراوانه‌ي ئه‌زموونكردن گه‌ياند.

له‌ئهنداماني خيزانه‌كه‌م دابرام و هيچ هه‌ستم به‌تاوان نه‌كرد،
چونكه هيچيان تييدا نه‌چاندم. ئه‌وانه‌ش كه سه‌رجيبيان له‌گه‌ل ده‌كه‌م،
له‌گه‌ل روشتنيان فه‌راموش ده‌كرين. ده‌رون، بي ئه‌وه‌ي هيچ شتيك له
ناخمدا جي به‌يلن. به‌لام ئهو، هه‌موو جار كه ته‌خته‌خه‌وه‌كه‌م جي

دهه پلېت، تاتوپه گ به سهر جه سسته مه وه دهنه خشسېنېت كه هه رگيز لي
تابېته وه. هه موو جار كه ئوغر دهكات، شتيك له ئه، تيمدا دهه پلېته وه.
شتيک كه هاوشيوه ي نيه و سهر له وهش دهرناکه م كه چون وام لي
دهكات.

دواهمين جار كه رويشت، دهرکم به وه کرد كه هيشتاش شتيکی
سهرده می لاوييتيم نازارم دهكات، وهک گريهک ماوه ته وه و خوی به
سووچيکی چيروکی ژياندا هه لواسيوه. نه شته نايه وي هه لېفريت،
به با بچيت و خوی له من دوور بخاته وه.

له و کاته دا زانيم كه له ژياندا هه موو هه وليکم بؤ خوشبهختي دا.
زانيم كه گهر نه م ئافره ته بيگانه يه کتوپر بره، نه وا چيتر وهک
مروفيکی کامل نامينه وه. ئيسسته ده زانم كه گهر جيم به پلېت، ئيدي
هېچ شتيک بوونی تابيت كه من به ژيانه وه بيه ستيته وه. كه چي له گهل
ته وه شدا داواي مانه وه ي لي ناکه م. من پياويکم به بي داواکاري، هه موو
ته و شتانه قبول دهکه م كه دینه ريم. داواکاري و پرسياریکم نيه و
له چاره نووس ناپاريمه وه، هه رگيزيش رۆژي له رۆژان لي ناپاريمه وه
تا داواي خوشه ويستی و سامان و شکوی لي بکه م.

چاره نووس وا بوو كه وابه سته ييم بؤ شتيک هه پيت يان نا، هه ر به
خاکه ساري ژيانم بگوزهرينم. هه ر وا به و گريه ي ناخمه وه ژيان به ري
بکه م و ليوريز له گريش، سهر بنيمه وه. هه ر به و جوړه به ري دهکه م
كه خانمه شاعيريکی فه له ستيني ئاماژه ي پي ده دا: «نه ئامانجېکم پيکا،
نه به مه به ستيک گه يشتيم، کوتايي ته مه ن هه ر وهک سهره تاکه ي
به تاله.» نه مه چاره نووسی منه.

له جه ژني سوپاسگوزاري پارسالدا چاوم به يه کيک له كه سايه تيه
هه ر به ناويانگه کاني کومه لگه ي جواني به ريتاني كه وت و له وي
ميواني يه کيک له باشسترين رۆژنامه نووسه لوبنانيه کان بووين كه
ميوانداريه كي «سوپاسگوزاري» ي گه وره - كه له گهل شکوی بوته و

میوانه کانیدا دههاته وه - سساز دابوو. پاش وتوو یژیکى نوور وور
سه بارهت به ئاشتی، ئیسرا ئیل، فهله سستین و نه خشی رینگه
«میوانیک» لینی پرسیم که داخو منیش وهک ئاههنگساره
داهینه ره که مان لوبنانم یان نا.

سه ریپییانه پیم گوت:

- ته خیر، لوبنانی نیم!

- نهی خه لکی کوینی؟

- زهوی هه مووی نیشستیمانی منه، مرقایه تیش خیزانم. هه ره
جوهری که قوالتیر بروای پتی هه بوو.

خه ندهیه کی کرد و گوتی:

- یانی نیشستیمانی خوت خوش ناوی؟

به کورتی وه لامم دایه وه:

- رهنگه خوشم بوی!

- دهزانی شکسپیر ئه وهی لا بوو بووه پرسیار که دهکری مروژ
بگاته ئاستیک له ناشرینی که نیشستیمانه کهی خویی خوش نهوی!
رهنگه گهر شکسپیر زیندوو با، ئه م پرسیاره ی ئاراسته بکردبای.

به گالته وه پیم گوت:

- گهر شکسپیر له ژياندا بووایه، بی ئه وهی پرسیاره کهیم ئاراست
بکا، له هوکاره کانی ئه م ناشرینییه م تیگه یشتبا!

پیکه نی و گوتی:

- که وایه تو نیشستیمانه ره روهر نییت! نهی بیدینیشی؟

- نازاتم گهر به بیدینم بزانی یان نا، بهلام خو بروام به خودا هه به
و به دانیاییه وه بیباوه ر نیم.

- چونچونی بروات به خودا هه به گهر شوین یه کی له ئایینه کانی
نه که وتبی؟

- موسسته فا مه حموود که له به ناوبانگترین بیرمه نده کانی عه ره ب
بوو، ده لی ئیمه له ریی و یژدانمانه وه به خودا شار ده بین نه ک ئه قلمان،
منیش و یژدانم وام لی ده کا هه به راستی هه ست به خودا بکم.

- به لام تو شوین هیچ ئایینیکی ئه و خواجه نه که وتووی که بروات
پییه تی، ئیتر چون ده کری خواپه رست بی؟

- مروقدوستی کوکراوه ی هه موو ئایینه کانه ئه زیزم، هه ره به ره
ئه وه شه بروام پییه تی.

له و کاته دا شازاده ی له نده ن خه نده یه کی په سه ندی خه مساردانه ی
کرد، به لام من خۆم لئی دوور گرت. هه ستم به سووکه ئازاریک
ده کرد که خه ریکه له ناخدا ته شه نه ده کا، ئازاریک که هه رگیز په یم
به سه رچاوه که ی نه بر دووه.

***

یه که م جار له شه ویکی باراناویدا چاوم پیی که وت. کاتژمیر نزیک
یه کی شه و بوو و له کتیبخانه که م چوومه ده ر و به ره و یانه یه کی
نزیکی ئه و ناوه ملی ریم گرت. وتم رهنگه په رداخیک، میتشکم ئارام
بکاته وه و دوا ی شه ویکی تاقه تپرووکی له ژانی ئه ده ب، تو زیک
سووکنایی به ناخم بیه خشیت، به لام شتیک وای لی کردم خیرا له
یانه که بچمه ده ر، وام زانی موبایله که م له کتیبخانه که جی هیشته وه
و به په له چوومه ده ر. باران ده باری و چه ترم پی نه بوو. به به ر
بارانه که دا رام ده کرد، کتوپر له کولانه که ی ئه و لاوه ده ر که وت و توند
خۆم پیدا کیشا.

شتومه که گانی به سهر عه زه که دا پهرش بوون و خو گار نیش
 خومان به یه کتری نه گرتباوه. نه وا بی دوودلی ته ختی عهرد دهووی
 چه میوه تا له هه لگرتنه وهی شسته گانیدا یارمه تیی بدهم و داوای
 لیبووردن بگم. نهویش به ئینگیزی وهلامی دامه وه: «هیچ نییه! کیش
 نییه! منیش قوم نه دی!» کتیه گانی سهرنجیان راکیشام: له ویدیو چاک
 و خراپه وه و وهها دوا زه رده شتی نیچه به ئینگیزی، له گهل داستانی
 گلگامیش به عه ره بی. که سهرنجم هه لبری و چاوه کانیم بینیی، هه ستم
 کرد ژیان سهراپام ده ته نی. وام خه یال ده کرد که روخی خه ریک
 جه سته ی جی به یلیت و له له شتی مندا نیشته جی بییت. هه ر وا دور
 خوله کیک له بهر بارانه که دا ماینه وه و بی نه وهی شهرم دامان بگریت.
 نیگای یه کمان ده کرد، به سهرسوورمانه وه، به عه ره بی لیم پرسی:

- پیشتر یه کمان دیوه؟

به چاوانیکی گه شه وه وهلامی دامه وه:

- وا بزاتم!

- که ی؟

- له سهرده میکدا!

- بروات به کارما^۱ هه یه؟

- پیم وایه ئیسته بروام پئی هه یه!

له و کاته دا بزه یه کی کرد و منیش خه نده یه ک که وته سهر لیوانم که
 پیم وایه راستگویانه ترین خه نده ی من بووه. ده ستم بو راداشت و
 یارمه تیم دا هه سستیه وه. به بهر رووناکیی دارته له که وه که له

---

^۱ Karma: له ئایینی هیندوویزم و بوودیزمدا، وا لیک ده درپته وه که کوی کار و
 چالاکییه گانی مروف له ئیسته و رابردوویدا، بریار له سهر داماتووی کسه
 ده دن. «و. ک»

نه نیش نییه وه وه سستابووین، لینی ورد ده بوومه وه. له قژه ره شه
خوساوه که ی، له چاوانی سوورمه ناسای که له ژیر فشاری لیزمه ی
بارانه که دا ده یانکوشا تا به کراوه یی بمیننه وه. پالتویه کی سووری
دریژی پوشیبوو و ده سمالیکی خوریی رهنکا ورهنگی له ملییه وه
نالاندبوو. کلاویکی خوریشی (که له هه مان قوماشی ده سماله که ی
دروست کرابوو) له سهر کردبوو. جانتایه کی چه رمی ره شی
که مانچه شی به پشته وه بوو.

به ده م وردبوونه وه وه له روخسارییه وه گوتم:

- ده زانی تا خوا چه ز بکا روخسارت نارامبه خشه!

تاساوانه بروکانیی به رز کردنه وه، جا به گالته وه گوتم:

- نارامبه خش! له پیا هه لداندا شه یتانت پی ناگا!

منیش لیوبه خه نده لیم پرسى:

- ئاسمان توی باراند؟

- رهنگه! ئه وه نییه سیاب ده پرسى چ خه میکه که باران ده بارینى؟

- با له سهر چ عیشقیک باران ده بارینى ریک بکه وین.

- شیعره کان ده قی پیروژن، که س بوی نییه ده سکارى و مامه له یان

پیوه بکا!

- زور باراناوینت!

- بگره زیاتر ره شه باییم.

- چاومان به یه ک ده که ویتته وه؟

- کی چووزانى!

- له کوی؟

— رهنگه له سهردهمیکې تردا یهک ببینینه وه!
— یان رهنگه قهت چاومان به یهک نه که ویتته وه.

— نهی پروات به کارما نییه؟

— زوریش پروام پیته تی.

خه نده یه کی ماناداری کرد و هر وای جیی هیشتم. رویی و منیش له
دواوه ته ماشام ده کرد که وهک فریشته یه کی سپی ته م و هر
دهوریان دابیت، دوور ده که ویتته وه. فریشته یه کی که داستانیکی
سومهری رسته نی له باوهش گرتووه و که مانچه یه کی له پشت ناوه
و هر به و جوړه ی که ده ر کهوت، ناوه اش له بهر باراندا ون بوو.

***

هموو جار که پیی ده لیم «نارامبه خش» ی، ده داته قاقای پیکه نین
وا ده زانیت پیی راده بویرم، به لام من زور له وه سفکردنیدا وردم که
باسه که دیته سهر وه سفی نه و، هر گیز گالته ناکه م. جاریکیان پیی
گوتم: «تاخر نه مه که ی پیاوه لدانه پیاو به نافرته تیک بلی نارامبه خشی،
لانی که م له یه که م چاوپیکه وتندا شتی وای به زمانیدا نایه ت.»

منیش به شه رمه زارییه وه پیم گوتم: «مه به سستم نه وه بوو که
جوانییه که ت نارامبه خشه!»

نه وه نده پیکه نی فرمیسک به چاویدا هاته خوار. جی هر جاریک
بیری دهنگی پیکه نینی بکه م، پیی ده لیم که زور نارامبه خشه، تاله
ناخییه وه بداته قاقای پیکه نین و ناخی منیش له گهل خویدا به ژینیت و
ملیونان کوتری سپی له شه قه ی بال بدهن، بفرن و بفرن و بفرن و
بفرن و ته نیا کاتیک بنیشه نه وه که جیم ده هیلیت. که ره تیکیان که یاری
به پرچم ده کرد، گوتم: «ده زانی، فیر بووم پروا به پیاوی موونه رم
نه که م! چونکه موونه رمه کان همیشه بانگه شه ی هه قیقه ت ده کن.»

- ههقیقەت چۆنییه؟

بە گەلتەرە گوتی.

- تۆکە ههقیقەتی رەها کە لە گەل تۆدا پێی گەشتوووم، ئەوەیە کە
ئارامیە خەشەم.

منیش بە پێنگەنییەوه گوتم:

- بگەریوه بۆ خۆت، ههقیقەت لە ناخی مروڤە گەلتەرە.

- تێناگەم چۆن هەندێ کات تۆگە سستینیان^۱ لێدەخوری، لە کاتیگە
تۆگەستین باوەردار بووه و تۆیش بێباوەر.

پێم گوت:

- کێشە نییه، گرنگ ئەوەیە تۆم هەب.

بەلام لە ناخی دڵەوه دەمزانی کە ئەم ئافرەتە هیچ باوەر و کەسیکی
نییه، ئافرەتیکە هەموو بیروبەباوەر و بیروکەپەکی سەرەتایی و
پاساویکی تێپەراندووه. خاتمیکە لەنیوان بالاترین خالی پەقین و
گوماندا دەتەپیتەوه، نە لەگەڵیدا بەر دەبەیت و نە دەشتەوی
مۆچیاریی^۲ بکەیت، دووبارە و دووبارە پێت بە هەمان تەلەب ئارەزوو
و دەسەلاتەرە دەکات، تا دژیەکییەکانی ئەم یارییە، جەرتوهرت
لەگەڵدا بکەن و نەگەیتە هیچ چارەسەرێک.

ئەم خاتوونە شادم دەکات، بەلام لە هەمان کاتیشدا دڵنەنگییەک لە
ناخدا دەرووژینیت و منیش نامەوێت لووتم بە لووتی دڵنەنگییەوه
بەتەقین، چونکە ژیاڵان نە ریزی مروڤە غەمگینەکان دەگریت، نە

۱. Augustine of Hippo (۳۵۴-۴۳۰) پێش زاین (نوسەر و فەیلەسووفێکی
لاتینی خەلکی تاگاسستە، کە دەکاتە جەزائیری ئێسپانیا و بە پەنجک لە گرێگەری
کەسایەتییەکانی ئایینی مەسیحی لە میژوویدا دادەنرێت. «و. ک.». ۲.
نامۆزگاری.

خه سه کانیشتیان. منیش پیاوینکم که پوویستم به وریه ژبان ریژم بگریه
مروفتیکم مل بو ژبان که چ ناکم. ته نسانه ت گهر وهک خسانه
قهله سستییه که دهلیت: با ژبان تیکو پیکیشم بشکینن: گریگ نه وریه
خوراگر مامه وه و نه به زیم.

هه ندیک چار هه سست دهکم نووسه ره کان بو شه وه ده نووسن تا
په یامیکی تاییه ت به وانه بگه یهن که به ژبانیاندا تیه ریون، نه ونا
منیش زور له ناو دیره کاندا ده بیینه وه. له دیره کاندا تینوتان، خه
بیته میدی، ترس، خوشه ویستی، تووره یی خونه خوار و ناچارانه ی
خومی بو به بیان دهکم. نیمه نه شه شستانه هه لسه بزیه یی که
ده نووسین، نه ده شیناقرینن، به لکه به شیواز و دارشتنی تاییه ت به
خومان، وشه کان ده گوازینه وه سه ره کان. نووسین سرووشیکه ی
کهس نازانیت له کوپوه بومان دیت، به لام دواچار نووسین دهنگی
بلندی منه. که عاشق ده بین، هه رچهند هاوارکردن بیته وریه و
بیته نجامیش بیت، به لام هه ر پیویسته پر به گهروومان هاوار بکین، تا
چاره نووس بقرسینن و نالنگاری جیهان بکین.

هه ندیک چار بیر دهکه مه وه که چاره نووسه کان، سو سه کان له
زارمانه وه ده دزن تا وهک پرو وداوگه لیکي داهاتوو بیانتوو سنه وه هه
له بهر شه شه که نیسته زور به پاریزه وه مامه له له گه ل چاره نووسا
دهکم. نیستاکه باسی شتانیگ ناکم که چاره نووس لییمان بدزیت و
له دهفته رچه ی داهاتو ودا بیانتوو سستیته وه و دواتریش بی شه وه ی خوم
هیچ ویستیکی به راسته گه رانیانم هه بیت، شه له خوو به دییان بهینیت
بوم.

قولنیر که بروای وا بوو مایام قهله میکی به ده سته وریه، نیدی
گریگ نییه تاجیکی به سه ره وریه یاخورد نا، چاک ده رگی به وه گریه وه
که نووسین نهینن نه مریه. زانیویه تی که شه کاره نه ده بییه کانسان
به نه مری ده مانه یلنه وه، با شه نه مریه له ژبانیاندا به خت و مریش

نهکات. دواچار خه م و په ژاره، ريگه ي مروغه موزنه کانه. موري نه هامه تي له نيوچه واني هه موو که سيکي داهينه دراو، چونکه نه مري نه و باجه يه که مروغه موزنه کان ده بيهت بیدمن. هيچ نه مريهک به خورابي نيه و هيچ داهينانيکيش بي نه هامه تي ناييت. هرگيز به خته و هري پالمان پيوه نانيت دهقيکي نه ده بي بنووسين، ناخر نه ده ب ليو به بارمان دهکات، ده مانخاته سهر قولبي گريان، نه ده ب ريشه يه کي زور قولبي له فله سه فله ي گرياندا هه يه.

پيش دوو ده يه که ريارم جي هيشت، پيم وا بوو گريه و زاري پيشه ي ثافره تانه، به لام ژيان فيري کردم که گريان پيشه ي مروغه سهر راسته کانه. هرچه ند خوم به سهر راست نازانم، به لي پيم وا نيه سهر راست بم و باکيشم پي نيه. له سهر ده ميکدا که هيچ پيوه ريک بو سهر راستي نه ماوه ته وه، کي باکي به وه هه يه سهر راست بيت. له م سهر ده مه دا، راستگو و ته له که چيه کان له يهک جوي ناکه ينه وه. واي لي هاتووه گشتيان شيوه يان له يهک ده چيت و خه ريکه رهفتاري شيان وهک يه کي لي ديت.

هه ست ده که م نه وه م تپه پراندووه که ژيانم به وه وه بکوژم بو نه واني تري بسه لمينم که مروغيکي باشم، هر به و جوړه ي که زور به ي زوري پياواني عه ره ب ژيانيان له وه دا به هه ده ر دهن بو نه واني تري بسه لمينن که باشن. وهک بلنيت هر که له سكي دايکيان هاتوونه ته ده ر، وه ها تومه تيک درايته پاليان و نه مانيش هولي به دروخستنه وه و سه لماندن ي پاکيتي خويان بدن.

من سوورم له سه ر... ياني داني پيدا دهنيم و خوشم به وه وه هه لده کيشم که هه نديک رهفتاري چه وتم هه نا هيچ شه رم له م رهفتارانم ناکه م، چون نه ده مترسينن، نه وام لي ده که ن خوم به که م بزائم. پياوسالاري به لگاندن ي ناويت، به لام مروغه دوستي شنيک که هه ميشه پيوست ي به سه لماندنه. که ر هه نديک کاري چه وت بکم.

مانای وا نییه مروفتیکی بیته خلاق بم، ئەم شتانه هیچ لە مروفتوستیی
من کەم ناکەنەو، بەلکە بە پیچەوانەو، هەست دەکەم بە جوریک لە
جۆرهکان پالپشتیی دەکەن و منیش کەسیکم هەموو ئەو شتانه پێرۆز
را دەگرم کە پالپشتیی مروفتوستیم دەکەن.

شەویکیان، لە خانمەنووسەریکی هاوڕیمم پرسسی، بۆچی
دەنووسی؟

وەلامی دامەو: چونکە نووسین بە ئازارە و منیش چیژ لە
ئازارەکی دەبینم!

خەندەیهکم کرد و بێدەنگ بووم. بیرم کردەو، چەندە سیکس و
نووسین لە یەک دەچن، بیرم لە تایی نووسین دەکردەو، کە هەر
ئەوێندە ی گرتم، ئیدی چاوم لە ئاست هەموو شتیکێ تێدا کوێر
دەبینت، وەک چۆن ئەو کاتە ی تایی هەوێس دام دەگریت، جگە لە
جەستەیه ی کە لەنیوان باسکەکانمدا یە، چاوم یەک شتی تر نابینت.

چەندە بۆ خوشەویستی گرم تی بەر بوو، هێندەش بۆ نووسین!
منیش وەک زۆربە ی نووسەرە مەزنەکان... چونکە زۆریکیان لە پێناو
خوشەویستیدا نووسین دەکەنە قوربانی و لە پێناو نووسینیشدا
خوشەویستی!

ئەو دۆستەم کە چیژ لە ئازاری نووسین دەبات، هەمان ئەو
مروفتە یە کە لەسەر تەختەخەو هار دەبینت، چیژ لە ئازار دەبینت و لەو
ساتەدا جگە لە مێوونی خۆی، دەستبەرداری هەموو شتیک دەبینت!
نووسین هاربوونە، سەرشیتی، وەحشیتی، شۆرش، هەلگەرانیو و
ملانە! نووسین پیکهاتنەو و دابراوە.

پیکهاتن لەگەل خۆمان و دابراان لە خۆمان. ئەو وەحشیتییه کە
ئەلف و تا و عەین و قاف بە دوو وشە کە لە هەمان کۆمەڵە پیت پێک

هاتوون، کو دهکاتهوه. تهنیا و تهنیا نووسسینیش دهنوانیت مائای ته م
دوو وشهیه بهیهکهوه بیهستیتهوه.

من نه بو تهوه دهنووسم پاکیتی خوم بسهلمیتم، نه بو تهوش له
ریشهوه خزهکاتم بلهوهریتم. دهنووسم تا ههناسه بدهم، بژیم، تا
بنووم و بزاتم که سیهینه شتیک چاوهریمه! له م ژیاندها، جگه له
موسیکا و نهدهب ناشستهبای خودا شک نابهم، بهلام چارهنووسی
نووسه و موسیقارهاکان، ههمیشه دهردیسهریه، شوپان^۱ که له
سیون سالیدا مرد و موزارتیش که سیوپینجهمین سالی تهنیه پر
تهکردهوه و گیانی سپارد، دوو مروقی بههردار بوون. بیهندازه
بههردار بوون و ژیان و چیژ و جوانترین خونهکانیان له موسیقادا
دهیینیهوه. بهلام مهرگ زور بهدیارییهانهوه نهوهست، وهک بلیت
مهرگ تهنیا نهوانه بکوژیت که شهیدایی و پینشکهوتن و عیرقان و
بووناکي له ژیاندا بلاو دهکهنهوه.

تهمرکه دهزانم که تهو چارهنووسانهی له پیناویاندا خوشهویستی،
هونه، نهدهب و نهقلمان له دهست دهدهین، چارهنووسگهلیکن شایهتی
بیزن. دهزانم که نووسسین جوریکه له شیتتی، بهس نهوهی که
هونهرمندیک یاخود نووسهریکی چاونهترس هاوبهشی ژیانیت بیت،
شیتیهکی بیوینهیه.

ههمیشه بیر له واسسینی نهعرهج^۲ دهکهمهوه که له تاجهگولینهی
یاسهمیندا دهلیت: چهند سهخته ئافرهتیک عاشقی هونهرمهند یاخود

---

۱. Frédéric François Chopin فریدریک شوپان (۱۸۱۰-۱۸۴۹): ئاواردهه و

پیانوئینیکی بهناوبانگی پولهندی سهردهمی رومانئیک بووه. «و. ک.»

۲. واسسینی نهعرهج: سالی ۱۹۵۴ له گوندی سهیدی بوچتانی تهلهمسانی جهزائیر له
دایک بووه. واسسینی ماموستای زانکو و رومانئوسه هاوکات به پهکیک له دیارترین
رومانئوسهکانی عهرهب دهنریت و تا ئیسته لهو بوارهدا دهیان خهلاتی نهدهیی
به خهشراوه. «و. ک.»

نوسه سهریک بییت که ناره زووی ژیان له کهلهی داوه! بیر دهکه مه وه
داخو قهت به بیرى شه نه بییه گهره مییه جه زانیردا نه ساتووه ی
چهند به سوویه پیاویک عاشقی خانمه هونه رمه ند یان نوسه سهریک بییت
که ناره زووی ژیان له سهری داوه؟ یان نه ویش وهک من پیی وایه ی
نه وه خانمه هونه رمه ند و نوسه سهره گانن شه که تی و شیتی و
دهره داری تیکهل به ژیان ده که ن؟

جیهادم بیر هاته وه که له شه ویکی ناخوشدا چاریکیان لیم پرسى:

- چ شتیک نافرته تان و شیتی له یهک جیا ده کاته وه؟

دهستی یو سهر شانم دریژ کرد و تاله قژیکی هه لگرت که به پالتو
زستانییه که مه وه نوسه سابه وو، جا به بهر چاومه وه هه لی بری و به
کورتنی گوتی:

- تاله موویه کا!

جیهاد راستی کرد، نه وه نافرته تانن که شیتمان ده که ن! ههر نه وانن
واقعمان لی دهرن و له هه موو یه قینیک دامان ده مانن. نافرته تان
خوشترین هوکاری چیژوه رگرتن و گه مژه بیمانن، به سویتترین برین و
دلگیرترین ساته وه مخته کانمانن، باوه ر و کوفر، ملکه چی و لادانه کانمانن.
نه وه خانمانن که گوروتین به بهر ژیانماندا ده که ن، جا خویانی تینا
ده بیته وه و به ملکه چیه کی ساخته وه تیکه لی ده بن، تا وا بیر بکه یته وه
که نه وه ئیمه بن شه ژیانته مان نافراندووه و ههر ئیمه شین که گه مزانه
هه لیه ته گه مژه بییه ک که له وینه ی نییه - به ریوه ی ده به بن.

نافرته تان له ترۆپکی عیشقه دا کویر و هه له شه ده بن، به لام پیاوان
له م حالته دا نه قل له سهریاندانامینیت! به ههر چی چیروکی میژورینا
هه یه بگه ریی، دانه یهک یو دهرمان نادوزیته وه که تیندا نافرته تیک
عیشق شیتی کرد بییت. خانمان ویرای لادانه سوزدارانه کانمان
پاریزگاری له نه قلیان ده که ن، ته ناته له دژوارترین حالته کانیشدا

رهنگه ئافرهت له بهر خاتری عیشق ناوبانگ، خوشبهختی، کهرامهت و
حورمهتی خوی و بگره خیزانه که شسی بکاته قوربانی، به لام هه رگیز
نه قلی خوی ناخاته مه ترسییه وه، نه که رچی به کاریشی نه هیناییت، ئاخر
ئافرهتان به دهگمه ن له عیشقدا، که لک له نه قلیان وهرده گرن.

هه ندی ئافرهت وا له پیاو دهگه ن هیچ ئاره زوویه کی بو ژیان
نه مینی، هه ندیکی تریش وای لی دهگه ن باوهش به ژیاندا بکات.
دله داره که ی منیش تیکه له یه که له م دووانه، هه م ده مژیننی، هه م
ده ممریننی! که لام نییه؛ چه ز ده که م بمرم و ئازاری نه و جوداییه م له
کول بیته وه، که لاشمه؛ ده ترسم ساته کانی ته مه نم خیرا تیبه پرن و
ده پاریمه وه بسره وئی؟

ده لین گوايه ته مه نی په یوه ندییه کراوه کان، له ته مه نی ژیان
هاوسه ریتی درێژتره، چونکه نه و بارودوخهی که تیندا مروژ ترسی
له ده ستدانی نه وی تری هه یه، وا ده کات په یوه ندییه که هه میشه له
تروپکی کهرموگوریدا بمینیتیه وه، به لام هه ر نه م ترسه یه که له خو و
هه ناسه دانمان ده کات، نه م ترسی له ده ستدانه ده مانخاته ناو
گیژه لووکه ی ناسه قامگیری و، به پیخاوسی به سه ر بلیسه ی ئاگری
شه یداییدا ری ده که یین و چیژ له که رمییه که ی ده به یین، تا نه و کاته ی
ده بیینه قه ره برووت و هه موو هه سته کانمان له ده ست ده ده یین.

منیش پیاویکم که گه ر هه سته کانم نه بن، ژیان ده مشاریته وه.
مروژیکم جگه له هه سته کانم، هیچ شتیکی تر به زیندوویی نامهیلیته وه.
نه وه هه سته کانم هانم ده ده ن بنووسم و موسیقا بژهنم. هه لبهت ته نیا
پارچه یه ک ده ژهنم که به تاسه ی بیستنییه وه م، ده قیک ده نووسم که
خویندنه وه ی سه رسامم بکات.

که ر خوازیاری خویندنه وه ی کتیپیکی و هیشتا نه نووسراوه، نه وا
خوت بینووسه!

هه موو جار که تیا ده مینم و نازانم چی بنووسم، سه پیری و ته کی
 تونی موريسسن^۱ ده که مه وه که زور ورد له سسر قوتووی جگه ره که
 نه خشینراوه. نازانم بو ته و ته یه له سسر ته و قوتووه نه خشاندووه
 هه ندیک جار بیر ده که مه وه که و ته یه کی وا «جوان» ده بیت به سسر
 رووی کوئترین کتیبخانه کانی جیهانه وه بنووسسريت نه ک قوتووی یه کی
 پلاتینی جگه ره. هه ست ده که م بو ته وه له سسر قوتووه که نه خشاندووه
 تا هه همیشه له بهر چاوم بیت، تا زوو زوو بیخوینمه وه و دایم ئیله ام
 یی به خشیت.

به س خو ئیسته نازانم ده مه ویت چی بخوینمه وه تا کوو بینووسم
 هه نوو که له په ره کانی کوتاییدام. سه دان بیرو که له سه رمدا خوول
 ده خون و روژ دوی روژ زیاتر پیکدا ده دن، ته م شوو شه ته نیا
 رومانه که م به جوش و خروش ناکات، به لکه خه ریکه شیتیم بکات،
 توو ره ییم دینیته کول، ناگر بهر ده داته بیرو که کانم و هه سته کانم له
 بالاترین دوو ناستی دژ به یه کدا یاری ده که ن، له نیوان توندی و شلی
 ره قی و ناسکی! زور به ی کات هه سته کانم بیراده لاده رانه ن.

کاتیک ده نووسم، هه ست ده که م باریکی گران به سسر شانمدا
 دراوه. که ده نووسم، هه ست ده که م له پیش برکینه کی دوو رو دریزی
 مارا سو ندانم، راده که م و راده که م تا ده که مه خالی کوتایی و
 تیک ده شکیم.

هه موو جار که له نوو سینی رومانیک ده به مه وه، به بینینی دابه زینی
 ته و هه موو کیشی جه سته م سه راسیمه ده بم، وه ک ته وه ی له کانی

۱. Toni Morrison: تونی موريسسن (۱۹۳۱-۲۰۱۹) خانمه رومانووسیکی ئه امریکه
 و هاوکات له دیارترین خانمه نووسه ره کانی جیهانه. په که م رومانی خوی سار
 ۱۹۷۰ له ژیر ناوئیشانی «شینترین چاو» دا بلاو ده کاته وه، به لام زیاتر به مزی
 رومانی «گورانیی ناشتی» یه وه ناو بانگ ده ر ده کات و جیا له مه، له سالی ۱۹۹۳ تا
 خه لاتی نوبلی یی ده به خشريت «و. ک»

نووسسیندا، تهنیا پیت و وشسه بچیته زارمه وه. نووسسین هر تهنیام
ناکات و بهس، بهلکه به گز ههست و بیرۆکه کانی خوممدا ده دات. جا
پن نه وهی باکم به جه ستهم بیت که رۆحمی له خویدا په نا داوه و به
زیندووپی هیشتوو یه تییه وه، به ته وای رۆده چمه دونیای نووسینه وه.

له قوناغی نووسسیندا، تامی خوراک ناکه م. جگهره به جگهره پی
ده که م و شله ژاو و هه رهمه کیانه ده خوینمه وه. تا سه ر ئیسقان
وه حشیانه موسیقا ده ژهنم و تهنیا کاتیکیش چاوم ده چیته خه وه که
زور مهست ده بم، یاخود به سه ر پیانو که وه له په لوپۆ ده که وم و دوی
چوار پینج کاتر میتر خه به رم ده بیته وه و ده بینم ئاسه واری دوگمه کان
به رۆخساری شه که تمه وه ده رچوو.

ئه م شیتیهی که نه زموونی ده که م، تا دیت خراپتر ده بیت، وهلی
خو ناشتوانم جله وی بگرم. که باس دیته سه ر نووسین، جله وی خوم
پن ناگیریت، به ده م نووسینه وه هیزیکی شاراو ده مجوولینیت و زور
بوهیمییانه لیده خورم و شه رمیشی لی ناکه م، چونکه هه میشه بروام و
بووه که سرووشی نووسین جگه له باریکی جادویی هیچی تر نییه.
نووسه ره کان کومه لیک مروقی جادولینکراون و هر که سیش جادوی
نووسینی لی بکریت، هیچ نزا و چاره سه ریک دادی نادات.

بیتام خووم به موسیقا و نه ده به وه گرتوو و به هونه ریکی
جوانیان ده بینم، بهس تیناگه م بو هه ردووکیان له یه ک کاتدا میشکم
داگیر ده که ن. که ده نووسم، به سه ر سه رمه وه نۆته موسیقییه کان سه ما
ده که ن، کاتیکیش ده ژهنم، گرکانی بیرکردنه وه کانم ده ته قیته وه و تهنیا
کاتیک هیور ده بیته وه که بیرکردنه وه کانم له شیتوهی مره که بدا
ده پزین.

سه رباری «شوپانیست» یم و نه و ریز و دلسوزیهی که بو
شوپانی مه زنم هه یه، به م دواپیانه مه یلم چوو ته سه ر ئاوازه
خوره لاتیه کان. جگه له م ئاوازانه، عه ره ب نه یتوانی و ناشتوانیت

ئاوازگەلى وەھا ئەويندارانە بىئافرىنىت. بەلى، جگە لەم ئاوازانە! ھەز بە دەنگى عود و قانوون^۱ دەكەم، شىعەرە ئەندەلووسىيەكان، ئاوازە نەھاوندىيەكان^۲، نۆتە شەمسىيەكان. دوور لە كەشى باغ و ھاپىن و موزارت و بىتھوڧن، دوور لە شۇپانى مەزنىم.

نازانم كە داخۇ ئەم مەيلە بەتىنەم ئامازەيەكى ترسناكە يان نا، بەلام بەم دواييانە سىل لە ھەموو ئەو شىتەنە دەكەمەو كە بە ھەرەبىوون و پۇژھەلاتىبوونى خۇممەو دەمبەسىتتەو، دواچار مۇسقىقا شوناس و رەگورپىشەيەكى نەتەوھىي نىيە، تەنانەت گەر بىدەينە پال خاك ياخود رەچەلەكىكىش. كەوايە بۇ زىرەم لە مۇسقىقاي پۇژھەلاتى كردووە، وەك بلىيت دەترسىم سەرم بە قوردا بكات و بمباتەو سەر خوشەويستىيەك كە پىم وايە بە تەواوى رەگورپىشەيم لە دلمدا ھەلكىشاوہ؟

ھەز لە «ئەي ساقى» ئىبن زوھر^۳ دەكەم، «بارانت بۇ بارى» ئىبن خەتىب^۴، لەگەل «كە دەستى كرده لەنجەولار» كە ھىشتا نازانرى ھى كىيە.

۱. قانوون: ئامىرىكى مۇسقىقى ژىندارى پۇژھەلاتىيە و بە باوكى ھەموو ئامىزە مۇسقىقىيە ھەرەبىيەكانى تر دادەنرىت. «و. ك»

۲. جۆرە ئاوازيكى پۇژھەلاتىن، بۇ ھەردوو جۆرى گۇرانىي خەفەتبار و شادىيەن دەست دەدەن. ئەم جۆرە ئاوازە بە ناوى شارى نەھاوندى ئىرانەو نە نراوہ. «و. ك»

۳. ئىبن زوھر (۱۰۹۴-۱۱۶۲) فىزيازان، نەشتەركار و شاعىرىكى ھەرەب بوو، لە شارى ئىشپىلىيە لە دايك بوو، لەگەل ھەردوو زانا ئىبن روشد و ئىبن توفەيل، باشترىن پزىشك و زاناي سەردەمى خۇي بوو. «و. ك»

۴. ئىبن خەتىب (۱۳۱۳-۱۳۷۴): نووسەر، مېژووناس، فىزيازان، شاعىر، سىياسىيەكى ھەرەب بوو، لە ئىسپانىا لە دايك بوو و لە ولاتى مەغرىب كۆچى دوايى كردووە. زۆربەي شىعەرەكانى بەسەر دىوارى كۆشكى سوورى غەرناتەو ھەلگۇلراون. «و. ك»

بیری موسیقای خەفەتبار، قەسیدە پۇرچانییەکان، شیعەری عێرفانی
و ماجن^۱ دەکەم، ئارەزووی شەوانی بەزمورەزمی عەرەبی لە کەللە
داوم کە لە یەک کاتدا هەم پر لە هەستوخوستن، هەم زۆریش
خەمگین.

عەرەبەکان گەلیک نەگبەتن، چونکە شتیک لە خاک و میژوووەکەیان،
هەرچەند هەولی سەرینەوێ بەدەن، هەر تیاپانسا دەمینیتەوێ.
عەرەبگەراییی نەخۆشییەکی بۆماوێیە و چارەسەری نییە، نەخۆشییەکی
کە لە هەر کۆی بین و بۆ هەر کۆی بچین، وەک سەییەر پیمانەوێ
نووساوە. تەنانەت گەر بمانەوێت و هەول و تەقەللاشی بۆ بەدەین،
ناتوانین لە کۆل خۆمانی بکەینەوێ.

موسیقای عەرەبی جۆرە جادوویەکە کە مەزەق ناتوانیت لێ تێگات
و جیگرەوێشی نییە. منیش پیاویکم کە تەنیا و تەنیا جادوی هونەر
کارم تی دەکات.

هەندیک پارچەموسیقای هەن، پەلکێشی ئەودو گەردوونم دەکەن.
هەندیک پارچە هەن، بێ چەندوچۆن بەرزەخین، چونکە کە گۆنیان بۆ
دەگریت، هەست دەکەیت لە مەوداگەلیکی بیکۆتادا گێرت خواردوو.

هەندیک پارچە دلمان دەبەن، دەمانمرینن و گیانمان بە بەردا
دەکەنەوێ! بیرمە یەکەم جار کە گویم لە ڕێگەی ئاوریشمی کیتارو^۲
گرت، بە رادەیهک بۆنوبەرامە ی عێرفانی بە شەووەکەمدا پێژاند کە

---

^۱ جۆرە شیعەریکە تییدا شاعیر وەسفی دلدەرەکە ی دەکا. غەزەلی ماجن دەبی بە دوو
بەشەوێ: غەزەلی خاوین، غەزەلی پرووت. غەزەلی خاوین ئەوێ شاعیر بێ ناوھێنان
و وەسفکردنی ئەندامەکانی جەستە ی یار، بە دلدەرەکەیدا هەل بەدا، بەلام لە غەزەلی
پرووتدا، شاعیر سل لە هیچ ناکاتەوێ و بە ئاشکرا و بە شیوەیهکی ئیرونیکی وەسفی
جەستە ی یارەکە ی دەکا. «و. ک»

^۲ Silk Road: ڕێگەی ئاوریشمی گۆرانییەکە لە لایەن کیتاروی هونەرمانەندی
یابانییەوێ لە سالی ۱۹۸۱دا بلاو بوووەوێ. «و. ک»

خستیمیه گریان، ئەو شەووە هەستەم کرد رەقیعم^۱ تێهەرانداوە، جا به
قەیدووم و مارووم و ئەرفلۆن و هەیفووف و عەرروس و ئەفەند
عەجمائیشدا تێهەریم، سویند دەخۆم ئەو شەووە هەستەم کرد هەر
حەوت تەبەقەکەی ئاسمانم بربووە، هەر حەوتی!

ئێستەش بە هەمان ئارەزوو و پێویستی رۆحییەوه، گوی لە
رێگەی ئاوریشم دەگرم.

موسسقا حالەتیکە تێی ناگەین، نەخیز، تێی ناگەین! حالەتیکە تێیدا
دەکریت هەست بە هەموو ئەو شتەکانە بکەین کە دەشتیت هەستیان بێ
بکریت. موسسقا لە هەموو شتیکی ساختە دامان دەمالیت، ساختەکاری
و گزی و نمایشی درۆیینەمان لە گۆل دەکاتەوه. کتومت وەک
نووسین، موسسقاش حالەتیکە ئافرانندی مرقودوستییە، چونکە دانانی
پارچەموسسقاش وەک نووسینی کتیب وایە، لە هەردوو بارەکەدا
پێویستە لەگەڵ خۆتدا پێک بێیتەوه و جیا لە خۆت، هەموو شتێک وەلا
بنییت. دەبییت رۆحت لە زیندانی جەستەت ئازاد بکەیت، تا ئەو کاتەی
بەرز دەبییتەوه و دەبییه هەلم! ئیدی ئەوکات شکودار دەبییت و جگە لە
شکوداری، شتیکی تەرت بە نسیب نابیت!

ئەویش وەک منە! نەخۆشی موسسقایە.

رۆژنکیان هەموو پارچە بلاوکراوەکانی ئەندری رییۆ^۲ موسسقای
مەزنی هۆلەندیم بە دیاری پێشکەش کرد، چونکە دەمزانی حەزی لە
کەمانچەیه. شەووەکەی پێکەوه دانیششتبووین، عەزییەیهکی سەپی
پۆشیبوو و دەتگوت بووکیکی تاجلەسەرە، لەسەر میزی نانخواردن

---

^۱ رەقیع یەكەم تەبەقە ئاسمانە، بە شوێنیشیدا تەبەقەکانی ئەر دین کە بریتین لە
قەیدووم، مارووم، ئەرفلۆن، هەیفووف، عەرروس، عەجما، «و.ک»

^۲ Andre Rieu (۱۹۴۹-۱۹۷۵): ئەندری رییۆ، کەمانچەژەنیکی بەناوبانگی
هۆلەندییە. زیاتر لە ژەنی ئاوازی والتزدا بەناوبانگە و لەگەڵ یۆهان شستراوس
هەولیان دا لە رێی گەشتی کونسیرتییهوه والتز بە دنیا بناسێن. «و.ک»

بووین و به شسویازیک که شسپاو نه بوو مروف لیواران زهیتوون و
پهیری یی بخوات، به چه تال و چه قو زهیتوون و پهیری سسپیمان
دهوارد و به بیده نگیه کی سهیره وه، گویمان یو پارچه یه کی شوپان
شل کردبوو.

گوئی:

- پارچه یه کی جوانه!

لیم پرسى:

- ده زانی هی کییه؟

بی نه وهی ته ماشام بکات، خهنده یه کی کرد و وهلامی دامه وه:
nocturne in c sharp minor by chopin.

سه راسیمه بووم و کونجکولی وروژاندم! هیچ شتیک شان له
شانی ئافره تیک نادات که عاشقی موسیقایه و لئی تیده گات و، رهنگه
بشیئا فرینیت! بگره هیچ شتیک ناگات به توزی پیی ئافره تیکدا که
پارچه کانی شوپان ده ناسیته وه و ده زانیت که به چ نۆته یه کی موسیقی
ژهن دراون.

گوتم:

- یه کهم جار که چاوم پیت کهوت، که مانچه یه کت له پشت نابوو!

- چه زت له که مانچه نییه؟

- چه زم له نه یه!

ئاماژهی به په نجه کانی ده ستم دا و گوئی:

- نه ی پیا نو؟!

زیره کییه که ی خهنده یه کی له سه ر لیوم نه خشاند، هه ستمه وه و
به ره و کتیبخانه کهم که و تمه ری و پرسیم:

— به هر حال، زورده می که دیاریه کم بو هیناوی، به لام هه موو جار
بیرم ده چی بته می! با بلین بهر له وهی بته می، جیم ده میلی.

به گالت وه گوتی:

— رهنگه تا دهگه ریته وه من لیره نه مابم!

دیاریه کهیم هینا. نهو دیاریه ی که چندان ههفته له ناسر
کتیخانه که دا چاوه ری نهو بووه بمینته وه و بیبات. هیچم نه گوت
هه ر وا له بهرده میدا دامنا و چوومه وه سهر کورسیه کهم.

که سنووقی دیاریه که ی کرده وه، بر وکانی به سه رسامیه وه
هه لبرین و تاسه مه ندانه که وته هه لدانه وهی نه لبوومه کانی نه ندری ریو.
— نه ندری ریو.

— وای بو چووم ههزت له والتز بی.

— بوچی به دیاریکراوی والتز؟

— پوژیکیان که گویمان له «شه وانی نه نهس له قیه نا» دهگرت
گوتت که ههزت لهو جووره موسیقایه یه، ئی که سیش هینده ی نه ندری
ریو له والتزدا شارهزا نییه.

— چیی تریشم به دله؟

— نه ی تو دهزانی که من کیم به دله؟

— مممم، شوپان، قولتیر، فه یرووز، دهرویش، فرانک سیناترا! بیتلز،
چای ئینگیزی، بلووسه کانی رالف لورین، قاتی نه رمه نی!

---

۱. گورانیه کی عه ره بییه، نه حمه د رامی ده که کی نووسیوه، فه ریډ نه ترهش ناواری
بو داناوه و نه سمه هانیش له فیلمی «عیشق و توله» دا گوتوویه تی. «و. ک»
۲. Frank Sinatra (۱۹۱۵-۱۹۹۸): فرانچیس نه لیرت سیناترا گورانیه یز و نه کتریک
به ناوبانگی نه مریکیه. خیزانه که ی نیئالی بوون و نهوکات و مک په نابهر چووبونه
نه مریکا، به لام خوی له نیو جیرسی له دایک بووه. به کیک له دیارترین ناوکه کی سالانی

- به هر حال، زورده منگه دیارییه کم بو هیناوی، به لام هه مورو جار
بیرم ده چی بته من! با بلین بهر له وهی بته من، جیم ده هیللی

به گالتوه گوئی!

- رنگه تا ده گرتیه وه من لیره نه مابم!

دیارییه کهیم هینا، نهو دیارییهی که چندان ههفته له لاس
کتیبخانه که دا چاره دینی نهو بووه بمینیه وه و بییات، هیم نه کرد
هر وا له بهرده میدا دامنا و چوومه وه سهر کورسییه کهم.

که سنووقی دیارییه کهی کرده وه، برۆکانیی به سه رسامیه وه
هه لبرین و تاسه مه ندانه که وته هه لدانه وهی نه لبوومه گانی نه ندیری ریو.

- نه ندیری ریو.

- وای بو چووم حهزت له والتز بی.

- بوچی به دیاریکراوی والتز؟

- رۆژنکیان که گویمان له «شهوانی نه نهس له قییه نا» ده گرت
گوت که حهزت لهو جوهره موسیقاییه، ئی که سیش هیندهی نه ندیری
ریو له والتزدا شارهزا نییه.

- چی تریشم به دله؟

- نهی تو ده زانی که من کیم به دله؟

- ممم، شوپان، فۆلتیر، فه یرووز، ده رویش، فرانک سیناترا، بیتزا،

چای ئینگیزی، بلووسه گانی رالف لورین، قاتی نه رمه نی!

---

۱. گورانییه کی عه ره بییه، نه حمه د راسی ده که کی نووسیه وه، فه رید نه ترهش ناواری
بو داناه و نه سمه هانیش له فیلمی «عیشق و توله» دا گو توویه تی، «و. ک»
Frank Sinatra (۱۹۱۵-۱۹۹۸): فرانچیس نه لیرت سیناترا گورانییژ و نه کتیرین
به ناویانگی نه امریکیه. خیزانه کهی نیسالی بوون و نهو کات وک په لاسه جوهره
نه امریکا، به لام خوی له نیو جیرسی له دایک بووه. په کتیک له دیارترین ناو مکتبی سالامی

پیکه سیم و گوتم:

- به چله کانددا که راوی؟

- شتیکی له و بابیه ته!

- که وایه تو دزی!

خه ندهیه کی ماناداری کرد و گوتم:

- چیی تریش؟

نانیشکم دادا و چه ناگه م خسته ناو له پی ده ستمه وه و گوتم:
«بوست! م، که مانچه ده ژهنی، نویژیک ده که ی که من سه ری لی
دهرناگه م، هه زت له سه عدوون جابره، عیراقییت و بروات به
فلسفه ی نیچه هه یه.»

- چیی تریش؟

- پیغه مبه ریشی!

بروی بهرز کرده وه و گوتم:

- پیغه مبه ری گومان؟

- پیغه مبه ری عیشق و ئیلهام و یه قین.

- ژنبازیکی تاکت نییه!

پی وایه ژنبازیکی لیها تووم، به لام نازانی که خوی چه نده له
هینانی به خته وه ری و هیوا و خوشیدا شاره زایه، بیناگایه له وه ی که
چه نده وام لی دهکا هه ست به ژیان بکه م، من تاسه داری ژیانم و به

۱۹۲۰ و ۱۹۵۰ یوو و بین گومان گورانییه مکتبی، له یو فروشتترین گورانییه مکتبی نهوکت
هات به جوری که تریکه ی ۱۵۰ ملیون دانهمان لی فروشراوه. «و.ک»

هموو بووننهوه باووشم پيدا كړېدو، وېلى سهرباري قاليووننهوه
تپيدا، برسي و تېووي هموو چېرېمگانيم.

زورېك پېيان وايه قوليووننهوه له شتيكدا، وا دهكات كهسهكه له
شسته وهرمن بېت، بهلام من پېم وايه قوليووننهوه و تېروون هم
پاسايېك ناپانگريتهوه و مهرچ نپيه هردووگان به پېك نه انجام بگان
چونكه چه مكي چېر زور لهوه نالوزتوه كه پيري لي دهكه پنهوه.

نپيه له ربي هپتانه پي نهو شتهوه ي كه حه زمان لپيه و شه پداين
ناگه پې به چېر، بهلكه هه نديك جار چېر له به ده سستنه هپتانه پايه ل
همان كاتپشدا به راستگه ران و گه پشتن به شتيك، چېر و خوشي
خوي هپه، چه مكي چېر هپنده نالوزه كه سس نووي ناگاپيل
نپده په رېت.

سهر له پتويستپيه كانم دهر ناگم، نازانم بوچي مهيلم بهر
هه نديك چېر ده پيت و سهرېشم بو هه نديكي تر ده خووريت كه ته پيا
و ته پيا من عودالپانم، دواچار من پياوېكم كه پيروكه كتوپرانه كان
ناره زووه له ناكاهه كان و نهو چېرانه ي كه ناكريت له گرنگي و
ره گوريشه كه يان تپيگه يت، جله ويان گر تووم.

بهلام سهرباري همووي، له سهر چلي پير كړدنهوه و گروني
هسته كاندا، بهو ناگم، هه نهوه كه بي هوكار شورش بهر يا دهكات
هه نهو پشه كه دواي شسورشسي نوورهي و حاله نيكې كتوپري
شيتوكه پي، داده ساكيت و له هوكاره كشي تپناگم.

نازانم، تو بليت شتيكي زكماكي بيت كه پياوان حهز لهو نافرته
نامويانه دهكهن كه له خويان ناچن، يان نهوه تا شتيكي تر بهر نهو
نافرته تانه ي كه نازانين چپيان له سهر دايه و خوشيان نازانين كه چپان
دهويت، پالمان پيوه ده نيت.

پیاوان پیاوان وایه زور له ئافره‌تان زیره‌کترن، که چی نه‌وه هه‌ر
پیاوانن که هه‌رگیز له دونیای ئافره‌تان تیناگه‌ن. من، هه‌رچه‌ند
ئالوژیش بیت، به‌لام لای نیر هه‌ر ئاستی ژیری نزمتره‌ و، ته‌نانه‌ت له
جیهانی ئاژه‌له‌کانیشدا سرووشتی نیره‌کان شتیکی وای له سرووشتی
مروغه‌ نیره‌کان نه‌گه‌راوه‌ته‌وه‌.

جارجاره‌ بیر له جیاوازی پیاوسالاری و نیری خۆم ده‌که‌مه‌وه‌.
پیاوسالاری و نیری، مشتومریکه‌ که له دونیای رۆژه‌لاتدا نابریته‌وه‌،
به‌ تایبته‌ لای ئه‌و عه‌ره‌بانیه‌ی که به‌ شیوه‌یه‌کی وه‌همی
«پیاوسالاری» یان گه‌وره‌ کردوه‌.

له‌و سالانه‌دا داواکاریی دامه‌زراندنی نووسه‌ری نویم له‌ رۆژنامه‌دا
پێ گه‌یشته‌. پێشنیاره‌که‌ له‌ لایه‌ن جیهاده‌وه‌ بوو، چونکه‌ هه‌میشه‌ له‌
هه‌لبژاردنی لاوه‌ به‌هه‌ره‌داره‌کاندا متمانه‌م پێ ده‌کات. داواکارییه‌کی
خسته‌ به‌رده‌م که‌ کۆمه‌لیک وتاری له‌گه‌ل بوو که‌ ده‌بوو بیانخوینمه‌وه‌.

له‌ کاتی خویندنه‌وه‌ی نموونه‌ی داواکارییه‌کیاندا که‌ نووسه‌ریک
ئاماده‌ی کردبوو، بینیم ئاماژه‌ی راست له‌و خانه‌ی ره‌گه‌زه‌ دراوه‌ که
نیر و من له‌ یه‌ک جیا ده‌کاته‌وه‌ و له‌سه‌ری نووسیوه‌ «پیاو»، ئه‌مه‌ش
سه‌راسیمه‌ی کردم. ئه‌م وشه‌یه‌ی که‌ نه‌مه‌ه‌زانی نووسه‌ر له‌ رێیه‌وه‌
ویستووویه‌تی چ په‌یامیک بگه‌یه‌نیت، منی تاساند. ئاخ‌ریانی چی
ره‌گه‌زت «نیر»! ئه‌وی رۆژی، هه‌ولم دا شیوه‌ی نووسه‌ره‌که‌ وینا
بکه‌م، چونکه‌ وینه‌ی که‌سیی خۆی له‌گه‌ل ژیا‌ننامه‌که‌یدا نه‌ناردبوو،
وه‌ک بلیت نیری‌تییه‌که‌ی، له‌بری هه‌موو شتیکی تر بیت.

که‌ چاوم پێی که‌وت، بۆ ئه‌و پیاوسالارییه‌ ده‌گه‌رام که‌ بانگه‌شه‌ی
بۆ ده‌کرد. بیرکردنه‌وه‌کانی شتیکی وایان تیدا نه‌بوو شانازییان پێوه
بکات، جه‌سته‌شی به‌هیز و که‌ته‌ نه‌بوو، لاویکی لاوازی کونه‌په‌رست
بوو. هه‌ست ده‌که‌م سه‌رچاوی نیرسالارییه‌که‌شی هه‌ر ئه‌م بیرکردنه‌وه‌
ه‌زیوانه‌ بوو.

که له ژورې کتبخانه کم چووه دهر، نهو پارچه کاغذم بیر
کهوتووه که دلدارم کم بوی نووسیدووم. نهو چه کمه چه بهم کردووه
که تاییت بوو بهو نامانې که ومختیک له شوقه که دا چاومان به یکه
دکموت بوی چی دهمیشتم. نووسینی سهر کاغذم کم خویندووه
روحم به بهر یا کرا و پیش تو به ناگا هاتم. نه م به یانیه بیان له ژباندا
پیشست که وتم. جا پیش نه وهی چاوانت هالینې. ده چم و ده ست به
ژبان دکم کم. به یانیت باش نهی دواهمین پیاوی به ریز!

دواهمین پیاوی به ریز!

کی پی و تووه من دواهمین پیاوی به ریزم! من نه دواهمینم. نه
یه کم. نه سلن هر له پیاوه به ریزه کان نیم. پیاویکم نه بلکی به
نیرووتی خوی هیه، نه خوشی پیته وه هلدکه شیت. که وایه بچی
سووره له سهر نه وهی بیرم بینیته وه؟ پیم راده بویریت، یاخود نه
جوریکه له پیاهلان، یان دهیه ویت له نیریتیه به ریزانه کم رامینم!

نهویش وهک من به تاسه ی ژبانته وهیه، نیتر بو دهیه ویت ژبان له
من بستیت و منیش له ژبان؟ بچی ده مگوریت و چونچونی بهم
هموو به قینه وه ده مخاته گیزاوی گومانته وه؟

هموو به ره به یانیک که پیکه وهین، پیش من هه ناسه ی ژبان
هلدکه مژیت، وهک بلیت له وه بقرسیت ژبان له روحی دور بکه ویتوه
منیش هموو روژ نابهلان به ناگا دیم، وهک نه وهی روحی ته نه لم
له وه بقرسیت که بگه ریته وه جه ستم و تیدا نیشته چی بیته وه.

هرچند سه و داسه ری ژبانم، وهلی شه که تیشتم دهکات.

ژبان مه ته له کومه لیک لیکه وونی جیاوازی دژبه په که کتبخانه
وهک یکه ده یگوزهرین. هر یکه مان چیروکیکی تاییت به خوی
هیه که له چیروکی نه وانی تر ده جیت و له هه مان کاتیشدا لیل
جیاوازه. یکه چیروک هموو مان کو دهکاته وه، وهلی به وره کارم

جیساوازهوه، وردەکارییه کهم تا زور جیساوازهکان وا دهکن
پیرۆکهکانمان جیساواز بن، دواجار ژیاښ وەک نهیتیهک دههیتیهوه
وهرگیز پهی پهی نابهن.

من و ئەو، خەوئین یان رۆمان؟ خەوئینکین و فریشتەکان سازیان
داوه، یاخود رۆمانیک که ناڤاگی من نووسیویهتی!

جاریکیان لێ پرسیم:

- گەر وای دانئین مرقوف نیم، ئایا دهتوانین پێکهوه بهردهوام بین؟

- بێ گومان!

- چونچونی؟

- هەر بهو جۆرهی که ههتیبه^۱ عل^۱ باوهری پهی ههبوو، یان ئەوئا
چارهسهریک دههوزینهوه، یان خۆمان چارهسهریک دروست دهکین.

خهندهیهکی کرد:

- هانیبال! بروات به خورافهی هانیبال ههیه؟

- ههتیبه عل خورافه نییه!

- بهس له بهر ئەوهی قرتاجیهکی^۲ رۆژههلاتیه؟

---

۱. هانیبال یاخود ههتیبه عل: رابهریکی سهربازی قرتاجیی سهر به خیزاتیکی فینیقی
بووه. داهیتانی زوری له یواری سهربازیدا کردووه و تا ئێستەش کهک له ههتیک
له نهخشه و فیلوته له که و داهیتانهکانی دهیبنریت. هانیبال ههموو ههولیکی خویی
خسته گهر تا کوو رۆما داگیر بکات و ناوی خوی وەک نهفسانهیهک له میژوودا
بهیلتیهوه. بهشیکی زوری ولاتی ئیتالیا داگیر دهکات و نزیکه ۱۵ سال که ماروی
رۆما دهوات. تۆرمان شوارزکوفی جهنهرالی ئەمریکی دهلیت: له جهنگی گنجهلروکی
بیاباندا، له ههموو کهس زیاتر سوودم له تهکنیکهکانی هانیبال وهرگرت. «و. که»
۲. شارسستاتییهت و ئیمپراتورییهتیک بووه که فهرماندهوایی ناوچهکانی دهریای
ناوینی کردووه. دهستی بهسهر ئەو جیانهدا گرتووه که پیشتر فینیقییهکانی لێ

ناتوانیت بمانخاته پیکه نین، خه یاله ناماقووله کانی عیشقمان بیر دینه وه
و پیده کهین.

عیشقی راسته قینه ئه وه یه که سه رباری هه موو شت، زهرده یه که
به سه ر لیومانه وه بنه خشیتیت. هه رچه ند یادگاریی ئه م عیشقه به سوئی
بیئت، هه رچه ند خه مین و تال بیئت، به چاوپوشین له وهش که چون
کوتایی هاتووه، هه ر ئه م خوشه ویستییه که ویرای برین و
قه تماخه به ستنی زامه کانمان، بزه دهخاته سه ر لیومان و وامان لی دهکا
پیکه نین.

به لام زور جار ژیان ناچارمان دهکات بژارده تاله کان هه لبرترین و
به دم ئازاره وه بنالینین.

له ژیاندا زوو زوو له م ته نگزه یه وه ده گلین: ئه وهیش که ئه م
حاله تی «ته نگزه» یه له ناخماندا جیی ده هیلیت، بیری بیری لاناچیت و
به چاوپوشین له وهی که چه نیک کاتی به سه ردا رویشتووه، تا ئه بهر
زیندوو و خویناوی و هه وکردوو ده میتیه وه. ئه م حاله تانه هینده
زووخاو به دلماندا ده کهن که رو حمان له تاو ئازار خه ریکه شق بیات.
دانی پیدا ده نیم له کاتی خه فه تخواردندا لاواز ده بم. هیزم له بهر
ده بریت و ماسوولکه کانی دلم خاو ده بنه وه، زمانم لال ده بیئت و
بیرکردنه وه کانم سر ده بن. زور له مه ده ترسم، چونکه تا راده ی مردن
که مژه م دهکات.

دایم بیر ده که مه وه که ئایا شایه نی ئه و هه موو خه م و په ژاره یه م!
بیر ده که مه وه تو بلیت خودا له پای شتیک که لی تیناگه م، یان
شتانیک که لیان تیناگه م، سزام بدات! به لام خو تیناگه م، که وایه چون
بریار له سه ر شتیک بده م که لی تینه گه م!

هه ندیک جار هه ست ده که م خودا ته نیا له پای رهفتاره کانم سزام
نادات، به لکه له پای بیرکردنه وه و هه ست و هه موو ئه و شتانه ی که

خۆشەم دەوین و ئەوانەش که خۆشەم ناوین. بەلام خۆ خودا لەو
دادپەرورترە. ئەی کهوایە بۆ جاروبار ئەم هەستە سەرم تێ دەکات!

دەلێن تاریکترین کاتژمێرەکانی ڕۆژ هەر ئەوانەن که لە
خۆرەلاتنەو نزیکن، بەلام کاتژمێرە نووتەکهکانی من بەردەوام توول
دەکێشن و ئەو گزنگەش که چاوەرێم، هیشتا که زۆر دوورە. نه
تاریکیەک ڕەویەو و نه پرشنگیکیش سەری دەرھینا و ترسیشم
لەوێ که هەر وا دیلی شەو نووتەکهکان بم و لە چاوەروانی گزنگدا
بمێنەو، بڕستی بڕیوم. هەر وەک گەرانیەو ئەو که کەس تێ
ناگات. که گەرانبوو، نامەیهکی لەسەر قەنەفهێ «شوقەکه مان» بۆ
جێ هیشتبووم. به پەنجەگەلیکی تامەزرۆو کاغەزەکه م ڕاکێشا و
دەستخەتە جوانەکهیم بەرچاو کەوت که نووسیوی ئەحلام
موسڵەغانمی دەلی: ئەو شتانەێ که لاما ئەزیزن دەیاننووسینەو،
نەک ئەوێ بیانلێن، چونکه نووسین دانپێدانانیکی بێدەنگە. منیش
دانی پێدا دەنیم که زۆر بیرم کردی، یەک دەبینین!

(یەک دەبینین! یانی چی یەک دەبینین، کهی یەک دەبینین؟! و
دەزانیت تا سەر من لەم چاوشارکێی سووسەکردنە بەردەوام دەبم و
پشوو درێژیم کوتایی نایەت؟)

چیژ لەو دەبینیت پەيوەندییەکه مان هەر وا تەمومژاوی بمینیتەو؟
وێک ئافرەتانی تر سل لە شاراوێی ناکاتەو؟ یانی هەر بەوێندە
قایلە؟

لە ماوێ دوو دەیهی ڕابردوودا، هەمیشە هەستم دەکرد
هاوسەرگری جۆریکه لە جۆرەکانی کۆیلایهتی، وێک حالەتێکی
نەگبەتی خۆخووانە، باریکی مازوخیانە، بگرە تا سەرئێسقان
مازوخیانە لێم دەروانی.

سهیره، له وهتهی نیشتمانم جی هیشتووه بیرم له هاوسهرگری نه کردووه ته وه، ویرای ناسینی سه دان کچ، ههرگیز پوژیک له پوژان که لکه لهی هاوسهرگری له گهل یه کیکیاندا، له سههری نه دام، به لام دلداره کهم هه موو سو سه کانمی لنگاو قووچ کردنه وه و سههرله بهری ئاره زووه کانی گوریم. ئه وه تا ئاره زووی خانه یه کی «راسه قینه» ده کهم که هه ردوو کمان کو بکاته وه، ده رگه یه ک که له کاتی گه رانه وه مدا بوم بکریته وه. ده مه ویت به یانیان که ته خته خه وه کهم جی ده هیلم، بیینم ئه و خه وتووه و دلنیا بم که له کاتی گه رانه وه مدا له وی ده بیینمه وه و ده سته ردارم نابیت، یان بروا.

به س عیشق پال به ئیمه ی «مروقدوست» — وه ده نیت که ده سته ردارمی هه موو شتیک بین. به لی له پیناو ئه و که سه، یا خود ئه و شته دا که خوشمان ده ویت، واز له دارو به رد بهین. که نیشتمانم جی هیشت، خیزانه که شمم جی هیشت و بی هیچ په شیمانی و ئاوردانه وه یه ک هه موو داویکی وابه سته ییم به وان وه پچراند. بویه ئه م کاره م کرد، چونکه چیت نه خوشم له خوم ده هات، نه له وان هه که خوشم ده ویستن. کچیکم خوش ویست و نه متوانی به دهستی بهینم، ئیدی نه شتیک مایه وه خه فته تی بو بخوم، نه شتیکیش که بکریته له دهستی بدهم، به لام بیر ده که مه وه که ئه ی ئه گه ر کاتی رویشتم دایکم له ژياندا بووایه، داخو ده مویرا بروم؟ ئایا وه ک هه موو ئه وان هه که له خوینی من بوون، ئه ویشم جی ده هیشت؟

من مروقیک بووم که باوکم ویرای هه موو به دکاری و خه وشه کانی، هه ر خوشم ده ویست، به لام ئه و په یوه ندیییه که کور به باوک وه ده به سته یته وه، وه ک ئه وه نییه که کور به دایکه وه ده به سته یته وه! هه میشه دایک گه وره ترین خالی لاوازی ژيانی پیاوه، با چه ندان ده یه ش بی ئه و که سه رویشته بیت، وه لی یادگاری دایک هه میشه به ئازاره! جا چ ئازاریکیش!

ئىستە نازانم باوكم له ژياندا ماوه يان نا! بهلام ئەو نامانەى كه له
كوټايى ستوونى هەفتەى رۆژنامەدا بۆ ئىمەيلە لاوهكيبهكم دىن، پىم
دەلێن كه هيشتا زىندوو. جنيو، نهفرەت، تۆمەت و گشت ئەو
هەرهشانەى كه لهلايهن كهسه نزيك و هاوئيشتيمانەكانمەوه پىم
دەگەن، هەموويان ئاماژە بەوه دەدەن كه هيشتا باوكم زىندوو. ئاخىر
گەر بمرديا، ئەوا له رپى نامەيهكى پر له رق و كينهوه، ئاگادار
دەكرامەوه.

بىر دەكهەمهوه باوكم دواى دوو دەيه له دوورپى منيش، هەر
پياويكى توند و كەللەرەقه و ئامادەيه لهپيناو راگرتنى دلى كۆمەلدا،
نزيكترين كهسى خۆى بكاته قوربانى. بهلام هەندىك جار بىر
دەكهەمهوه، سەرزەنشتي كى بكەم؟ ئەو، يان خۆم؟ ئەو بوو وازى له
كوپە لاوهكهى خۆى هينا كه هەموو ئاواتى ئەوه بوو هاوسەرگري
لهگەل خوشەويستەكهيدا بكات، يان ئەوه من بووم كه شەقيكم له
هەموو ئەو شتانه هەلدا كه بەوهوه دەيانبەستمەوه و بەمەش ناچارم
کرد دەستم لى بشواتەوه؟

دواى رۆيشتتم، هەرگيز رۆژيک له رۆژان باوكم دەستى
گەرانهوهى بۆ دريژ نهکردم، بەلكه به پيچەوانەوه، براكانم لى دانىشتن
و له ماوهى هەموو ئەو سالانهدا تەنيا ئيشيان ئەوه بوو نهفرەت و
جنيوهكاني باوكم له رپى كۆمەليک ئىمەيلەوه كه ليورپيژ بوون له كينه
و رق و شەرم لهوهى سەر بهوانم، بۆ من بنيرن. هەر ئەمەش واى
کرد هيندهى تر خۆم دوور بگرم، ياخى بىم و ئەوهندى تريس
دەستبەرداريان بىم.

له كۆمەلگەيهكى وادا، گەورەترين تاوان بەرانبەر خيزان و
خيلهكەت، ئەوهيه كه له پرسىكدا لىيان جياواز بيت. خوشەويستى
منيش بۆ لهيلا لادان بوو و بريارى هاوسەرگرييهكهشم گوناخىكى

گه وره. نه وه با هر باسی نووسین نه کهین که کوفریکه کهس لیمی قبول ناکات.

له کومه لگه یه کی هاوشیوهی نه وهی که لئی ده ژيام، گهر بته وی به نازادانه بنووسیت، خوت تووشی ته کفیرکردن و هه ره شه و لپرسینه وهی فهرمی و نافهرمی ده کهیت، هاوکات خوشت ده خه یته مه ترسییه وه! نووسین واته سه رکیشیکردن به ژیان و سه لامه تی و سه قامگیری و سامان و منداله وه. منیش سه رکیشیم به هه موویه وه کرد، چونکه نازاد بووم و خاوه نی شتیک نه بووم که پوژیک ترسی له ده ستدانییم هه بییت.

وا بزانی نیشتیما نم جی هیشت تا سزای خیزانه کهم بدهم، پیم وا بوو دووری من کاریکیان پی ده کات له په شیمانیدا بمرن، به لام پویشنتم وای کرد زیاتر رهد بکریمه وه، پویشنتنه کهم منی کرده سه رده سته ی گومراکان! نه وان جگه له پاریزگاریکردن له دابونه ریته کانی خیزان، شتیکی تریان نه کرد! نه و کاره به هه له و تاوانیکی مروخانه نازانن که به رانبه ریان کردم. له پیناو به رژه وهندی خیزاندا خویان لیم به ری کرد و، نه مهش بو پاساودانی کاره کهیان به سه، ته نانه ت گهر باجه کهشی به خوش به ختی و چاره نووس و به رژه وهندی من بدرییت.

نیسته چه نده رقم له و خیزانه یه، هیندهش به تاسه ی پیکه وه نانی دانه یه کم. وا بزانی هه رگیز پیشتر بیرم له هاوسه رگری نه کرد بو وه وه، چونکه نه مده ویست خیزانیک پیک به ینم و سته م له نه دامتیکیان بکه م، جا نه م سته مه به نه نقه ست بییت یان نا.

هه رگیز نه مزانی که چونچونی پیاوان هاوسه رگری ده کهن، چون ده ویرن مندالگه لیک بخه نه وه و ده ست و هه ربه نه چاره نووسیان (هه لبت گهر جله وی نه گرن). نازانی چون وهک غه ریزه یه کی مروخانه له م هه موو ویرانکارییه ده پروانن. هه رچه ند پیشتر بریارم دابوو

هاوسه رگری له گهل له یلادا بکه م، به لام نه و بریاره م هرگیز ئاقلان
نه بوو، به لکه بریاریکی سوزدارانه بوو که تهنیا به کومه لیک هستی
هرزانه و ناره زووی گرگرتوو پشتته ستوور بوو.

ئیسته ده زانم که گهر بگه ریمه وه نه و سه رده مه، هاوسه رگری
له گهل له یلا ناکه م، چونکه بریاری هاوسه رگریه که م کالفامانه و
خوشه ویستییه که شم ناشیانه بوو، له بهر نه وه ی یه که م نه زموونم بوو؛
نه زموونیک که به سه رچلی دهستی پی کرد و به قوربه سه ری کوتایی
هات، به لام نه مه به هیچ جوریک پاساوی نه و کار و قوربانیه
گهره یه نادات که خیزانه که م به منیان دا.

رؤژیکیان خویندمه وه زوهه یرهدین بابری^۱ ئیمپراتور که کوره که ی
نه خوشییه کی کوشنده ده گریت، له خودا ده پاریتته وه نه و به لایه له سه ر
کوره که ی لا بیات و بیخاته سه ر خوی. له خودا ده لالیتته وه کوره که ی
رزگار بکات و خوداش به دهم نزای پاشا مه زنه که ی مه غوله وه ده چیت.
کوره که ی به ته واوی باش ده بیتته وه و باوکه که نه خوش ده که ویت.
کاتیکیش دکتوره کان له سه رتاسه ری ئیمپراتورییه ته به رفراوانه که وه
دین تا کوو چاره سه ری بکه ن، بابر ناهیلیت هیچ که س چاره ی بکات و
بریاری ده دا کوره که ی که داوا ی له خودا کرد بوو تیماری بکات، نه جات
بدات و بی هیچ مله جیره یه ک خوی به دهستی مه رگه وه ده دات.

نه وی رؤژی بیرم له وه ده کرده وه که باوکی من و نه م ئیمپراتوره،
بارته قای ئاسمان و زه مین جیاوازییان هه یه. باوکم هرگیز مروقیکی

---

۱. زوهه یرهدین بابر (۱۴۸۳-۱۵۳۰): جیگره وه ی عومه ر شیخ میرزا و دامه زرینی
ده سه لاتی مه غولی هیندی بووه. له پال نه مه دا کومه له ی فه رمانره وایانی مه غولی
هیندی پیک هیناوه که نزیکه ی ۳۰۰ سال فه رمانره وایی نیمچه کیشوهری هیندییان
کردووه تا سالی ۱۸۵۷ موحه ممه د به هادوور شا که دوا هه مین ده سه لاتداری
مه غوله کان بوو، له لایه ن به ریتانییه کانه وه تیک ده شکینریت و نه مانیش کوتایی به
ده سه لاته که یان دیت. «و. ک»

مهزن نه بووه، پياويكي ئاسايي بووه و بر وای به دابونه ریت هه بووه،
توندا باوهشی به نه ریته کاندای کردووه و کومه لگهی په رستووه. نه له و
ساته دا که دهکرا له بهر چاومدا مه زنی خوی بنوینیت و له بهر خاتری
من به پرووی هه موواندا بوه سستیته وه، شه قیکی له باوکایه تی خوی
هه لدا و چوووه وه گه لی خیل و دهست له ناو دهستی نه وان به پرووی
مندا وه ستایه وه تا به خته وه ریم لی بستینیت.

به دریتایی سالانی رابردوو، بیرم له مه نه کردبووه وه، زور به دواي
نه وه دا نه چوووبووم که چی له نیوان من و باوکمدا پرووی دا، زور
سه ری خوم به وه وه نه ئیشاند که چیم له دواي خومه وه جی
هیشتووه. وام ده زانی هه موویم تیپه راندووه، به لام ده رکه وتنی
دلداره کهم، سه ری رابردوو و ئیسته یه کی به سوئی و شتی که له
ته لیس مه کانی داهاتووشی هه لدا یه وه. پروو توقووت خوم له بهردهم
نه م شه پۆلی ئیش و ئازاره دا بینیه وه و بوم ده رکه وت له و
رابردوو وه گلاوم که پیم وا بوو رزگارم بووه لی و به جیهیشتنی،
توانیومه لی هه لبیم.

(فیکتور هوگو ده لی: نیوهی ته مه نمان له چاوه پروانی نه واندا
به سه ره به بین که ده کریت خوشمان بوین و نیوه که ی تریشی له
مالئاواییکردنی نه وانیه که خوشمان ویستن. منیش نیوهی ته مه نم
چاوه پروانیم کرد، به س پیم وا نییه بتوانم نیوه که ی تری له
مالئاواییکردنیدا به سه ره به رم.)

قهت بیرم له وه نه ده کرده وه عیشق بهم جوړه به روکم بگریت،
نه بهم شیوه یه سه ره هه لبدات، هینده خیرا جی خوی بکاته وه و بهم
ئالوژی، دوودلی، چاوه پروانی و بیده نگییه وه رهگ دابکو تیت، وه لی
ئاخری بهم جوړه سه ری ده رهینا و نه زموونی دوورودریژی ژیان،
سالانی بیهووده، میژووی خه مه کانم و هه لسه نگاندنی هه موو جوړه
مروقی که و چه ندان ئافرهت، وام لی ده که ن بی سی و دوو کردن پروا

بکەم کە ئەمە خوشەوێستی راستەقینە ی ژیانمە و گەر بیدۆرینم، ئەوا خوشەوێستی ژیانیشم دەدۆرینم.

کە نامەکەیم خویندەو، هەستم کرد لەنیوان شادی و خەمدا، لەنیوان نائۆمیدی و ئۆمیددا تیا ماوم، هەستم کرد نە دەتوانم هەستەکانم دیاری بکەم، نە بیرکردنەوێکانم رێک بخەم، بیر و هەستەکانم بەسەر یەکدا دراوان، نە خالیکی راکر هەیه خۆمی پێو بگرم، نە خالیکی جێگیر کە تییدا بـسـرەووم، بەلام خۆم بە هیوای مانەویدا هەلواسی، لە شوقەکەدا ئۆقرەم گرت و چاوەروانیم کرد بباری... تا دەر کەوت!

ئێوارە ی ئەو پۆژە هات. کلیلەکە ی با دا و هاتە ژووری، منیش هەر وا لەسەر قەنەفەکە دانیشتبووم و چاوەرێ بووم. بە چاوانیکی درەوشاو و در و خرۆشاوێ لێ روانیم، بەلام من سەرباری گری تاسەم، هەلنەستامەوێ پیشوازی لێ بکەم و هەر وا بە بیدەنگی کەسیکی گەییکەری توورپەوێ کە دەیهوێت تۆلە بکاتەو، تەماشام کرد. لێم نزیک بووێ و لە بەردەمدا دانیشت، دیوانەکە ی مەحموود دەرویشی لە دەستدا دەرھێنا و بە دەستییهوێ گرت. سەری پەنجە ی شایەتمانی بە چەناگەمدا دەرھێنا و بە دەنگیک کە دەتگوت دەنگی بەسامی هاتنەخوارەوێ سرووشە، گوتی: «دەزانی ئەم بیدەنگیەت کیم بیر دینیتەو!»

بە تامەزرۆیی کەسیکی خۆبەزلزانەوێ لە سیمای ورد دەبوومەوێ و هیچم نەوت.

بە مەکر و نازەوێ بەردەوامی دایە قسەکانی: «جۆرج ئیلیەت دەلی، سۆزی خامۆش، جگە نیشانەیک لە نیشانەکانی خەفەت هیچی تر نییە.»

— پیت وایە سۆزم خامۆش بوو؟

- به لکه ههست به ئاگری سوژت دهکم، به رادهیهک که ویرای
خه مه کانت، خه ریکه بلیسه که ی لرفم ده دا!

- بو تاهه تایه ده مه ویی!

- هیچ کاممان بروامان به ئه به دییه ت نییه، ئیتر بوچی پیت وایه که
ئاره زووه کانت نه مر ده بن؟

هه ستامه وه و ئامیری ئاماده کردنی قاوه که م داگیرساند. چهند کلۆ
شه کریکم خسته کوپه که وه و ساردوسرانه پیم گوت:

- به هه رحال! جوړج ئیلیه ت ژنه نهک پیاو!

به توور ده ییه وه گوتی:

- جا چیه!

بی ئه وه ی ئاور بد ده مه وه گوتم:

- چیه که لیم دوور ده که وییه وه شیت ده بی؟

- توش که لات نه بووم، بیباک بووی؟

کوپه قاوه که م هه لگرت و له سه ر قه نه فه یه کی دوور له وه وه دانیشتم.

جا گوتم:

- بیزار بووم! له م هاتن و نه هاتنه بیواده یه ت بیزار بووم! بیزار
بووم له وه ی که به ئاره زووی خوت ده که رییه وه، له وه ی کتوپر ون
ده بی و ده ر ده که وییه وه.

- که می پیش ئیسته وتت که بو ئه به د منت ده وی! ئیسته ش ده لیی

بیزار بووی!

- له م یارییه بیزارم، له وه ی که چاودیریت بکه م و نه زانم کی و
کی نییت.

- ھەز دەكەي سەرکیشیم پیوه بکهی؟
 - بهلکه ھەز دەكەم له گەلتدا سەرکیشی بکهم.
 قوتووی جگەرەکانی دەر هینا، دانهیهکی پی کرد و بی ئهوهی
 ئاورم بو بداتهوه، به توورەییەکهوه کهوته مژلیدان.
 به جدیدیهتیکهوه پیم گوت:
 - من هوزامم!
 به سەر سوورمانهوه ئاوری دایهوه و گوتی:
 - چی؟
 منیش لیم پاته کردهوه:
 - هوزام! ناوم هوزامه.
 - خو من له دونیایهکی تردا نیم تا نهزانم تو کی!
 - له کهیهوه دهمناسی؟
 - له یهکهمین بهرکهوتنمانهوه.
 به گالتهوه پیم گوت:
 - کهوايه منت ناسی و ویستت بزانی چیم!
 - بهلکه دهمویست بزانی به شوین چیهوهی!
 - ئهی تو پیم نالی چیت و به شوین چیهوهی؟
 کهمی رووی وەرگیرا و به دهنگی نزم گوتی:
 - من ولادهم!
 خاو خاو یک پیتەکانم وتنهوه و دهمویست ناوهکهی بزانی:

- ولاده!

به شهرمیکی دلبرانه وه گوتی:

- بو وات ده زانی ناوم چیه؟

- له ئه قینی ولاده بترسه، سه رابیکه و بوت دهرکه وتوو،
برووسکه یه که و چه خماخه ده دا!

بزه یه که نه ده کرا بیشاریته وه، به سهر لیوییه وه گیرسایه وه:

- مهرج نییه که من ولاده بم، ئیتر تۆیش ئیبن زهیدوون^۱ بی!

پر به دل پیکه نیم و گوتم:

- نا من کوری عوسام و خه لکی دئییه کی ریازم.

دووهم جگهره ی داگیرساند و گوتی:

- من خه لکی لادییه کی عه ماره ی عیراقم.

خهنده یه کم کرد و وه لامم نه دایه وه. جا به رده وامی به قسه کانی دا:

- پیم وا نییه سه رسام بی به وه ی که خه لکی عیراقم!

- ئه م عه ماره یه ده که ویتته کوئوه؟

- نزیکه ئه حوازه.

- تو شیعییت؟

- سابییم!

---

۱. ئیبن زهیدوون (۱۰۰۳-۱۰۷۱): ئه بو وه لید بن ئه حمه د بن زهیدوون، نووسهر و شاعیریکی ئهنده لووسی بووه. زیاتر به هوی عیشقه که یه وه بو ولاده ی کچی موسته کفی ناوبانگی دهرکردوووه که شاراده ی ئهنده لووس و شاعیریکی عه ره ب بووه له سه رده می ئومه وییه کاندایه. «و. ک»

به سه سامییه وه پرسیم:

- سابی! -

گالته ئامیز و له هه مان کاتیشدا به هه یبه ته وه گوتی:

- دلنیا م که پیشتر چاوت به کچ یاخود کوریکی سابی نه که وتوو!

- راستییه که ی بروام نه ده کرد قهت چاوم به یه کیک بکه وی! چونکه
پیم وا بوو تا کوته را ماون!

- منیش به هه مان شیوه، پیم وا نییه بتوانم یه کیک بدوزمه وه، به
تایبته لیڤه.

- چون هاتییه ئیره؟

- تو چون هاتی منیش ئاوا.

- من رام کرد، له دهست خیزانه که م.

- منیش له دهست نیش تیمان رام کرد و لیڤه بوومه په نابهر، وا
دیاره هه ردوو کمان نه خیزانمان هه یه و نه نیش تیمان.

- که وایه هه ردوو کمان را کردووین.

- راستییه که ی ئیمه ده رکراوین هوزام، رامان نه کردوو. که سانی
وهک ئیمه هه لئایه ن، به لکه ده ر ده په رینرین.

خه نده یه ک به سهر لیومه وه بوو و لیی ورد ده بوومه وه. ناوه که م به
دهنگی ئه و زور خوش ده هاته گوی، هه سستم ده کرد یه که م جاره له
ژیانمدا گویم له ناوی خوم بیته. نه مده زانی ناوه کان هه سست و
سۆزیک و امان ده ده نی که چیژیش پی ناگات! هه سستم به عیشق
ده کرد که ده رژیته هه ناومه وه و ئه و مه و دایه ی که ئیمه ی له یه ک جیا
ده کرده وه، تا ده هات به رته سک و به رته سکت و به رته سکت ده بوومه وه،
تا ئه وه ی که نامینیت.

لئی پرسیم:

- بۆچی بیدەنگ بووی؟

- ھەست دەکەم عاشقت دەبم!

- لەوہ ناترسی کہ وەک تۆ نیم؟

- ئەہی عومەری بن رەبیعە نالی کہ دژیک جوانیی دژەکەہی تری

دەر دەخا!

- ھیچ جوانییەک لە جیاوازی ئاییندا نییە!

لیم پرسى:

- بروت بە ئایینەکەت ھەیە؟

- ئەوہ ئایینە کہ من لەوانی تر جیا دەکاتەوہ، کہوايە ھەمیشە

شتیک ھەیە کہ بە ئایینەکەممەوہ ببەستیتەوہ. ھەرچەند خوشم ناوی،

بەلام ریزپەرەم دەکا.

- کہوايە فیرم کہ.

- جا بۆ دەتەوی فیڕ بی؟

- چونکہ لای تۆ گرنگە!

خەندەہیەکی کرد و گوتی:

- بەلام ناتوانم فیرت کہم، چونکہ ئایینی سابئی بەس بۆ

سابئیەکانە.

- بەلام شتە سەرەکییەکانیم پی بلی ئافرەت، سەرەکییەکان!

- لە رۆژیکدا سی جار نوێژ دەکەین. نوێژەکەمان لە ھی

موسلمانانەوہ نزیکە، بەس کړنوش نابەین و لە کاتی نوێژدا ږوو

دەکەینە باکوور و ھەندیک ئایەتی کتیبە پیرۆزەکەمان دەخوینین.

هه موو ساليك سيوسي رور به روروو ده بين، به لام خومان له هه موو
شتيک ناگرينه وه! بيرو باوه رمان وهک هي موسلمانانه، زينا و کحول
و درو و ستهم حه رame و برو امان به قه زاوقه در و زيندوو بوونه وه و
به هه شت و دوزه خ هه يه.

— له نيو خوتاندا به مهندائي قسه ده کهن؟

— له مالي خوماندا به مهندائي قسه مان ده کرد تا بيرمان نه چيته وه،
چونکه باو کم باوه ردار بوو.

— باوه ردار!

— شيخيکه له شيخه کاني سابه.

به گالته وه له سهر قسه کاني روشت:

— به لام له و کاته وهی عه مارهم جي هيشتو وه، که سم نه ديوه به
مهندائي قسان بکا، رهنگه هي نه وه بي که نه سلان چاوم به سابييهک
نه که وتوو وه.

— کتييه که تان به مهندائي ده خوينيه وه؟

— که نزا ره بيا^۱ لا نييه و قه تيش نه مخويندوو وه ته وه، به لام به شي
نويزم لي له بهر کردوو وه. باو کم فيري کردم و نويزيش به مهندائي
ده خوينم.

— که وايه فيرم که! با بيته زماني هه ردوو کمان.

هه ستايه وه و له بالکوني شوقه که دا وه ستا، بي نه وهی لا بکاته وه
گوته:

---

۱. که نزا ره بيا Ginza Rabba: به زماني ثارامي واته گه نجينه مه زنه که. کتيبي
پيروي شوينکه تواني ثابيني سابي مهندائييه. له ۶۲ سوورته پيک ديت که له
نزيکه ي ۶۰۰ په ردا کو کراونه ته وه. «و. ک»

- باواز له هه مووی بیتین، خو گوتم که ئایینی سابئی ته نیا بو
سابئییه کانه و لام وایه جگه له خویان پیویست بکا که سی تر به
مهندائی قسه بکا، که وایه هر بیریشی لی مه که ره وه.
لی نزیك بوومه وه و گوتم:

- رهنگه منیش پیویستیم به و باوه رته بی، پیویستیم به باوه ریکه
تا کومان بکاته وه:

- جا کی وتوویه تی من باوه ردارم!

- چاوم لی بووه نویژت کردووه!

- من له بهر نه وه نویژت ناکه م که باوه ردارم، به لکه نویژت ده که م تا
په نایه کم هه بی.

- یانی چۆن؟

- پیویستم به په نایه که هوزام! شتیك که به هه له و گوناح و
ملکه چیه کانه وه بگه ریمه وه بوی! با رقیشم له ره گه زپه رستی ئایین
بی، به لام هه ز ناکه م ئافره تیکی هه لکه نراو بم.

- به لام به چاوپۆششین له رابردووت، هر شتیكت له باوه ر و
خوداترسی تیدایه!

- هر له یه که م بهر که وتنمانه وه پیم نه گوتی که قه سیده کان دهقی
پیرۆزن و کهس بوی نییه دهسکاری و مامه له یان پیوه بکا!

- لیم خوش ده بی، دلنای دلنایم که لیم خوش ده بی!

- گهر ده زانی چه نده رقم له ئایینه کانه هوزام، چه نده بیژ له
جیاوازییه کانیاں ده که مه وه! ئایینه کان واماں لی ده که ن له یه که نه چین،
هر ئایینیشه که له نیشتمان تارمان ده نی و نایه لی ئاره زوومه ندانه
نه و که سه هه لبرترین که خوشمان ده وی.

- له بهر ئه مه عيراقه جي هيشته؟

- من جيئ نه هيشته، دهه كرام! دهه مارگيري مني دهه كرد و خوشه ويستيه كه شمي له گوږ نا، ئيدي نه دهه تواني بي خوشه ويستي، به پرووي ئه م دهه كرانه دا بوه ستمه وه.

گويم له ولاده دهه گرت و هه ستم دهه كرد غيره دزه دهه كاته ناخمه وه، نازانم بو غيره م له قسه كاني كرد كه سه بهاره ت به رابردوويه كي دزيو بوون! چاك دهه زانم كه ئافره تيك له و ته مه نه دا، هينده جوان و جياواز و تايبه ت، ئه م هه موو ساله هه ر وا ته نيا نه دهه مايه وه بي ئه وه ي عاشق بيته و كه سيش عاشقي بيته، به لام ئه م قسه كردنه ماته مباره ي له باره ي عيشقيني له ميژينه وه، شتيكي له ناخدا وروژانده، هه ستم كرد تووږه ييم خه ريكه بيته كول. منيك كه هه رگيز پوژي له پوژان دلپيسي نزيك نه كه وتبووه وه!

گوته:

- بير له چي دهه كه يته وه؟

- نازانم!

- گه دهه تزاني رووخسارت چون به سهه ر يه كدا دهه ترشي كه درو دهه كه ي.

پشتگويم خست و گه ږامه وه بو سهه ر قه نه فه كه م. له دووره وه ليي ږامام و بيرم له له يه كچوونمان دهه كرده وه. ئه و ئايين تاري ناوه و منيش دابونه ريت، بيرم له و خوشه ويستيه دهه كرده وه كه له پيناويدا وازمان له هه موو شت هينا تا له سووچيكي ساردي غه ريبيدا خو مان په نا بده ين.

ليم پرسى:

- پيته وايه عيشقه كه ت دانسقه بوو بي؟!

به گالتھوه وه لامي دامه وه:

- وا ده زانی گهر دانسقه نه بووایه، ئیسته لیڤه ده بووم؟

که میڤ بیدهنگ بووم، جا گوتم:

- چیی تریش؟ دهی، چیت له دلدایه بیلی!

پیڤه نی و پیڤه نی و پیڤه نی، هیڤده پیڤه نی که بیرم کرده وه رهنگه
پیشتر قهت پیڤه که نیبی! له ناخی دلّه وه له قاقای ده دا، به راده یه ک که
ویڤای ئه و ئاگره ی له ناخمدا لرفه ی ده هات، منیشی خسته پیڤه نین.

به ده م پیڤه نینه وه لیی پرسیم:

- ئه وه چیته کورّه! دلت لیم پیسه؟!

به لووتبه رزییه وه گوتم:

- نازانم.

- گوڤکانت سوور بوونه ته وه.

- به راست!

جا گوئی:

- خوشه ویستییه که ی ئه وکات به تین بوو، به لام خو ههر رابردوو.

هاورای ئه نیس مه نسوورم^۱ که ده لی رابردوو جوانه، چونکه تیپه ریوه،

خو گهر بگه ریته وه خوشم ناوی!

---

۱. ئه نیس مه نسوور (۱۹۲۴-۲۰۱۱): نووسهر، رۆژنامه نووس، ئه دیب و
فه یله سووفیکی میسرییه. زیاتر به شیوازه تاییه ته که ی ناوبانگی ده ر کرد که شیوازی
فه لسه فی و ئه ده بیی له به ره مه میڤدا تیڤه ل ده کرد. ئه نیس له قوتابخانه ی ناوه ندیدا
یه که می هه موو میسر بووه و دواتریش ده چیته کولێژی ئادابی زانکوی قاهره و
له وی به شی فه لسه فه ته واو ده کات. چه ند زمانیکی زانیوه، له وانه: ئینگلیزی، لاتینی،
ئیتالی، فه ره نسی، روهوسی و ئه لمانی. ئه م شاره زاییه ی له زماندا، وای کردوو

- موسلمان بوو؟

- موسلماننکی شیعه مه زهه ب بوو، له زانکو پیکه وه بووین.

- که وایه هیچ نه گهریکی هاوسه رگری له ئارادا نه بوو!

- هاوسه رگری ئیمه نه کرده بوو، چونکه هاوسه رگری کردنی سابئییه که له گهل که سیک ناسابندا، وهک خوکوژی وایه، جا چ بگا به وهی باوکت باوه ردار بی! باوکی من تا سه رئیسقان له بیرو باوه ری ئایینی خویدا ده مارگیر بوو، هه موو به یانییه که به ئاگا ده هات و ده چووه رووبار تا ره شامه بگریت. هه موو رۆژ چاوی له سه رمان بوو تا سی جار به راخه بکهین. هه رچه ند ئه و سه رده مه زۆربه ی هه ره زۆری سابئییه کان مه ندائییان نه ده زانی، به لام باوکم سوور بوو له سه ر ئه وهی فیрман بکا.

- تو بوهسته! حالی بووم که به راخه نویژه، به س ره شامه چییه؟

خه نده یه کی کرد و گوتی:

- ده ستنویژ. هه رچه ند سه رمه شقه کانمان ریگه یان دابوو به ئاوی ئاسایش که خوړ نه بی، ده ستنویژ هه لگرین، به لام باوکم له رووباردا ده ستنویژی ده گرت.

به رده وامی به قسه کانی دا: «ده زانی زۆربه ی سابئییه کان دینه مه راسیمه کان و نویژ ده کهن بی ئه وهی وشه یه که له وه تیگه ن که ده یخوینن! هه میشه بیرم ده کرده وه که چۆن ده کری بروامان به شتیک بی که تی نه گهین و خوو به شتیکه وه بگرین که هیچ له ناخماندا ناجوولینی. کاتی به شداریکردنم له مه راسیمه کاند، هه ستم به جۆشو خرۆش ده کرد، چونکه له وه تیده گه یشتم که ده خوینرا، به لام

شاره زای کولتووری گهلانی جیهان بییت. جیا له مه، به شیک زۆری به ره مه کانی کراونه ته فیلم و زنجیره ی ته له فزیونی. «و. ک»

بەشىكى زۆرى سابئىيەكان ھەر تەقەى سەريان دەھات، كەچى ھەر
سور بوون لەسەر ئەوھى بىن و سىرووتەكانى بە ملكەچى و
خۆشەويستىيەوھ ئەنجام بدەن.

- كەى عىراقت جى ھىشت؟

بەدەم كوژاندنەوھى جگەرەكەيەوھ گوتى:

- بەفرانبارى ۱۹۸۸، دواى دامركانەوھى يەكەم جەنگى كەنداو.

- ئەوكات تەمەنت چەند بوو؟

بزەيەكى كرد و گوتى:

- ئەم ھەموو پرسىيارەت كرد تا بزانى تەمەنم چەندە؟ ھەژدە سال

بووم...

- ئىستە دەبى چل سالىك بى!

- چەند مانگىكم ماوھ بىمە چل.

- دەزانى منىش لە بەفرانباردا نىشتىمانەكەم جى ھىشت.

- ھەمىشە بروام وا بووھ كە بەفرانبار مانگى كۆتايىيەكانە.

لەسەر قەنەفەكەى بەرانبەرم دانىشت و درىژەى دايە قسەكانى:

- سەرەتا نەھاتمە ئىرە، بەلكە چوومە بەىرووت كە ئەوكات

بىرتەسكى ئەويشى كردبووھ دۆزەخ. چەند مانگىك لە زانكۆى قەدىس

يوسف خويندەم و دواتر بەرەو ھۆلەندا كەوتەمە رى و لەوى لەگەل

خىزانىكى لوبنانى لە رۆتروام مامەوھ. لە زانكۆ بەشى شانۆم تەواو

كرد، دواتریش فىرى ژەنىنى كەمانچە بووم، پاشان ناسنامەى

ھۆلەندىم وەرگرت.

- ئەى كەى ھاتىيە ئىرە؟

- سه‌ره‌تای مانگی شوباتی پیشوو.

- هاتی تا خۆتم پیا بکیشی!

- هاتم تا چاره‌نووسمان له شه‌ویکی باراناویدا به یه‌کدا بکیشی.

- ئەه‌ی چی ده‌که‌ی له‌هنده‌ن؟

- ئەوه‌ ده‌که‌م که پیم خۆشه‌، ئەوانه‌ ده‌بینم که خۆشم ده‌وین.

- بیرت نه‌کردوو‌ه‌ته‌وه‌ رۆژی له‌ رۆژان بگه‌رێته‌وه‌ عێراق؟

- عێراق! کامه‌ عێراق! عێراق دوا‌ی ره‌سافی و به‌یاتی و حه‌یده‌ری

و سیاب و نازک مرد. عێراقیک بوونی نه‌ماوه‌ هوزام، نه‌خیر، شتیک به‌ ناوی عێراقه‌وه‌ نه‌ماوه‌.

بیرم له‌و ئافره‌ته‌ ده‌کرده‌وه‌ که به‌ده‌م ئازاره‌وه‌ ده‌تلیته‌وه‌، خه‌فه‌ت
بو نیش‌تیمانی‌ک ده‌خوات که پروون بوو زۆر هه‌ولی داوه‌ له‌ بیرى
بکات. ولاده‌ هه‌ولی ده‌دا خۆی له‌ عێراق به‌ری بکات، چونکه‌ ئەو خاکه‌
نه‌یتوانی ئەم له‌ خۆ بگریت و چیرۆکی عیشه‌که‌ی رزگار بکات. بیرم
له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ که بیرته‌سکی چیمان به‌سه‌ر ده‌هینیت و چونچونی
نیش‌تیمان له‌ به‌رچاومان قیزه‌ون ده‌کات، بێ ئەوه‌ی نیش‌تیمانی داماو
هیچی کردبیت، جگه‌ له‌وه‌ی کۆمه‌لیک مرو‌قی له‌ س‌ن‌ووره‌کانیدا کۆ
کردوو‌نه‌ته‌وه‌ که هه‌ر یه‌که‌یان سه‌ر به‌ بیروباوه‌ر و تیره‌یه‌کی جیاوازه‌.
ئەم نیش‌تیمانه‌ ناتوانیت وا له‌م مرو‌قانه‌ بکات به‌یه‌که‌وه‌ بژین، وه‌ک
چۆن ناتوانیت له‌گه‌لیشیاندا دادپه‌روه‌ر بیت.

ئەم دارخورما بلنده‌ش نه‌ده‌بوو دوور له‌ عێراقه‌که‌یه‌وه‌ ژیان
بگوزهرینیت، ئەم نازداره‌ ده‌بوو ئینانای^۱ خانمه‌خوداوه‌ند، یاخود

---

۱. له‌ میزوپوتامیا خانمه‌خوداوه‌ندی عیشه‌ق و جه‌نگ و فه‌ر بووه‌. جیا له‌مانه‌،
تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی جوانی، سیکس، دادپه‌روه‌ری و ده‌سه‌لاتی سیاسیشی له‌ خۆ

شاژنی شامیرام^۱ بیټ. ئەم خانمە لیھاتوو، دەبوو مریه می عیراق با و
وہک چۆن ئەوکات ئەندەلووس بە ولادە دەناسرایەو، عیراقیش بەم
ولادەییە بناسریتەو.

گوتم: «گەر عیراق دەیزانی چ ولادەییەکی لە کیس چوو! عیراق
تۆی لە دەست چوو ولادە، لە دەستی چوو!»

– عیراق باکی بەوانە نییە کە لە دەستیان دەدا ھوزام! منیش چیتەر
عیراق بە نیشستیمانی خۆم نازانم. لە ھەر جێیەک یەکسانی ھەبوو،
ئەوئ نیشستیمانی منە.

– دەزانی، ھەمیشە باوہرم وا بوو کە عیراق خاکی شارستانیەت
و پیکەوہژیانە.

– ئەی یەکی لە خەلیفەکانی ئیوہ نالی کە خاکی دووہووی و
پاشقولدانە!

گرتوو. سەرھەتا سۆمەرییەکان بە ناوی ئینانانەوہ بانگیان کردوو، بەلام دواتر
بایلوونی و ئەکەدییەکان ناوہکە ی دەگوێرن بۆ عەشتار. «و. ک»
۱. سەمیرامیس، سیمورامات یاخود شامیرام: شاژنیکی ئاشوورییەکانە و ناوہکە ی
بە واتای کۆتر دیت. ئەفسانە ی شامیرام دەگیڕیتەوہ کە پوژئی پووباری فوورات
ھەلەچیت و ماسییەکان ھەمووی دەکەونەوہ کەنار، لەئێو ئەم ماسیانەدا، دوو
دانە ی گەرە دەبینرین. ھێلکە یەکی گەرە بەسەر پووی ئاوہکەوہ جی دەھیلن و
دەرۆن. دواتر کۆتریک دیت و ھێلکە کە لەگەل خۆیدا دەبات، لەسەری دەنیشیت و
ئاخری ھێلکە کە دەترووکیټ و مندالیکی جوانکیلە ی تیدا دەبیټ. کۆترەکان بە
مەبەستی بەخیوکردنی مندالەکە، ھەموو پوژ دەچنە کیلگە ی جووتیارەکان و لەوئ
نان و پەنیر دەدزن و دەیھێننەوہ بۆ مندالەکە. تا پوژیکیان جووتیارەکان سەرنجی
دیارنەمانی بەرھەمەکانیان دەدەن و ریک دەکەون کە بە وردی چاودیریان بکەن، تا
پوژیک چاویان لە کۆترەکان دەبیټ کە دین و خوراکە کە دەدزن. یەکیک لە
جووتیارەکان رادەسپێرن شوین کۆترەکان بکەوټ و ئاقیبەت جیگە ی کۆترەکان و
مندالە جوانکیلە کە دەدۆزیتەوہ. لەگەل خۆیدا دەیھێنیتەوہ و ناوی دەنن شامیرام،
دواتریش بریار دەدەن لە بازاری نەینەوادا بیفرۆشن. «و. ک»

- دهلین چه جاج^۱ وای کوتووه و چه جاجیش مروفتیک نییه قسسه
لی وهرگیری!

بیدهنگ بوو، لیم پرسسی:

- ئەهی چهز ناکهی وردهکارییهکانی ژیانی من بزانی؟

ههستایهوه و گوتی: «بو کاتیکی تر هوزام، کاتیکی ترا!»

دیار بوو راستیییهکان شهکهتیاں کردبوو و وا پتویستی دهکرد ئەو
شهوه به تهنیا بیئت، تا ئازاری ئەو راستی و برینانهی رابردوو
تیبهرینیت که به روونی دیار بوو چهنده جهرگبرن! دهستم به سهریدا
هینا، جا دهستم گرت و تا لای دهرگهکه م برد.

سهریم ماچ کرد و پرسیم:

- کهی چاوم پیئت دهکهوێتهوه؟

ههناسهی تهنگ بووبوو و گوتی:

- ههر کات چاره نووسه کاتمان به یه کیاندا دایهوه!

ورد دهبوومهوه و له مانای رسته کهی تیدهفکریم. پیدهچوو نهیهوی

زیاتر بلیت، زور شهکهت دیار بوو و وا پتویستی دهکرد بروات و

سلووچی دووره پهریزی بگریتهوه. زیاترم له گهل نهوت، دهستم به

سهریدا هینا و گوتم: «چاوه ری دهیم!»

ولاده چوو دهه و منی ههر وا به تهنیا له بهریه رهکانی شتیکن

که لینی تینه دهگهیشتم، جی هیشتم. خه مه کانم نیگه رانیان کردبووم،

لیوریز بووم له بیهیوایی و خهونه کانم به با چووبوون. ههر ئەو

دهمینیتتهوه. «و. ک.»

۱. ئەبو موحه ممه د چه جاج بن یوسف سهقه فی: رابه ریکی تومه و بییه کان بووه، له

تائیف له دایک بووه و ههر له ویش گه وره بووه، به لام دواتر دهچیته شام و لهوی

دهمینیتتهوه. «و. ک.»

ههوه زانيم که چهنده قورسه رابردوو له زنجيرهی ژيان دابرينين.
ههوه زنجيرهی ژيانهی که به رابردوو دهست پي دهگات، ههوه دهيت به
ئيسته دا تيپهريت و بهو دواهمين سخته وهخته کوتايي بيت که بي
چهندو چون دهيت ته رمووني بکهين. رابردوو ههوه پاشخانهیه که
وينهی ئيسته و سيماکانی داهاتوو دهنه خشييت. که وایه بو پيمان وایه
دهتوانين هه رمووني بکهين و به ردهوامی به ريگه که مان بدهين.
ههوه رابردوو هی که تا گيانمان تيدايه بانگه شهی مردنی دهکين،
ههوه به زيندوویی ده ميته وه. رابردوو نامريت، نا، نامريت!
له ناوچوونی رابردوو جگه له وه همیک هيچی تر نييه و ههول دهدين
بروای پي بهينين، چونکه ده مانه ويست ته وانی تر له ههلهکانی
رابردوو مان خوش ببن و خوشمان بي هيچ گلهی و پرته و بوله یه ک
ژيان بگوزهرينين.

ئيسته دهزانم که پاشماوهکانی رابردوو گيانيان ته نيوم و ههريگيز
نه متوانيوه خو میان لي دهر باز بکه م. به لکه له ناخمدا زياد و زيادتر و
زيادتر که له که بوون، تا ههوهی وهخته هه ناسه م ببن! به لام روژيک
پيشتر، هيچ له مه تينه گه يشتبووم، به لي، قهت ليی تينه گه يشتبووم!
پيم وا بوو که خو م له هه موو هه شتانه راته کاندووه که به
خيران و ئايين و نيشتمانه وه ده به ستنه وه، پيم وا بوو ده توانم خو م
له هه موو شتيگ قوتار بکه م و له خالی کوتاييه وه ده ست به
سه ره تايه کی نو ي بکه م، بي هه وهی هيچ شتيگ به دواهمين خالی
پيشووه وه بمبه ستيته وه. نه مده زانی ژيان زنجيريکی سيته لقه ييه و
که وتني ته لقه يه کيان ههريگيز ريی تی ناچيت.

هه مروه که دهزانم که سيخناخم له رووداوهکانی پيشووتر و
ريگه کان، گشت ريگه کان ده چنه وه سه ر هه شوينهی که ليه وه هاتم.
ئيسته ئیدی دهزانم که نيشتمانه کان ته نيا قوربانی ده ستي مروغه کانن
و ههوه ئيمهين که چاوهرواني گه وره مان لييان ههيه.

چاک دهزانم مروڤه کان مه سستی دابونه ریتی خیله کی و
 کونه پاریزانه ن. ئەوه ئەوانن که خهونه کانمان ته فرووتوونا دهکهن و
 دلمان له بیخه وه هه لده کیشن و له ناخماندا تووی کینه یه کی پرووت
 دهچینن. ههر ئەم مروڤانه ن ومان لی دهکهن ده سستبهرداری هه موو
 شت بین و له نیشستیمان هه لیین، ههر ئەوان ئەو وههمه یان بو
 دروست کردین که یاسا ده یان پاریزیت و ئایین چاوی لیان ده بیت.
 وای لی دیت سووچیکمان بو نامینیته وه و یان ئەوه تا ده بیت ملیان بو
 که چ بکهین و وهک ئەوانمان لی بیت، یان ئەوه تا په نا بو نزیکترین
 نیشستیمان، یان دالده بهرین و هه ولی له بیرکردنی هه مووی بدهین.

ئیس ته دهزانم که هیچیم بیر نه چوه ته وه و ههرچه ند چاویش
 بنوو قینم و بانگه شه ی ئەوه بکه م هیچ شتیکی رابردووم نایه ته وه
 خه یال، به لام ههره مووی وهک فیلمیک دیته وه پیشچاوم. هه نووکه
 دهزانم که گشت هه وله کانم بو سه رکوتکردنی رابردوو بیهووده بوون،
 نه یادگه م په کی کهوت، نه یادگاریه کانم سرانه وه، نه رۆژیکیش توانیم
 خۆم له داوی ئەو شتانه نه جات بدهم که پێماندا تیپه ریم.

ئه مرۆکه تیگه یشتووم که هیشتاش دلم له تاو ئازار و ئەو هه موو
 خه م و تالاه ده نالینیت و، ناشتوانم بکه ریمه وه. ههرگیز تینه گه یشتم
 که بوچی نیشستیمان ئەمه ی به سه ر هینام، چون هه موو ئاره زوو و
 خه ونه کانی لی سه ند. ئەوه نیشستیمان بوو که نه یه یشت به شیک بم له
 پیشکه وتنی، ده سستیکم له بنیادنایدا هه بیت و له خاکه کهیدا به
 خوشه ویستییه وه ژیانم بگوزهرینم و ههر به ئەقینیشه وه تیندا سه ر
 بنیمه وه.

دهزانم که ناتوانم بکه ریمه وه، چونکه هیچ شتیک لهو نیشستیماندا
 چاوه روانیم ناکات و که سیش خوشی ناویم، به لام به شیک له من
 پیوستی پییه تی، به شیک من سه رباری هه موو شت، ههر خوشی
 دهویت! که ریازم جی هیشت، بلیتی رۆیشتنی بیگه رانه وه م بری، وام

ده زانی هەرگیز بیر له گه رانه وه ناکه مه وه، به لام ئیسته پتم وایه که
حه ز ده کهم رۆژیک له رۆژان برۆمه وه، تا چاویک له گرده کانی
خۆشه ویستی بکه مه وه، بچمه وه کاولاشی خه ونه کانم و هه ست به لمی
سه قامگیریم بکه م.

که ئه ویم جی هیشت، بریارم دا له گه ل بادا برۆم، ئه م بایه ش منی
به ره و له نده ن هه لپچا. تییدا لاپه ریه کی تازه م هه لدایه وه و له
جیهانیکی تازه شدا ژیانم به ری کرد. له نده ن فیزی کردم پیاویکی
دلره ق و ساردوسر بم؛ پیاویک که ئاور ناداته وه. به لام هه موو ئه وه ی
که جیم هیشتبوو، کتوپر له به رده ممدا قوت بووه وه. به بویری
په یامبه ریکی نه به زه وه به روومدا وه ستایه وه، بیرکردنه وه کانم شیوان،
ههسته کانم هه ژان و کتوپر بیتاوه ریم راته کی!

کاتیکی له تاراوگه دا تووشی خه فته ده بین، به راده یه ک خه مه کانمان
قوول ده بنه وه که خه ریکه بیته ده نگ و هاوار بکه ن. له تاراوگه دا، نه
که سیک هه یه کۆمان بکاته وه، نه که سیکیش که ئازاره کانمان له باوه ش
بگریته. له هیه مرقیکی ئه وی ناچین، ته نانه ت گه ر ریشیش بتاشین و
قژمان دابینین و به شیوه زاریکی ساردوسری گه مژانه ی ئینگلیزیش
بدوین.

ئه وان هه موویان له یه ک ده چن، ئه وه ئیمه ی که جیاوازین، ئیمه ی
بیگانه ی راکردوو له برینه کانمان که به هو ی خه میکی، جه نگیکی،
عیشقیکی، باوه ریکی، یاخود خیلێکه وه له نیشتیمانی خۆمان ئاواره
بووین.

له وی، وێرای خۆشگوزهرانی و ئه و تروفیزه ی که له هه موو
جیهی که ده وری داوین، ئاسایی ده یگوزهرینین، به لام شتیکی و ده کات
به که ممان بزانی، شتیکی وایان لی ده کات خویان له ئیمه به باشتر
بزانی. جا با به ئاشکراش ئه مه نه لێن، وه لی هه میشه چاو یان هاوار
ده کات: چۆنتان پی خۆشه له ولاته که ماندا بژین، ئازادی خۆتان

وهرگرن، بهلام ئهوه بزائن که خوشستان بکوژن، ههمیشه له ههموو
شتیکدا له خوار ئیمهوهن.

ههرچهند تیکه لیشیان بین، ههر بیگانهین. ههرچهند
ههلسوکه وتیشمان وهک هی ئهوان بی، چه نیکیش ههولی
لاسیاییکردنه وهیان بدهین و، ته نانهت گهر ناسنامهی ئه ویشمان بی
بلدویت، ههر غهوارهین. ئیدی بهم شیویه بی ئهوهی هیچ
وابهستهیه کمان بو ئه و نیشتمانه ههیت که تیدا دهژیین و ئه وهش
که تیدا له دایک بووین، گیر دهخوین. چی له وه ناخوستر که
وابهستهی هیچ جیهک نهیت!

بو شهوهکهی ههستم کرد دهستیک خراوته سهر بینه قاقام و له
بهردهم شهپۆلی خه میکی کاریدا پرووت بوومه تهوه. ههستم کرد
هیشقاش له ههمان ئه و شوینه دام که پیش دوو دهیه هاتمه لهندهن و
تیدا وهستابووم، ههستم کرد بهقهه میروویهک نه جوولایوم و ویرای
شکو داریم، که چی هیچ دهستکه وتیکم نییه.

ساتیک ههیه تیدا شتیک به ناوی شکووه نامینیته وه و ههمووی
دهبیته درووشم و قسه و پیا هه لدان. رۆژه خوشه کان هاتن و تیپه رین
و برانه وه! شکو تا ئه بهد نامینیته وه، مهستییه کهی دواي ماوهیهک
دهره ویته وه و ئیدی ئهسله ن ههست به بوونی ناکهین.

ههموو شهوی که خه لاتیکم له ولاتیکی عهره بییه وه بو دههات،
شاگهشکه دهبووم، بهلی، ئهوه من بووم که له تاو جۆشوخرۆشی
شادی خه و نه دهچووه چاوانم و ههمیشه بروام وا بوو که رۆمانه کانم
منیدالی منن، هه لگری ناوی منن و شانازییه کهیان به نه مری
دهمه یلیته وه، بهلام ئیسته ههست دهکهم ته نیا کومه لیک کاغه زن و کات
سهرنگومیان دهکات، رۆژی له بلاوکردنه وهیان ده وهستن و دواتریش
خه لکی به تهواوی له بیریان دهکات.

ئىستىسته ئىدى چاك دىزانم كه شىتىكم له ژياندا نه كرد شايه نى
ستائش بيت، له جيهانىكى ساردوسردا به تهنيا ده ژيم و بهم نزيكانه
ليوريز له غەريبي، له باوه شى تهنيايى و پراوپر له په ژاره و خهفت و
پوژده رەشى سەر دهنيمه وه.

كه له سەر جيگه كه م پاكشام، پوخسار و ناو و شوينه كان له
يادگه مدا كه وتته سه ما. سيماي بيست سال له مه و بهرى باوكم كه
ئىسته پير بووه، پوخسارى براكانم كه گهنج بوون، هوشام و رياز و
بەزید، خەندەى خوشكه كانم، سارا و نه جلا و نووره كه ئىسته رەنگه
منداله كانيان كور و كچى لاو بن، دايكم كه هەر وا جيى هيشتم تا به
تاقى تهنيا شهرى مرووف و دابونه ريت و خەم و تهنيايم بكم.

مامه فه هدى به دمه سستم بير هاته وه، خالوژنه موزييهى دلره قم،
داپيره دلپاكه كویره كه م. خانووه كونه كه مانمانم له گه رەكى مه له ز،
كيلگه پان و بهرينه كهى پاريزگاي حريملامان، دوكانه كهى باوكم كه
دهكه وته حەزرمى و له سەر شوستهى جادهيهك بوو. پاره وه كانى
زانكوى مه ليك سعوود، قوتابخانهى ئيبين ئه بى يه زنى ناوه ندى، بازاري
عه ويس و مه ليك فه هدى ماموستام.

ئه حمه دى هاوړيم بير كه وته وه، سه عيد كه كورى دراوسينكه مان
بوو، «تيپ» — كه كهى دوو گوليمان، مزگه وتى قه ريب، خهسته خانهى
شومه يسى و خيوه تگه كهى ريگهى قه سيم.

له يلام هاته وه بير و گريام!

گريام و گريام و گريام. جگه له و چەند جاره كه مهى كه
گورانيه كهى بيتلز گريان دوومى، بيرم نايه ته وه گريابم. ههست ده كه م
له وه تهى پيم ناوه ته له ندهن، فرميسكه كانم كه ميان كردووه، وهك بليت
سه رمايه ك فرميسكى چاوانمى وشك كرديت. چەندان سالم بى گريان
به رى كرد! كه ريام جي هيشتم، له ناو فروكه كه وهك مندال دابوومه

پرمه ی گریان، به دریژایی گه شته که گریام، تا هه سستم کرد
فرمیسه که کانم وشکیان کردووه. هه رچه ند فرمیسه که کانم، ته نانه ت گهر
دهریایه کیش بوونایه، هه ر فریای ئه و چه رمه سه رییه نه ده که وتن که
له و کاته دا هه سستم پی ده کرد.

هیش تاش بیرمه که چون گه شتیاره کان لییان ده پروانیم و تاو نا
تاوی ئاورپیان ده دایه وه، چون له نیو خویاندا ده یانچپاند و به چاو
ئاماژهیان پی ده دام و چونیش به به زهیی و سه رسامیییه وه نیگیان
ده کردم. بیریان له و هوکارانه ده کرده وه که گهنجیکی لاوی وایان
خستووته سه ر قولپی گریان، گهنجیک که له فروکه دایه و به ره و
له ندهن که وتووته ری، ئه و له نده نه ی که ئه وکات به هه شت و
که وره ترین خه ونی گهنجان بوو.

ئه وه دریژترین گه شتی ته مه نم بوو. دوا ی ئه و گه شته، هه موو
جیهان که رام و سه دان کاتژمیرم له فروکه دا به سه ر برد، به لام هه رگیز
پوژئی له پوژان گه شتیکی و دریژم ئه زموون نه کرد، ئه و گه شته ی
که هه سستم کرد له جیهانیکه وه ده گوازیمه وه بو دانه یه کی تر، ئه و
گه شته ی که له هیچ گه شتیکی تر نه ده چوو، گه شتیک که تئیدا کوتاییم
هات و سه رله نوی ده سستم پی کرده وه.

نازانم ئه و شه وه ولاده چ خه میکی له مندا چاند. نازانم چون
پاستیی ژیانی ئه وانی تر، وامان لی ده کات پرووبه پرووی پاستیییه کانی
خۆمان ببینه وه. گشت پاستیییه کان له به رده مماندا والا ده بن و
یادگاری ئه و پرووداوانه ی که ئه زموونمان کردن و ئه وانه ش که
خۆشه ویست و کهسانی ئازیزمان ئه زموونیان کردن، بریندارمان
ده که نه وه.

ئه و شه وه که ولاده باسی ده رد و به لاکانی خویی کرد، وه ک ئه وه
بوو چنگیک خوی به سه ر برینه که مدا بکات، هینده ئازاری دام که
هه سستم ده کرد خه ریکه له تاو ئازار گیانم ده رده چیت. هه سستم به ژه هری

ناسۆری کرد که به جهسته‌مدا نه‌شه‌نه ده‌کات، نه ده‌متوانی له کۆل
خۆمی بکه‌مه‌وه، نه ئه‌وه‌ش که تیماری بکه‌م. تاکه چاره‌سه‌ر ئه‌وه بوو
خۆمی بۆ شل بکه‌م و له‌تاو خه‌م و ئازاردا به‌رم.

نازانم ئه‌و شه‌وه چه‌نده گریام، به‌لام وه‌ک ئه‌وه‌ی سه‌رینه‌که‌م
کێژیکێ لاو بی‌ت، باوه‌شم پێدا کرد و ئه‌وه‌نده گریام تا گریان مه‌ستی
کردم و خه‌و بردمیه‌وه. نازانم چه‌ند پوژ نووسستم! په‌نگه دوو یان
سێ پوژ. به‌ئاگا ده‌هاتم، ده‌چوومه سه‌ره‌ئاو، ئاوم ده‌خواردوه و
ده‌گه‌رامه‌وه جیگه‌که‌م، جا زیاتر و زیاتر ده‌نووسستم. هه‌له‌سه‌تامه‌وه،
ده‌چوومه ته‌والی‌ت، ئاوم ده‌خواردوه و ده‌نووستمه‌وه. ده‌مویست له‌و
واقعیه‌یه‌ی که لێی تینه‌ده‌گه‌یشتم، چونکه برینه‌کان که وام ده‌زانی
نیتر ساپیژ بوون، که‌وتنه‌وه هه‌وکردن.

ته‌قه‌ی توندی ده‌رگه به‌ئاگای هێنام و گویم له‌ ده‌نگی جیهاد بوو
که له‌ پێی گه‌یشتنی به‌ گوێکانم، وه‌خت بوو خامۆش بی‌ت. که‌میک به‌
ئاسته‌م هه‌سه‌تامه‌وه و هه‌ستم به‌ قورسیی سه‌رم ده‌کرد. هه‌شتاش
گریان به‌ری نه‌دابووم، چاوم ئاوسابوو، ده‌نگم نووسابوو، کاسه‌ی
سه‌رم پر بوو و هه‌وسه‌له‌ی هه‌چم نه‌بوو.

به‌ ئه‌سپایی ده‌رگه‌م کرده‌وه و روخساری شه‌رزه‌ییم بینی. به
نوورپه‌بوونیکی دۆستانه‌وه گوتی:

– ئه‌ی مالت کاول بی، ئاخر ئه‌مه کاره‌ تو ده‌یکه‌ی؟

باوه‌شم پێدا کرد و له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌که دانیشتم. ده‌ستی بۆ قوتووی
جگه‌ره‌کانم درێژ کرد، توند رای کێشا و گوتی: «ئه‌وه چیه‌ هوزام! له
شو‌قه‌که‌ت، له‌ داروبه‌رد بۆت گه‌رام، دوا‌یی به‌ خۆم گوت، به
زیندوویی بی یان مردوویی، هه‌ر ده‌بی لێره بی.»

زمانم به‌سه‌ترابوو، هه‌موو قسه‌کان گیرابوونه‌ قورگم و
نه‌یانه‌ویست بی‌نه‌ ده‌ر. ده‌ستم به‌ ناو قژمدا ده‌برد، وه‌ک بلی‌ت

مندالیک بم و پیوستم به که سیک به ته مه ن بیت تا ده ست به سه رمدا
بینیت و نه رخه یانم یکات، جیهاد دله راوکی خوی دهربری و فهرمانی
کرد: «ده موچاوت بشو! کوپی قاوه ت بو ئاماده ده که م»

به هوی که مخوری و زور خه و به وه، هه سستم به لاوازی ده کرد.
هه سستمه وه، ده موچاوم شیت و گهرامه وه لای جیهاد، هه مان نهو
شوینه ی که کوتا شه و لئی دانیشتیووین. له وی دانیشتیوو و دوو
کوپ قاوه ی له به رده م خویدا داناوو. یونی عه تره که ی ولاده هیشتا
نه ره ویوو وه و شیتیک له نهو، هیشتا ئاماده یی هه بوو. به لام
هه سستیک خراب، به ره به ره دزه ی ده کرده ناخمه وه. نازانم بو هه سستم
کرد دوو باره نایبینمه وه، هه سستم به ئاماده یی نهو ده کرد که له
ژووره که ده کشیته وه و نایه ویت بمینیته وه. که شیک که ده تگوت هی
پرسه یه، بالی به سه ر شوینه که دا کیشابوو. هه سستی شه شه مم هاواری
به سه ر ده مار و هه سته وه ره کانمدا ده کرد که نایه ته وه.

جیهاد لئی پرسیم: «بوچی وه لام ناده یه وه! چهند جاریک ته له فونم
بو کردی و هه لت نه گرت، که زانیم موبایله که ت داخراوه ترسام.
چوومه شوقه که ت و له وی نه بووی، ئیتر وتم به زیندووی بی یان
مردووی، هه ر ده بی لیڤه بتدۆزمه وه.»

- خه وتبووم! رهنگه موبایله که م شه حنی تیا نه مایی یویه داخراوه.

- سی رۆژه خه وتووی؟! -

- که م تا زور به لئ.

- بوچی؟ چی بووه؟

هه سستم کرد توانای مشتومرم نییه و بو کوتاییه ئان به گفتوگوکه،

پیم گوت:

- هیچ نییه، نووسین شه که تی کردبووم، هه ر نه وهنده.

جیهاد ههستی کرد پیویستم بهوهیه ته نیا بم، له سهر کورسییه که ی
ههستایه وه و گوتی:

- کیشه نییه، گرنگ ئه وهیه باشی. بهه رحال، بیرت نه چی که پیش
ئیواره، وتاره که تم بۆ بنیری.

سهرم له قاند. له گیرفانی پالتوکهیدا بلیتیک و بلاوکرارهیه کی
دهرهینا و فری دایه سهر میزه که ی بهردهم و گوتی:

- بهه رحال، دوو پوژ پیش ئیسته ته له فونم کرد تا له گهل مادلین
بانگهیشتی ئاههنگیکی موسیقیت بکهین که ئه وکات ساز ده درا، به لام
چیژی ئه و ئیوارهیه و به سه ره بردنی کاتیکی خوشت له گهل ئیمه، له
دهست دا.

پیم گوت:

- چه وسه له ی هیچ بۆنه و ئاههنگیکم نییه جیهاد!
ههنگاوی به ره و ده رگه ی ده ره وه هه لگرت و گوتی:
- به دلی خۆت! به س وتاره که ت بیر نه چی.

که جیهاد پویشتی، ویستم بخه ومه وه، به لام ده مزانی که گهر به م
جوړه به رده وام بم ده مرم. هه ولم دا سه رنجم له سهر هه سته کانی
ئسته م نه بیته و به هیچ جوړیک خۆم بۆ خه و به ده سته وه نه دم.
ژه میکم ئاماده کرد و به ئاسته م پیم خورا. جلیکی که شخه م پووشی،
بلاوکراره ی ئاههنگه موسیقییه که و ده ستنوووسی پۆمانه ته واونه کراوه
بیکۆتاکه م هه لگرت و چوومه ده ره وه تا به شوین ژياندا بگه ریم.

هه ولم ده دا بیرکردنه وه نه ریئیه کانم که تا ده هات زیاتر که له که
ده بوون، له میشکم وه در بنیم. چوومه ده ره وه و بی مه به ست هه ر وا
شه قامه کانم ته ی ده کرد و روخسارگه لیکم ده دی که له تاو سه رما و
بیباکی، شین داگه رابوون! هه ر وا بی ئامانج پیم ده کرد و سه رما و
په ژاره، تووشی کوکه یان کردبووم. شتیک له له نده ندا هاواری ده کرد،
به ده ست ئاماژه ی بۆ ده کردم و به پوومدا ده یقیراند: «تو
شکستخواردووی!»

ئىستە باش دەزانم كە شىكستخواردووم، چونكە بە چى دەچىت
سەر كەوتىكى كردهى تومار بىكەين و شىكويهكى ئەدەبىمان ھەبىت لە
كاتىكدا ھىچ دەستكەوتىكى سۆزدارىمان نەبىت! شىكو و ناوبانگ كەلكى
چىيان ھەيە كە تو دلخوش نەبىت! ئەو دلخوشىيەى كە تەنيا بە
سەقامگىرى دىتە دى، سەقامگىرىيەك كە تەنيا كاتىك پىي دەگەين كە
ھەست و سۆزمان ھەبىت، سۆزىك كە سەرچاوەكەى خىزانە، ياخورد
سۆزىك كە دەبىتە سەرچاوەى دروستكردنى خىزان. منىش لە ھەموو
شىتەكدا سەر كەوتم، تەنيا لايەنە سۆزدارىيەكەم نەبىت. پىم وا نىيە
پوژىك لە پوژانىش بتوانم خىزانىك پىكەوہ بنىم.

پىگەكانى لەندەنم دەپىوان و بەشوىن پوخسارگەلىكدا دەگەرام
سەرسامم بىكەن. عەودالى ئەوانە بووم كە لە خۆم دەچن، بەلام خۆ
پوونە كە پوخسارە لىكچووہكان، لە يەكترى رادەكەن. كەوايە چۆن
بەشوىن كەسىكدا بگەرپم كە لىم رادەكات و خۆىشم ھەمىشە لىيان
پام كردووہ؟

لەو قاوہخانەيە دانىشتم كە تىيدا چاوم بە ولادە دەكەوت. بۆ
ئەوہى پۇمانەكەم تەواو بىكەم، ھەولم دەدا خەمەكانم كو بىكەمەوہ.
بەلام تەنيا و تەنيا ولادە لە مىشكەدا بوو. سەربارى دواھەمىن بەلىنى
تەمومژاويى، ھەستەم دەكرد ھەرگىز چاوم پىي ناكەويتەوہ، قەت
نايىبنمەوہ. من پىاويكم كە ھەستى شەشەمى بەسەر ھەموو
ھەستەكانى ترىدا زالە. پىاويك كە دەتوانىت سۆسەى ھەموو ئەو
ناخوشيانە بكات كە دىنە رىي، يەك بە يەكى ئەو كارەساتەنەى كە لىي
دەقەومىن و دانە دانەى ئەو كوتايىيانەى كە لىي نزيك دەبنەوہ. پىاويكە
ئاينوئوينى ئافرەتان ئاشنايە، دەزانىت كەى لەگەلىدا دەست پى دەكەن،
كەى جىي دەھىلن و كەيش بە تەواوى مالاوايى لى دەكەن.

دابران تالە، ئىجگار تال! ئافرەتان وا دەزانن پىاوان زوو شىتەكان
لەبىر دەكەن و بۆ تىپەراندنى پەيوەندىيە شىكستخواردووہكەيان،
پىويستيان بە ھىچ نىيە. نازانن پىاو كە عاشقى ئافرەتىك بوو، دەبىتە

خهون و خوراکی! ئافرهتان تیناگهن که عیشقی راستهقینهی پیاو،
لهبیر ناکریت.

پیم وانهبوو عیشقی ژیانم بهو شیوازه دراماتیکیه بهسوییه
بهروکم بگریت. عیشقی که سهرباری گهرموگورییه کهی، کهچی
ئامادهییه کهی له هات و نه هاتدایه. سهرباری قوولییه کهی، کهچی
راستییهکانی شاراوهن. عیشقی که سهراپای داگرتم و ئاوا به
دلشکاوای جیی هیشتم. عیشقی که ته مومژاوی دهستی پی کرد و
لهگهل پروونبوونه و هیدا کوتایی هات.

ههولم دا بنووسم. ههولم دا دهست به نووسینی وتاره کهم بکه،
یان پۆمانه کهم ته واو بکه، بهلام یهک وشهشم پی نه نووسرا. که
بلاوکراره ی ئاههنگه موسیقییه کهم به دهسته وه گرت، وینه کهی
ئهندری ریو و ولاده که عهزییه کی دریژی پۆشیبوو و نایه کی به
دهسته وه بوو، شاگهشکه ی کردم. پرچی رهشی به شیوه یه کی
خهفه تباری سهرسوورپهین، پرووی بلاوکراره ی داگیر کردبوو.
لهسهری نووسرا بوو: ئهندری ریوی هونه رمهندی هولهندی و ولاده
رافدی هاوکاری له دواهمین پۆژهکانی جهژندا، به ئاههنگی
موسیقی مالتاواپی له لهندهن دهکهن.

لهو کاته دا ههستم به هیچ نه دهکرد، چونکه به میثکی کیدا دههات
ئوهنده له دواهمین بینینییه وه نزیک بم! پرووی راستهقینه ی بینم! له
بهردهم که سیکدا که خوشی دهوی، ئهو کاره دهکات که عاشقیه تی.
لهگهل کیش؟ ئهندری ریو! ئه قلم نهیده گرت که تا چ رادهیه ک
چاره نووس دهکریت قهشمه ریمان پی بکات، تا چ رادهیه ک ئهو شته ی
لیمانه وه نزیکه، دهکریت دوور بیت؟

ئهلهو ساته دا، ههستم کرد ئیتر ناییبیمه وه. ئهو پیکدادانهش که
وهک ئاواتیک خستییه دلمه وه، قهت پروو ناداته وه. لهو ساته دا ههستم
کرد بهفرانبار خهریکه ده مخکنیت، نازانم بوچی بهفرانبار هینده ههز
به نازاردانم دهکات.

ئاي خوايه شهواني سيويه كي مانگ چهنده ئه شكه نجم دهن،
 وهك زيناكاريك به شهلاقي چاوه پرواني تيم بهر دهن. دهنگي دههولي
 ترس و توق له دلمدا بهرز دهبيته وه، چه شني پيشوازييه كي
 به جوشو خروشي شيتانه ي قهره جه كان كه كهس لي تيئه گا!
 من نكوولي له وه ناكهم كه مه زاجيم، به لام مانكي به فرانبار له
 سهرووي هه موو شتيكه وه يه. گوماني تيدا نيه كه به فرانبار مانگي
 زاله، به سام و كاريگهر و دهسه لاتداره. كه چي له گهل ئه وه شدا تيئاگهم
 كه بو خه ونه كان له به فرانباردا كوتاييان ديت!
 هاورييه كم كه هه موو شتيك دهفه لسه فينييت، گوتي خه ونه كان له
 به فرانباردا كوتاييان ديت، چونكه گرنگرين خه ونه مني تيدا نيژرا.
 گوتي كه هه نديك له شكسته كانمان، له قوولايي ناخمانه وه به
 شيويه كي خوبه خو به وهرز ياخود ئه مانگه وه ده به سترينه وه كه
 تيدا له دهستي دهدين. دواتر ئه م وهرز، ياخود مانگه، هه موو ساليك
 بو ئيمه دهبيته وهرزي له دهستدان، چونكه تيدا يادگارييه كانمان له
 نائاگاييماندا ده نالين و دواتريش به خه م و په ژاره يه كه وه كه نازنين
 هوكاره كي چيه، پوژه كان ده گوزه ريئين.
 هه موو ساليك له مانگه دا كه لاي خه لك مانكي بوئه كانه، خوم
 دوور ده گرم. له به فرانباردا هه موو مروقه كاني سه رانسهر ي جيهان،
 جه ژن له دواي جه ژن ده گيرن، له مانگيكا كه به پرووكهش دره وشاوه
 و سه رسوورهيئه، به لام له ناواخني به فرانباردا، خه م و شكسته كاني
 خه لك خويان چه شار داوه.
 دلمان به يارييه ئاگرينه كان خوش دهكه ين كه له هه موو جيئه ك
 ده كرين، ده مانه وييت بروا بكه ين كه بابانوئل خوشي و شادي له دلي
 نه وجه واناندا بلاو ده كاته وه. هه ول دهدين چيژ له موسيqa شادانه
 ببينين كه لي ره و له وي بهر گويمان دهكه ون، له گهل قاقا و سه ما و
 ئاواته كان!

بەلام گشتى درۆوده له سهيه. ئەم شتانه، جگه له مندا لان، دلى
كهسى تر خوش ناكهن. بەلام ئيمه، به چاوانيكه وه كه له تاو ترسى
فرتوفيله كانى ئەو مانگه وهخته نه ترووسكىن، چاوديرى به فرانبار
دهكهين.

دلتهنگى له وهدا بوو هه ناسهه له بهر بپریت. ههر بهو جوهرى كه
هه موو شت خوى له كۆل من كرده وه، ده مويست هه موو شت له كۆل
خۆم بكه مه وه. قاوه خانه كه م جى هيشت و به رهو مال ملم نا، كلكى
شكست و شه رمه زاريم به شوين خۆمدا كيش ده كرد. له ريگه دا،
ئافره تيكم دى كه له سهه شوسته كه كه مانچهى لى ده دا، وه ستم تا
گوئى له ئاوازه كانى بگرم و له و كاته دا بيرم له ولاده ده كرد وه كه
خه مه كانى خوى ژهندين و پۆيى، بى ئەوهى گوئى له نالهى ئازاره كانى
من بگریت و ده رفه تى ماله ئاوايى كردنم بداتى.

ئەم جوهره پۆيشتنىيهم پى ههزم نه ده كرا، هه ستم ده كرد بو ئەوه
هات تا هه موو خه م و ئازاره كانى يادگه م تازه بكاته وه. وهك ئەوهى
بهس بو ئەوه هاتىت بريندارم بكات و دواتریش بپوات. هاتنه كهى
چهنده شيرين بوو، پۆيشتنه كه شى هينده تال.

ولاده ئاسايى نه بوو، له خۆبايى، كه له رهق و خۆبه زلزان بوو، له
خودشه يداييدا نه رسيستى پى نه ده گه يشت. بەلام له زور پوو وه وه له
من ده چوو. ئەو چوار پيويستىيه پيروزهى منى تير ده كرد كه هيج
ئافره تيكى تر نه يده توانى تيرىان بكات.

من پياويكم بهر له ههر شتيك، ئەقلى پيروز پاده گرم، جا روح و
دل و جهستهى. پياويك كه پيويستى به ئافره تيكه ريزى پيروزيه كانى
بگریت، خوشى بوين و پريان بكاته وه، ئەو يش خاوهن كۆمه ليك
پيروزي بيت كه هيجيان له وانهى من كه متر نه بيت. دلنباى دلنباى كه
ئەم ئافره ته جگه له ولاده كهسى تر نيه.

وهلى به شوينيدا ناگه ريم.

له خهفته تان دليشم بته قيت هه ر به شوينيدا ناگه ريم. هه موو شتيك
له بهر هوکارىك دهست پى دهكات و له بهر هوکارىكيش کوتايى ديت!
ئيسسته ئيدى دهزانم كه ئهم نيردراوه، هات تا په يامىك بگهيه نى و
سرووشى گه رانه وه له ناخمدا سهوز بکاته وه، به لام ويپراى باوه رى
ته واوم به په يامه كهى، شوينى ناكه وم!

جزدانه كه مم له گيرفانى پالتوكه ده رهينا و پاوه نده كهى ولادهم كه
جه ژنى پارسال پى دابووم، به دهسته وه گرت، جا بى ئه وهى يهك
توسقاليش په شيمان بم، له گهل دهست نووسى رومانه كه و بلاو كراوهى
ئا ههنگه موسيقييه كه و كاتر مير كهى دهستم كه له پيش كاتى ناسايى
له نده نه وه بوو، خستمه ناو سنووقى به ردهم ئافره ته كه مانچه ژه نه كه وه.
به لى، له به فرانبarda هه موو خه ونه كان کوتاييان دى!

۲۰۱۰/۱۲/۲۵

ئه سىر عه بدوللا نه شمى

"خودايه، داوات لى ناكه م كو له كه م سووك بكهيت، به لكه داوا
دهكه م پشتيكى به هيزم پى ببه خشيت."

- گوته

ئەو رابردووی که تا گیانمان
 تیدايش بانگه‌شهی مردنی
 ده‌کەین، هەر به زیندوویی
 دەمینیته‌وه. رابردوو نامریت،
 نا، نامریت! لەناوچوونی
 رابردوو جگه له وه‌میک
 هیچی تر نییه و هه‌ول
 ده‌هین بر‌وای پی به‌هین
 چونکه ده‌مانه‌ویت ئەوانی تر
 له هه‌له‌کانی رابردوو‌مان
 خوش بین و خوش‌مان بین
 هیچ گله‌یی و پرته‌وبۆله‌یه‌ک
 ژیان بگوزهرینین

له بڵاوکراوه‌کانی ناوه‌ندی سروشتی سهر‌نە‌ری

٠٧٧٣١٩٧٤٦٤٦ - ٠٧٥٠١٥٧١٨١٨

